

Să presupunem că un povestitor se apropie de dumneavoastră și cu o voce caldă începe să-și depene amintirile.

Fantezia vă poate transpune într-o lume de vis, fermecătoare, cu întâlniri de neuitat și clipe de pasiune.

În acest fel vă propunem să vă îndepărtați puțin de viața de zi cu zi, pentru a vă îngădui o scurtă vacanță de neuitat.

Iată ce vă poate oferi această carte!

Editor: Aurelian Micu
Lector: Ioan Drăghici
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Macheta colecției: Andy

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
BRIGHT, LAUREY**

Farmecul șoimului / Laurey Bright
București: Alcris, 2004.
p.; cm. – (El și Ea)
Tit. orig. (eng): Affairs of the heart
ISBN 973-580-213-9
821.111. 31=135.1

Colecția „EL ȘI EA “

LAUREY BRIGHT

*Farmecul
șoimului*

Traducerea și adaptarea în limba română de

ELENA MITU

ALCRIS
M94

Vă recomandăm ultimele apariții ale colecției „EL și EA“:

494. San Francisco după furtună — Kate Freiman

Când Jordan îi murmură numele la ureche, când își apropie buzele de ale sale pentru a o săruta cu tandrețe, Lise își uită temerile și coșmarurile...

495. Umbra

— Denise Robins

Trecutul își aruncă umbrele asupra Candidei, rodul unei legături ilicite, asupra Violetei Wellingham, cea care va pretinde că este mama ei și a Prudencei Mostyn, adevărata mamă, pentru care nașterea fetei constituie un adevărat șoc.

păcatele trecutului părinților par să amenințe fericirea Candidei, deși ea nu le cunoaște; dar dacă alesul ei le va afla...?

496. Să nu dai niciodată totul

— Denise Robins

Patricia Fleming, o tânără frumoasă, virtuoasă, educată, află abia după căsătorie că numai experiența o poate învăța pe o femeie că nu trebuie să-i ofere niciodată totul unui bărbat. Tot din această experiență tristă ea învață că nu trebuie să iubească la nesfârșit un soț iresponsabil și necredincios. Zilele petrecute la Santa Rosca diferă mult de viața sordidă pe care o va duce la Londra, într-un apartament mic, fără slujbă, fără bani. „Nu mă cicăli” îi repeta Tim, dar Pat descoperă că era singurul lucru pe care-l mai putea face pentru el. Și în mod inevitabil, în viața ei apare bărbatul pe care-l merită.

Capitolul 1

– Ține-mi locul, Wyn.

În vocea lui Bill Stapleton nu mai răsună cunoscuta încredere și, în patul de spital, părea stingher.

– O simplă operație de apendicită nu te va ține chiar atât de mult la pat, răspunse Wyn cu voce hotărâtă. Când vei ieși de aici, continuă ea, încrețindu-și nasul mic și cărn din cauza mirosului de antiseptic care domnea în cameră, o săptămână sau două de catalogat antichități la– cum se numește locul acela? – va fi exact genul de convalescență care îți prieste.

– Nici pomeneală! interveni cu hotărâre din cealaltă parte a patului soția lui Bill. Nu vreau să fiu văduvă de anticar! continuă ea, oprind protestele soțului ei. Aș vrea, dacă se poate, ca însuși soțul meu să devină o antichitate... Așa că, după ce i se va da drumul de aici, va petrece o bună perioadă acasă, ca orice persoană normală.

Soția lui Bill nu acceptase niciodată cu adevărat faptul că meseria de anticar îl lua deseori de lângă ea, uneori pentru săptămâni întregi, purtându-l prin toată lumea. Datorită acestui

fapt, dar și pentru că era foarte bună în ceea ce făcea, Wyn începuse să accepte din ce în ce mai multe delegații în străinătate. Tocmai se întorsese dintr-o astfel de călătorie, ca să descopere o criză pe care se părea că e singura persoană care poate s-o rezolve.

– Nu poate aștepta, Wyn, este o problemă legată de asigurări. Vocea lui Bill avea un accent de disperare văzând-o că ezită, așa că fu nevoită să accepte.

– Nu te neliniști, mă voi duce, spuse ea repede. Cu toate acestea, va trebui să-mi spui o mulțime de lucruri, adu-ți aminte că am aterizat abia azi dimineață și n-am avut timp să aflu ce s-a mai întâmplat.

Fusese plecată trei săptămâni, așa că era dornică să petreacă un sfârșit de săptămână prelungit, împreună cu familia, în care să lenevească... dar va trebui să mai aștepte.

– De la aeroport m-am dus direct la magazin, povesti ea. Iubea acel mic magazin, dar de renume mondial, deținut de Bill și de tatăl lui. Aceștia doreau să-i propună să le fie parteneră. Acolo aflase, de la un angajat, despre boala lui Bill și luase imediat un taxi spre spital.

– Știi, s-ar fi dus tata, spuse Bill, a cărui față se luminase miraculos, dar trebuie să se ocupe de sortarea unei colecții de monede. Așa că n-ai rămas decât tu... reuși el să zâmbească.

– Și ce trebuie să fac?

Resemnată, Wyn își trase scaunul mai aproape de pat, îndepărtându-și cu un gest obosit șuvița de păr șaten de pe frunte și-l privi pe bărbat cu ochii ei de culoarea chihlimbarului cu toată atenția și seriozitatea, cum făcea de fiecare dată când era vorba despre serviciu.

– Trebuie să cataloghezi toate valorile de peste o sută de ani care se pot găsi la ferma Tylar și să oferi o estimare a prețului actual...

– Evaluarea îl include și pe proprietar? întrebă Wyn cu un zâmbet.

– Nu pe proprietarul actual, chicoti Bill. Russell Tylar a moștenit proprietatea de la unchiul lui. Se pare că acesta era cam singuratic. Poate a fost vorba despre o poveste de dragoste care s-a terminat prost... Oricum, ceea ce contează este că Tempest Tylar – unchiul lui Russell, fostul proprietar – s-a refugiat în această casă și și-a cheltuit venitul, deloc modest, colecționând antichități. De fapt, ar trebui să spun că a adăugat la colecția deja existentă, se corectă el. Conacul este foarte vechi, construit în stil Tudor, probabil că avea destule obiecte aparținând perioadei, înainte ca bătrânul să se stabilească acolo.

– Îl cunoști pe moștenitor? întrebă Wyn, constatând că Bill părea destul de informat.

– L-am cunoscut când eram amândoi la Oxford, răspunse bărbatul. Într-un fel, mi-ar fi plăcut să pot face acest lucru pentru el, adăugă el cu părere de rău. Ar fi fost plăcut să ne vedem din nou. Ne înțelegeam foarte bine, era un bărbat adevărat, își aminti el, genul sportiv.

Pentru Bill, oricare bărbat care făcea sport era un bărbat adevărat.

– Păi atunci, de ce nu...! începă să spună Wyn, dintr-o dată nesigură pe ea.

Din descrierea lui Bill, părea că moștenitorul conacului Tylar l-ar fi primit mult mai bine pe vechiul lui prieten.

– Sunt sigură că o săptămână sau două în plus n-au nici o importanță– chiar dacă ținem cont de convalescența ta... adăugă ea, aruncând o privire rapidă spre figura încruntată a celeilalte vizitatoare a lui Bill.

– Nu, e urgent, spuse Bill cu hotărâre, spulberându-i toate speranțele. Russell a moștenit o adevărată comoară și, când a

verificat polițele de asigurare și toate celelalte acte, a descoperit că cea mai mare parte a acestor obiecte nici măcar nu sunt asigurate, iar cele care sunt asigurate, au fost evaluate în urmă cu treizeci de ani. Ți dai seama la ce sumă trebuie să se ridice acum acele polițe, mai ales dacă iei în calcul rata inflației, încheie el nelinistit.

– Dumnezeule, dacă izbucnea un incendiu? exclamă Wyn.

– Exact același lucru a spus și Russell când mi-a trimis o cerere de ajutor săptămâna trecută, răspunse bărbatul. Compania lui de asigurare a aranjat o asigurare în bloc, temporară, cu rezerva ca evaluarea conținutului casei să se facă urgent. Se pare că această companie a încercat de ani buni să-l facă pe unchiul lui să vadă cum stau lucrurile, dar încercările lor n-au fost deloc bine primite.

Se pare că și această încercare a ei este la fel de prost primită, își spuse Wyn cu tristețe, susținând privirea cenușie și sumbră a lui Russell. Tylar a doua zi după-amiază, dorindu-și ca Bill Stapleton să fie în obișnuita stare de sănătate în aceste zile, sau cel puțin să fi fost suficient de sănătos ca să poată face singur evaluarea pentru prietenul lui.

– Bill Stapleton a promis că vine el.

Strângerea de mână a lui Russell era puternică, dar rapidă, iar degetele lui Wyn tremurau în strânsoarea lui. Își vârî mâna în buzunarul hainei, întinzându-și degetele ca să le dezmoștească, observându-i privirea atentă cu care îi urmărea mișcările. Imediat, își strânse pumnii și își îndreptă spatele, având impresia clară că ochii lui cenușii puteau să vadă dincolo de haina de lână.

– Bill este în spital, explică Wyn. N-a avut timp să te anunțe și, pentru că treaba pare urgentă, m-a trimis pe mine în locul lui.

Vocea ei era la fel de hotărâtă, în timp ce-i explica faptul că Bill insistase să-i facă acest serviciu. Știind acest lucru, nu cred că

poate să mă dea afară, își spuse ea neliniștită iar binecuvântarea lui Bill Stapleton ar trebui să fie de-ajuns ca să-l convingă de capacitatea ei de a se ridica la înălțimea slujbei. Își aminti cuvintele colegului ei și, cu toate că nu-l cunoștea pe Russell Tylar, era de acord cu ce spusese acesta. Era un bărbat adevărat... hotărî Wyn. Judecând după atitudinea de acum, nu prea se schimbaseră din anii studenției. Era o atitudine demnă de feudalism să refuzi serviciile unui expert, pe motiv că acesta este o femeie. Dacă ieri ar fi crezut că așa ceva este imposibil, azi se simțea tentată să-i explice gazdei că există legi împotriva discriminării sexuale. Numai că, privind cu atenție figura lui, hotărî că e mai bine să nu facă acest lucru. Sprâncenele bărbatului, la fel de întunecate ca părul, se uneau deasupra nasului acvilin aproape în linie dreaptă, descurajând orice încercare de discuție.

– Trebuie să mai existe anticari. Acest Stapleton nu poate fi singurul din țară.

O voce disprețuitoare îndreptă atenția lui Wyn spre ocupanta unui scaun cu spătar înalt, așezat în penumbra salonului. Femeia se ridică în picioare cu o mișcare languroasă, aruncându-și pe spate părul blond și dezvăluind o pereche de ochi albaștri și reci. Ochii albaștri n-ar trebui să fie atât de reci, se gândi Wyn, străbătută de un fior, simțind privirea ațintită asupra ei cu aceeași ostilitate pe care o văzuse și în ochii bărbatului.

Amândoi vor să mă vadă plecând, pentru că sunt femeie! realizează ea, fără să-și creadă ochilor. Dacă mândria ei profesională n-ar fi fost în joc, Wyn ar fi putut să râdă. Russell Tylar voia s-o vadă plecând datorită prejudecăților de modă veche, dar femeia— oare e soția lui?— acționează de teamă, ghici ea. Orice femeie de vârstă apropiată, cu o aparență prezentabilă, e considerată de această femeie un pericol, se gândi ea, întristată.

Dacă ar fi fost numai Russell Tylar împotriva ei, ar fi putut să-i facă față, cu ajutorul recomandărilor lui Bill Stapleton. Mai fusese în situații asemănătoare, silueta ei grațioasă producând de obicei reacții de neîncredere; nimeni nu credea că este un anticar de renume, dar reușea să-i facă să-și schimbe părerea. Dar, dacă femeia căreia Russell îi spunea Diane, era de asemenea împotriva ei, indiferent din ce cauză, ar fi mai degrabă cazul să nu-și mai desfacă bagajele și să se întoarcă acasă cu primul tren. Numai că următorul tren era abia a doua zi, își dădu ea seama, dezamăgită, iar conacul Tylar era la distanță foarte mare de orice zonă locuită. Mersese o jumătate de oră cu un taxi din Tylar Barrow, cel mai apropiat sat din zonă.

– Mă scuzați, domnule, Russell, am adus ceaiul.

Clinchetul unei măsuțe de ceai urmă sunetului înfundat al deschiderii ușii, iar cei trei se întoarseră în același timp, văzând o femeie rotunjoară, cu aparență maternă, care se opri brusc, descoperind că în cameră erau oaspeți.

– Nu-i nimic, Nanny, oricum terminasem, spuse bărbatul, iar vocea lui devenise blândă, la fel ca și expresia feței.

Acum o să mă trimită să-mi fac bagajul, pe loc. Fără măcar o ceașcă de ceai! Wyn privi cu jind frumosul serviciu de ceai din argint, dorindu-și măcar o ceașcă de ceai. Pentru că Bill o grăbise, nu avusese timp să ia prânzul, așa că era în același timp flămândă și însetată. Așa mi se mulțumește pentru efort, își spuse ea cu tristețe.

– Ți-aș fi recunoscător dacă i-ai arăta domnișoarei Warwick camera ei, spuse Russell, arătând-o cu un semn din cap. Cea care a fost pregătită pentru domnul Stapleton, adăugă el cu voce blândă. Din nefericire, dumnealui este bolnav, așa că domnișoara Warwick l-a înlocuit.

A acceptat-o, până la urmă! Wyn îl privi uimită câteva secunde, luată prin surprindere de această schimbare a părerii,

până când îi veni o idee. Probabil că bărbatul știa că nu va fi un tren cu care ar putea să plece, până a doua zi dimineată, așa că nu avea altă soluție decât să-i ofere ospitalitatea conacului pentru o noapte. Era sigură că nu va rămâne mai mult de o noapte; Russell Tylar nu părea genul de persoană care să-și schimbe prea repede părerea, iar privirea sumbră a tinerei femei îi confirma ideea că va face tot ce era în puterea ei să se asigure că Wyn va lua primul tren de dimineată.

– Veniți cu mine, domnișoară Warwick.

Femeia pe care Russell o numise Nanny îi zâmbi cu prietenie, apoi adăugă, privindu-l pe bărbat:

– Oricum, ceaiul va fi servit cu câteva minute întârziere, domnule. Doamna Tylar și domnul Val au ieșit la plimbare cu copiii, așa că au cerut să fie servit cu zece minute mai târziu.

– Sper că veți putea să coborâți în zece minute, domnișoară Warwick.

Cerințele ospitalității îl obligă pe Russell Tylar să fie mult mai amabil decât și-ar dori, își spuse Wyn cu amărăciune. Poate că a surprins privirea pe care o aruncase spre serviciul de ceai, dar era mai probabil că nu voia să pară nepoliticos în fața cuiva care făcea parte din personalul casei, mai ales că era vorba despre o doică. Se întreba cine erau celelalte persoane despre care vorbise femeia. Părea că două familii diferite locuiau la conac: Russell Tylar și soția lui și încă o altă pereche. Ridică din umeri. Nu era treaba ei, cu atât mai mult cu cât a doua zi putea să fie chiar nevoită să plece, așa că n-avea nici un rost să se preocupe de componența familiei Tylar.

– Valizele o să vă fi aduse în cameră, domnișoară.

Însotitoarea ei o conduse pe scara largă, cu o curbură elegantă, care începea din holul imens. Preocupată de răsuflarea tăiată a femeii, Wyn încetini pasul, ceea ce-i permise să admire

portretele înșirate pe peretele de lângă scară. Erau, fără îndoială, înaintașii familiei Tylar, originea familiei mergând multe sute de ani în urmă, dacă judeca după costumele personajelor, specifice fiecărei epoci. Numele faimoșilor pictori ai timpurilor îi veniră în minte în timp ce privea. Dacă ar rămâne, ar putea să-și confirme bănuielile privitoare la artiștii care mânuiseră penelul cu atât de mult timp în urmă, dar nu era sigură că va avea această șansă.

Bill va trebui să se descurce cum știe mai bine, după ce își va mai reveni, se gândi ea, supărată, în ciuda hotărârii de a nu lua în seamă primirea rece și faptul că cineva era în stare să riște asemenea comori din pricina unor prejudecăți. Numai pe acest perete era o avere, își dădu ea seama, urmărind portretele de-a lungul holului lung, tipic pentru casele construite în acea perioadă, cu ferestre care se deschideau spre ceea ce, în vremurile de demult, trebuie să fi fost grădinile îngrijite ale parcului, dar care acum lăsau să se întrevadă consecința anilor în care fuseseră neglijate. Peretele interior al galeriei era, din loc în loc, străpuns de ușile dormitoarelor, își dădu seama Wyn, oprindu-se când femeia în vârstă întinse mâna spre clanța unei uși.

— O să vă simțiți foarte bine aici, domnișoară, îi spuse Nanny, cu toate că din vocea ei răzbătea o ușoară îndoială. Desigur, este un dormitor pregătit pentru un bărbat...

— N-o să fie nici o problemă.

Oricum, pentru o noapte, chiar n-avea nici o importanță, iar camera era foarte plăcută, cu mobilă masivă, cu toate că avea o aparență austeră. Așa își imagina că este și camera lui Russell Tylar. O cameră pentru un bărbat. Un bărbat adevărat...

— Ceaiul se va servi în salon peste zece minute, domnișoară, spuse Nanny, atrăgându-i atenția.

Îi zâmbi drept mulțumire. În zece minute n-are timp decât să facă o baie rapidă și să se schimbe. Prosoape moi erau aliniate pe

marginea căzii moderne. Uitându-se în oglindă, hotărî că n-are nici un rost să-și mai schimbe costumul ușor de lână. De fapt, n-avea nevoie nici să despacheteze. Cu toate acestea, ceașca de ceai va fi binevenită. Cu gândul la ceai coborî repede, nedorind să atragă asupra ei criticile gazdei, nefiind punctuală.

Ușa de la salon era întredeschisă când ajunse la capătul scărilor, verificând dacă ceasul ei de la mână arăta aceeași oră ca marele ceas din hol. Zgomotul de voci din interior era acoperit de o voce mai puternică:

– Trimite-o să-și facă bagajele!

Vocea Dianei era la fel de rece ca privirea ei, își spuse Wyn.

– Trebuie să mai existe anticari capabili să facă acest lucru.

– Nu există firmă mai pricepută decât cea a familiei Stapleton. Nu în această zonă, oricum. Iar să caut pe cineva din străinătate ar fi o pierdere de timp.

În vocea lui Russell se putea simți tensiunea și nerăbdarea.

– Ea nu face parte dintre ei, interveni Diane. Nu e decât o angajată a firmei lor.

Wyn își mușcă buzele. I-ar fi plăcut să le spună că-i fusese făcută oferta de a fi partenerul lui Bill și al tatălui lui, doar pentru că era pricepută. Dar n-ar fi fost de nici un ajutor în această situație. Se trase câțiva pași înapoi, dorindu-și să nu se fi grăbit să respecte limita de zece minute.

– Nu poți s-o trimiți înapoi doar pentru că este femeie, interveni o voce masculină. Dacă ar vrea să riposteze, ar putea să te dea în judecată pentru discriminare sexuală.

Celălalt bărbat, probabil cel numit Val, spusese exact ceea ce ar fi vrut să spună ea, iar Wyn aplaudă în gând sinceritatea lui, pentru că folosisese un argument la care ea n-ar fi avut curajul să apeleze.

– Nu pot să las o fetișcană să facă acest lucru, răspunse Russell Tylar cu asprime. E prea important.

– Propun să nu mai discutăm acest subiect, interveni vocea unei femei, blândă și melodioasă, dar cu un accent de fermitate care nu lăsa loc de proteste.

Încurajată, Wyn reîncepu să coboare treptele ezitând, îndreptându-se spre ușa salonului. Îi era foarte foame, iar starea de neliniște îi uscaseră gâtul.

– Domnișoara Warwick va sosi în orice clipă și nu vreau să se simtă jenată de îndoielile voastre. Vocea femeii era și mai fermă. Nu vrei să rămâi să bei un ceai cu noi, Diane? Ești foarte binevenită.

Dacă este invitată să rămână la ceai, nu poate să fie soția lui Russell Tylar, își spuse Wyn. Observase inelul de pe degetul tinerei femei și presupusese că este o verighetă, dar nu putea să fie decât un inel de logodnă, cu toate că arăta destul de vechi, probabil o moștenire de familie.

– Nu, trebuie să plec.

Punând mâna pe clanță, Wyn observă că tânăra nici măcar nu mulțumise pentru invitație. Vru să deschidă ușa larg, când o văzu pe femeia în vârstă care îi arătase camera apropiindu-se încet. Aceasta purta un platou imens, pe care îl ținea cu grijă, cu ajutorul unei mânuși, ca și cum ar fi conținut ceva fierbinte. Wyn simți aroma:

– Pâine prăjită?

– Clătite. Copiii le adoră... oh, ai grijă.

Avertismentul ei sosi prea târziu, iar Wyn se trase repede înapoi, masându-și umărul rănit.

– Ascultai la ușă? Diane deschise ușa larg și păși cu hotărâre afară, fără să-i pese că în graba ei o lovise pe Wyn.

– În nici un caz! răspunse Wyn, îmbujorându-se de furie, incapabilă să mai spună vreun cuvânt.

– Ținea ușa deschisă pentru mine, domnișoară Diane. Privirea lui Nanny ar fi fost în stare să țină la respect o întreagă armată, se gândi Wyn, brusc înveselită, iar tonul ei sugera că tânăra cu părul auriu nu era în stare de o astfel de politețe.

– O s-o țin eu pentru amândouă, se auzi vocea lui Russell Tylar, apărut brusc în spatele Dianei. Zâmbi către femeia în vârstă și făcu un semn scurt din cap spre Wyn, semn care o lăsa nehotărâtă dacă să-i vorbească sau nu. Până la urmă rosti un „mulțumesc“ rapid, fără să zâmbească, dar bărbatul se întorsese deja spre Diane.

– Te conduc la mașină. Unde ai parcat?

– În curtea din fața grajdului.

Cei doi se îndepărtară împreună, vocile lor auzindu-se tot mai încet, iar Wyn o urmă pe Nanny în salon.

– Aceasta este doamna Tylar, domnișoară Warwick. Și domnul Val.

Nanny așeză platoul cu clătite pe măsută și le făcu semn celor doi copii, un băiat și o fată, care stăteau pe covor lângă un terier cu păr sărmos.

– Haideti să vă beți ceaiul.

Cei doi se ridicară imediat, observă Wyn plăcut impresionată și-i zâmbiră timid, apropiindu-se de măsută cu mare interes. Wyn rămase singură și se întoarse spre o femeie înaltă, căruntă, cu o aparență aristocratică, așezată pe un scaun opus celui pe care stătuse Diane mai devreme.

– Vino și stai lângă mine, rosti posesoarea vocii blânde, arătând cu un gest scaunul de lângă ea și întinzându-i în același timp mâna cu un gest prietenos. Cred că îți doreai de mult o ceașcă de ceai.

Femeia făcu un gest din cap spre Nanny, care începu să toarne ceaiul în cești, apoi arătă spre un bărbat șaten care se ridicase de pe scaunul din cealaltă parte a mesei.

– Val este fiul meu cel mai tânăr. Desigur, l-ai cunoscut pe Russell.

Din câteva cuvinte, doamna Tylar îi lămurise lui Wyn relațiile de rudenie dintre membrii familiei. Tânăra se întoarse, întâlnind o pereche de ochi cenușii, asemănători celor ai lui Russell, dar zâmbitori și cu o expresie care arăta că-i place ce vede. Era ciudat cum apăruse acest bărbat șaten într-o familie de bruneti, se gândi ea, plăcându-l pe Val Tylar la prima vedere. Poate c-am fost impresionată că s-a ridicat de pe scaun când m-a văzut, își spuse ea imediat, dar se simțea bine să știe că are un aliat în această familie. Doamna Tylar era destul de prietenoasă, dar era greu de spus ce gândește cu adevărat. Figura ei prelungă purta încă marca unei frumuseți deosebite, cu toate că vârsta îi argintase tâmpilele, făcând-o pe Wyn să se gândească la petalele unui trandafir în pragul unei zile geroase de iarnă.

– Aceștia sunt Jonathan și Jane, zâmbi femeia spre cei doi copii, care își reluaseră locul pe covor și o priveau pe Wyn cu o curiozitate vizibilă. Ea aruncă o privire spre câinele care părea că pândește ocazia potrivită să șterpească bucata de clătă din mâna băiatului și s-o înghită pe loc.

– Treci în coșul tău, Scamp, interveni Val, făcând-o pe Wyn să zâmbească. Va veni și rândul lui după ce termină restul lumii, zâmbi el, iar tânăra femeie își dori ca frații să fi semănat mai mult între ei. Ar fi fost probabil primită cu mai multă căldură, iar munca ei ar fi fost mult mai ușoară. Da, dacă va rămâne... Se întrebă neliniștită cum se va desfășura discuția cu Russell.

Pentru moment, se bucură de ceaiul care era delicios. Alese ceai chinezesc, fără zahăr și fără lapte. Era favoritul ei, de care se bucura de câte ori avea ocazia, cu toate că munca pe care o desfășura îi permitea mai degrabă gustări rapide pe drum, decât mese în astfel de locuri elegante. Ar fi fost foarte bine dac-ar fi

stat acasă. Îi lipsea casa ei, o clădire imensă care îi adăpostea pe părinții ei și pe cei doi frați căsătoriți, fiecare cu familia lui, astfel că, deși casa era împărțită în trei, devenea în general o locuință ai cărei ocupanți erau atât de legați unul de celălalt, încât doreau să petreacă o mare parte a timpului împreună. Prin urmare, locul era întotdeauna un loc vesel, plin de râsete și discuții animate. Meseria ei o aducea, de regulă, în compania adulților, deseori în case care arătau ca niște muzee, adesea neocupate și simțea lipsa copiilor. În această casă ar fi fost altfel, își spuse ea în gând, dacă n-ar fi avut de înfruntat prejudecățile proprietarului și ale logodnicei lui.

– Îmi cer scuze c-am întârziat atât de mult, spuse Russell, așezându-se la masă. Nu-ți face griji, mă descurc, răspunse el gestului doamnei Tylar care voia să-l ajute. Ridică ceainicul cu o mână expertă, adăugă și lapte, fără să pună zahăr. E păcat, se gândi Wyn, ar putea să-i fie de folos să se mai îndulcească puțin. Diane n-a reușit să-și pornească mașina, explică el, și era neliniștită că va avea probleme pe drum.

– Despre ce era vorba? întrebă Val.

– Numai un joc al tobei de eșapament, spuse Russell, întinzându-se și luând o clătită. Am luat o șurubelniță din cutia ta de scule și am rezolvat problema. Am pus-o la loc, adăugă el.

– De când o deranjează pe Diane zgomotul făcut de toba de eșapament? întrebă Val, ridicând sprâncenele mirat. Unde este fata care participa la curse de mașini, tot timpul cu vaselină pe mâini? glumi el, iar Wyn ridică privirea, surprinsă. Nu și-o putea imagina pe Diane ca o tânără interesată de mecanică.

– Logodnica ta participă la curse de mașini? îl întrebă Wyn pe Russell.

Nu se știa niciodată cu ce se pot ocupa oamenii, oricum și ea avea o meserie neobișnuită.

– Diane nu mai participă acum la curse, răspunse Russell scurt. A fost numai o pasiune adolescentină.

– Unchiule Russell, ești logodit? întrebă fetița cu interes.

– Nu, păpușă– ai grijă, curge untul! se întinse repede și, scoțându-și batista din buzunar, începu să-i șteargă degetele.

– Nu e, încă!

Murmurul venise de la Val, ajungând la urechile lui Wyn, care-i mulțumi în gând doamnei Tylar pentru încruntătura pe care o adresa fiului ei. Din fericire, Russell nu auzise, ocupat fiind cu cei doi copii.

– Cu toate acestea, să fii anticar este o meserie neobișnuită pentru o femeie, chiar în aceste timpuri, nu-i așa? interveni femeia în vârstă, întrerupând clipa de stânjeneală. A fost alegerea ta, sau pur și simplu o întâmplare? continuă ea cu un zâmbet care îi arăta lui Wyn că interesul ei era real.

– Câte puțin din fiecare. A început cu pasiunea pentru antichități, iar părinții mei sunt prieteni cu Bill Stapleton și cu tatăl lui. Acesta a fost doar începutul... explică Wyn.

– Probabil au mare încredere în capacitățile tale, dacă te-au trimis într-o astfel de misiune.

– M-au invitat să devin partenerul lor, spuse Wyn cu calm, adresându-se femeii, dar vorbind pentru urechile lui Russell. Trebuia să-l facă să-și dea seama că nu e o „fetișcană”. Amintindu-și cuvintele lui, simți că se înfurie din nou.

– Într-adevăr? Înseamnă că ești foarte valoroasă pentru ei. Și foarte preocupată de ceea ce faci, spuse doamna Tylar, vizibil impresionată. Povestește-mi despre ce faci, îi ceru ea. A, Nanny, poți să strângi masa. Iar copiii pot să meargă să se joace până la ora de culcare, zâmbi ea spre cei doi. Aveți grijă ca Scamp să nu facă vreo boroboată, îi atenționează ea. Acum... se întoarse femeia spre Wyn, putem să vorbim în liniște. Vorbeam despre munca ta...

– Pentru noi, munca este viața noastră, răspunse Wyn.

La fel simțeau și cei doi Stapleton. De aceea, era păcat că soția lui Bill îi crea probleme.

– Și primești des astfel de însărcinări? întrebă Val, părând la fel de interesat ca și mama lui.

– Destul de des. Uneori avem comenzi de la firme de asigurări, cum este cazul acum. Alteori, este vorba despre persoane care vor să vândă o proprietate și fiecare obiect trebuie evaluat separat înainte de licitație.

Conacul Tylar era o casă minunată, un loc de vis. Wyn se îndrăgostise deja de mica parte pe care o văzuse, dar nu era unică, iar arogantul ei proprietar trebuia să afle acest lucru.

– Și, desigur, mai este și problema micii anchete aproape polițienești... știa că aruncă o momeală tânărului Val și era sigură că acesta îi va cădea în plasă. Lipsa de reacție a fratelui lui era nemaipomenită, iar tonul sever cu care îi răspunsese la întrebarea despre Diane o lăsase nemulțumită. Întrebuse mânăta de un impuls, dar privirea lui fusese o acuzație de indiscreție, la fel de evidentă ca acuzația Diane că ascultă la uși.

– Anchetă polițienească? exclamă Val. Nu știam că anticarii au o viață atât de aventuroasă, continuă el, răspunzând așteptărilor ei. Dar, de altfel, nici nu știam că anticarii pot să arate ca tine, zâmbi el.

Wyn se îmbujoră. Ar fi vrut să nu-l fi ademenit să participe la discuție, părea că această idee se întorcea împotriva ei. Russell se încruntă, dar fratele lui nu-i acordă nici o atenție. Da, el putea să-l ignore, dar ea nu-și putea permite acest lux.

– Spune-ne mai multe, o rugă Val.

– Da, e foarte interesant ce povestești, interveni și mama lui, iar Wyn nu avu altă soluție decât să-și continue povestirea, lucru

pe care-l făcu încântată. Dacă pe Russell nu-l interesa, nu avea decât să nu asculte. În această seară va fi la dispoziția celor doi, care păreau mulțumiți de prezența ei.

– De obicei, zâmbi ea spre Val, este o muncă legată de picturi. Falsuri, mai precis.

Părea dramatic, dar acesta era adevărul, iar dacă Russell își închipuia că nu vrea decât să se simtă în centrul atenției, era problema lui și n-avea cum să-l împiedice.

– De obicei, reușim să descoperim adevărul, dar nu este întotdeauna în favoarea proprietarului.

– Este trist să te gândești că anumite case, la fel de vechi ca aceasta, sunt vândute, iar obiectele din ele sunt scoase la licitație, interveni doamna Tylar.

– Și eu mă gândesc la același lucru, răspunse Wyn repede. Deseori, mă întreb ce simte o piesă de mobilier care, după ce a stat două sute de ani lângă altele, este vândută altcuiva, iar celelalte sunt împrăștiate în cele patru vânturi. Presupun că pare o prostie să gândesc așa...

Nu i se părea că persoanele care o ascultau credeau că este o prostie, și era hotărâtă să nu-i pese de ce credea al treilea.

– Întotdeauna mă străduiesc să găsesc case potrivite pentru piesele care ajung la noi. Cu toții încercăm să găsim cumpărători care le prețuiesc pentru ce sunt, nu pentru cât de mult costă.

Nu putea să explice mai bine ce simțea, și avea impresia că ascultătorii ei înțelegeau foarte bine ce voia să spună.

– Da, înțeleg ce vrei să spui, clătină din cap doamna Tylar. E vorba despre acei oameni care își iubesc trecutul...

– Întotdeauna ne străduim să descoperim istoria fiecărui obiect care ajunge în mâinile noastre.

Își continuă ideea, pierdută în entuziasmul ei și încurajată de faptul că avea un ascultător la fel de entuziast, așa că, pentru moment, putea să ignore prezența bărbatului încruntat din apropiere.

– Cred că, în aceste condiții, cumpărătorii sunt chiar mai interesați, interveni și Val, arătând impresionat.

Prea impresionat, își spuse Wyn cu îngrijorare, mușcându-și buzele. Ar fi vrut ca ochii lui Val să-i părăsească fața măcar pentru o clipă; admirația lui pentru păr șaten și ochi de chihlimbar, ca și pentru o figură delicată, era mai mult decât vizibilă și începuse s-o deranjeze.

– Și durează mult această cercetare a istoriei unui lucru? întrebă fratele lui brusc, făcând-o pe Wyn să tresară. Nu spusese nici un cuvânt de foarte multă vreme și pentru un timp, din fericire, uitase că există.

– Câteodată, luni întregi, răspunse tânăra, întorcându-se să-l privească și descoperind, spre marea-i uimire, o umbră de interes în privirea lui întunecată. Oare de ce se obosește să asculte o fetișcană? își spuse ea cu ironie, dar continuă să vorbească, sigură pe ea, pentru că se afla pe propriul teritoriu în care era renumită, cu toate că acești oameni nu păreau să știe.

– Uneori, antichitățile însele își dezvăluie secretele. Am descoperit tot felul de lucruri, ascunse în sertare și birouri, iar o dată am descoperit niște documente în spatele unui tablou.

– Într-adevăr?

Wyn îl privi, descumpănită de brusca atenție cu care o priveau cele trei persoane. Se priviră cu o expresie deosebită în ochi, apoi se întoarseră cu toții spre ea. Spre marea ei uimire, descoperi în privirile lor o licărire de speranță.

– Nu avem, desigur, de fiecare dată acest noroc.

Simțise că trebuie să meargă mai departe, să-și avertizeze ascultătorii, nu știa nici ea prea bine de ce, dar continuă să

vorbească. Încerca să spargă liniștea care-i ținea pe toți într-o tensiune ciudată, intensificată de privirea lui Russell, care era sigură că n-avea nici o legătură cu admirarea frumuseții ei, dar care părea să treacă dincolo de ea, ca și cum ar fi văzut în interiorul ei ceva de care ea nu era conștientă.

– S-ar putea să meargă, spuse el, mai mult pentru sine însuși, întorcându-și privirea spre mama și fratele lui.

– O să meargă numai dacă îi spui domnișoarei Warwick ce trebuie să caute. Hotărârea din vocea doamnei Tylar se făcu simțită din nou, iar fiul cel mare păru s-o asculte. Wyn era sigură că nu făcea acest lucru pentru că era un fiu supus, chiar din linia hotărâtă a maxilarului se putea citi tăria de caracter. Nu, fusese de acord cu mama lui pentru că-i respecta punctul de vedere și era de acord cu judecățile ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, putem să-ți spunem pe nume? protestă Val. Genul ăsta de formalitate nu mi se potrivește deloc, continuă el nerăbdător.

– Aș fi încântată, mărturisi Wyn, care nu ținea nici ea la formalități. Dar Bill Stapleton nu mi-a spus nimic despre o astfel de cercetare. Trebuia s-o fi făcut? întrebă tânăra, neliniștită.

– Nu, această problemă a apărut abia după ce am vorbit cu el, răspunse Russell, întorcându-și privirea spre ea, cu aceeași expresie de speranță dar și de neîncredere. Trebuie să... găsim un testament, explică el, vizibil nemulțumit, ca și cum i s-ar fi părut foarte greu să vorbească unui străin— și încă unul pe care nu-l plăcea deloc, se gândi Wyn, dar rămase tăcută, așteptând să continue.

– Tempest Tylar— unchiul meu— a lăsat un testament în care era numit moștenitorul lui.

– Credeam că proprietățile ca aceasta se moștenesc pe linie directă, spuse Wyn, nevenidu-i să creadă. Moștenitorul este întotdeauna cel mai apropiat descendent pe linie masculină, nu-i așa?

– Exact același lucru i se întâmplă și conacului Tylar, iar noi știam că unchiul n-a avut copii. Numai că executorul are o scrisoare a lui, care trebuia să fie deschisă la o lună după înmormântare. În această scrisoare pomeneste despre un testament în care apare numele adevăratului moștenitor. Când scrisoarea a fost deschisă, executorul testamentar m-a sfătuit să mă mut aici, din motive de securitate. Îți dai seama că nu poate fi lăsat neocupat un astfel de loc...

Wyn era de acord; numai gândul că proprietatea nu era asigurată la justa valoare o făcea să se îngrozească.

– Nu ne-am gândit prea mult la această problemă. Unchiul meu era... puțin excentric...

Wyn își aduse aminte că Bill povestise că acesta era retras, aproape un pustnic, datorită unei povești nefericite de dragoste.

– Chiar n-a luat în serios această problemă, continuă Russell, cu o voce puțin îngrijorată, iar Wyn simți o umbră de simpatie pentru el, care o luă prin surprindere. Ce lovitură trebuie să fi fost pentru el să moștenească o casă atât de frumoasă, apoi să constate că nu știe sigur dacă este proprietarul de drept.

– Este foarte ușor să aflați dacă mai există cineva care are pretenție la această moștenire, spuse ea. Nu puteți să cereți un sfat avocaților dumneavoastră?

N-avea toate datele, dar era sigură că trebuia să se poată face ceva.

– N-avem nevoie de nici un sfat, interveni Russell, iar vocea lui era neliniștită. Cineva— un bărbat cam de vârsta lui Val — a pretins că este fiul lui Tempest Tylar și deci adevăratul moștenitor al conacului Tylar, încheie el pe un ton amar.

Capitolul 2

– Și, ceea ce este și mai grav, vrea să transforme proprietatea într-un club sportiv, se auzi vocea lui Val în liniștea care se lăsase.

– În ce? întrebă Wyn, crezând că n-auzise bine.

– Nu numai într-un club sportiv, Val. Vrea să fie un centru vacanță, așa cred că i-a spus avocatului, îl corectă mama lui. Un fel de parc pentru safari, dar fără animale...

– Parc pentru safari, centru de vacanță, club sportiv – ce mai contează?

Russell se ridică, împingându-și scaunul cu un gest nerăbdător și începu să se plimbe prin cameră cu pași mari, amintindu-i lui Wyn de un tigru într-o cușcă.

– Dacă ar fi vrut să folosească conacul într-un mod corespunzător, nu m-ar fi deranjat, dar una ca asta... Tăcu, sufocat de mânie.

– Ideea este îngrozitoare.

Pentru o clipă, îi păruse rău pentru necunoscutul care solicita proprietatea; Russell Tylar părea un adversar formidabil, dar

imediat îl disprețuise, pentru că voia să folosească o astfel de bijuterie pentru un asemenea proiect.

– Pământul din jur a fost neglijat, spuse ea, profitând de experiența vieții la o fermă, dar cu ceva timp și multă muncă, își poate reveni. Nu poate fi irosit atât pământ fertil, continuă ea, arătând cu un gest spre fereastră.

– Parcă aud vorbind o copiliță de la țară, interveni Val cu un zâmbet viclean, iar Wyn începu să râdă.

– Părinții mei au o fermă, mărturisi ea.

– Și călărești? vocea lui Val era nerăbdătoare, uitând pentru câteva clipe de subiectul pe care-l discutaseră până atunci. Putem să-ți găsim un cal, este atât de frumos să călărești prin împrejurimi!

Era evident că se vedea pe el arătându-i împrejurimile, își spuse Wyn cu nemulțumire, așa că refuză imediat:

– Am venit aici să muncesc, spuse ea cu hotărâre, conștientă că Russell se încruntase din nou, deși fratele lui părea să nu fi observat.

– Doar n-o să muncești tot timpul? Așa făcea unchiul nostru, pustnicul, se plânse Val, dezamăgit ca un copil.

– Da, și ne-a lăsat o avere de asigurat și de găsit un testament, îi reaminti fratele lui cu o voce severă, iar Val privi în pământ, vizibil nemulțumit.

– Pot să văd scrisoarea lăsată de unchiul dumneavoastră? interveni Wyn cu profesionalism, amintind, spera ea, ambilor frați că, atâta timp cât era aici, nu avea decât un singur scop – chiar două, dacă trebuia să găsească și testamentul. Nu voia decât să facă o treabă cât mai bună, care să-l mulțumească pe Bill.

– N-avem decât o copie xerox, originalul a rămas la executor. Russell scoase din buzunarul de la piept o foaie de hârtie care

părea citită și răscitită. Bărbatul se așeză pe scaunul de lângă ea și puse hârtia pe o mică măsuță din apropiere, astfel încât ea să poată citi textul scris.

Wyn privi hârtia, neîncrezătoare. Mai avusese și altă dată îndatoriri bizare, dar acum se simțea ca într-un vis. Părea că a intrat mai degrabă într-o poveste. Scrisul de mână, întins ca un păienjenis, fără să țină cont de linii, era, cu toate acestea, destul de ușor de citit. Pe foaia de hârtie scria:

„Proprietatea mea va ajunge la moștenitorul de drept, pe care l-am numit în testament“. Sub acest rând, subliniat și mai închis la culoare, ca și cum cel care scrisese ar fi vrut să arate importanța rândurilor: „ogarii mei vor fi paznicii lui“.

– Nu rămâne de făcut decât un singur lucru, ridică ea privirea spre interlocutorul ei, care o privea cu același amestec de speranță și neîncredere. Când vom cataloga mobila și ce mai este în casă, trebuie să examinăm cu mare atenție fiecare obiect. Sertarele secrete nu mai sunt atât de secrete dacă știi cum să le cauți, continuă ea, iar dacă spatele unei picturi a fost folosit ca ascunzătoare, va fi destul de ușor de descoperit, dacă examinăm totul cu mare atenție.

Nu era foarte încântată de noua responsabilitate pe care i-o încredințaseră, nu mai mult decât îl plăcea pe bărbatul care aproape o forța să-i salveze casa, dar se simțea pregătită pentru o astfel de răspundere.

– Vom găsi testamentul, adăugă ea cu încredere, nemaisuportând tensiunea care plutea în cameră.

Ce bine ar fi dacă aş găsi testamentul singură, se gândi ea deodată, i-aş arăta lui Russell Tylar de ce sunt în stare. Îi veniră în minte îndoielile pe care le exprimase acesta privitor la competența ei și felul în care o descrieseră: „fetișcană“.

– Bărbatul care pretinde că este moștenitorul unchiului dumneavoastră va trebui să primească o permisiune oficială dacă vrea să folosească terenul așa cum are de gând, și cred că va găsi acest lucru imposibil. Nimeni în toate mințile nu va aproba un astfel de proiect, era sigură.

– Nu fi prea sigură, o întrerupse Russell pe un ton rece. Gândește-te la ce se întâmplă în acest ținut. Scuză-mă, se opri el, am uitat că nu ești familiarizată cu locurile. Dar putem să ne gândim la numărul caselor foarte vechi care au fost deschise pentru public în ultimul timp. Cea mai mare parte dintre conacele din ținut, continuă el, iar îngrijorarea că același lucru i se putea întâmpla și casei în care se aflau se simțea în tonul vocii. Bărbatul va avea de la cine să se inspire– și mai mult decât atât. Aceasta este o zonă rurală, în sensul pur al cuvântului. Practic, nu există o piață a locurilor de muncă, numai cerere pentru lucrul la fermă sau la barurile din sate. În satele din preajmă sunt două, trei magazine ceva mai mari, dar sunt afaceri de familie. Nu va fi așa de ușor să se refuze o șansă de apariție a multor locuri de muncă, nu în această zonă.

Logica lui era pătrunzătoare și impersonală și era conștient de concluziile observațiilor pe care le făcuse, cu toate că erau la fel de dureroase pentru el ca și pentru ceilalți.

– În acest caz, cu cât începem mai repede, cu atât mai bine, răspunse ea, fără să-și piardă cumpătul. Pot să păstrez această copie? Mi-ar plăcea s-o studiez cu mai multă atenție, adăugă, împăturind foaia de hârtie și privindu-l pe Russell.

– Dacă vrei s-o păstrezi, bine, răspunse bărbatul pe un ton indiferent. Noi cunoaștem deja foarte bine conținutul...

– Noi trebuie să ne ducem la culcare, se auziră vocile celor doi copii, care apărură arătând ca niște îngerași, proaspăt îmbăiați și îmbrăcați în pijamale.

Wyn își privi ceasul, mirată să constate cât era de târziu. Nu putea să fi trecut o oră de când copiii plecaseră la joacă... Era aproape ora șase și era ușor de înțeles că preocupările lor le făcuseră o bucurie copiilor, amânând ora de culcare.

– Noapte bună, buni, rostiră copiii în cor. Se apropiară de doamna Tylar, sărutând-o pe obraz, apoi ajunseră la Val și, fără nici o ezitare, și la Wyn. Se lăsă sărutată zgomotos pe obraz, râzând și mângâindu-i la rîndul ei.

– Vă plac copiii, domnișoară? întrebă doica acestora, zâmbind aprobator.

– Da, acasă avem mulți nepoți, care aleargă de colo până colo. Îmi este dor de ei, recunosc eu ea.

– Ne-ai promis că mergi cu noi sus, spuse Jane, întinzându-și brațele durdulii spre Russell, care o ridică în brațe.

– Da, și ai spus că ne vei termina povestirea despre calul tău, completă fratele ei. Aseară ai ajuns până la cursă și Pendelico era în frunte.

În mod clar, oricare ar fi fost povestea pe care Russell le-o spunea nepoților lui, chiar îi impresionase, se gândi Wyn cu un zâmbet.

– Știu unde am ajuns, fu el de acord. Era cap la cap cu... oh, scuză-mă, se întrerupse el, întorcându-se spre Wyn ca să-i vorbească. Privirea lui era acum caldă și prietenoasă și tânăra zări un cu totul alt bărbat, unul pe care copiii păreau să-l cunoască foarte bine. Fără îndoială că și familia lui îl cunoștea așa, dar oare cine altcineva? se întrebă Wyn. Probabil că restul lumii îl vedea așa cum îl văzuse ea, ca o casă cu ferestrele acoperite de obloane, care respingea contactul uman într-un fel ce-i amintea de o statuie de marmură, neatinsă și de neatins, dar foarte vulnerabilă.

– Din câte vezi, am o altă obligație, se scuză el politicos față de— oare ce o considera, oaspete sau angajată? Nu era mai mult decât atât, și ar face bine să nu uite acest lucru. Russell Tylar nu-i părea un bărbat care să accepte prea multe libertăți, iar buna primire de care se bucurase venise din partea familiei lui, nu a lui însuși. „Am o altă obligație...” Nu risca să uite asta. Bănuia că Diane era o altă obligație a lui, chiar dacă era sau nu oficial, și probabil că influența acesteia, precum și prejudecățile lui, îl făcuseră s-o primească atât de rece.

– Și a câștigat Pendelico?

Nu-l mai văzu pe Russell decât la cină și, coborând, Wyn se felicita pentru faptul că împachetase și câteva haine de seară. Fusta de culoarea ciocolatei și topul fără mâneci de culoare crem, din mătase lucrată manual erau foarte potrivite, se gândi ea, nici prea elegante, dar de o foarte bună calitate, care îi smulse un murmur de încântare doamnei Tylar.

– Mătasea e minunată.

– E lucrată manual, răspunse Wyn. A fost un cadou pe care l-am primit în Belgia.

De fapt, fusese un cadou foarte special— și bănuia că și foarte scump— de la un client recunoscător, suficient de bogat ca să nu-și facă probleme că acceptase cadoul și pe care-l salvase de urmările unei încercări prost informate de a cumpăra un tablou cu totul inutil. Nu vru să spună toate acestea însoțitoarei ei, ar fi părut că așteaptă un cadou asemănător pentru munca prestată.

– Pendelico a câștigat, răspunse Russell cu gravitate. Trebuia să câștige. Nu m-ar fi iertat niciodată dacă le-aș fi lăsat personajul preferat să piardă.

– Toate personajele din povești trebuie să fie de neînfrânt, comentă Wyn. Ce bine ar fi dacă, din când în când, am putea să fim ca ei, continuă ea în gând, conștientă că toată activitatea ei în casa Tylar va fi supravegheată îndeaproape.

– A, dar nu este un personaj de poveste, interveni Val, este armăsarul lui Russell.

– E un nume neobișnuit pentru un cal.

– Când o să-l vezi, n-o să ți se mai pară neobișnuit, îi spuse Russell, este alb ca spuma laptelui– i-am dat acest nume după vestita marmură Pendelico, explică el, iar Wyn aprobă cu un semn din cap.

– Am recunoscut numele.

Se pare că, la un moment dat, va putea să vadă acest animal remarcabil. Dar nu în această seară. O combinație între o cina delicioasă și un vin bun, vechi și tare, o făcuse somnoroasă. Opri mâna lui Russell cu un gest când acesta vru să-i umple din nou paharul, iar el nu insistă, ceea ce o surprinse plăcut pe Wyn. Îi plăceau oamenii care știau să accepte un „nu”. Folosindu-și starea de somnolență ca o scuză, se îndreptă spre liniștea dormitorului ei. Nu voia neapărat să doarmă, ci mai ales, voia să se gândească. Scoase din buzunar scrisoarea lui Tempest Tylar, ca s-o studieze la fel de bine cât o studiase familia, până când conținutul îi va rămâne întipărit în minte. O puse pe măsuta de toaletă, peria de păr odihnindu-se nefolosită în poală, încercând să-și dea seama despre ce era vorba de fapt în scrisoare. Cuvintele erau destul de iraționale, dar scrisul era ferm, arătând că bărbatul care scrisese, chiar dacă era excentric, era departe de a fi o minte tulburată.

– M-am gândit că poate doriți ceva cald de băut, domnișoară.

O bătaie în ușă fu urmată de intrarea lui Nanny, care purta o tavă încărcată cu un serviciu de ciocolată de argint, completat de o ceașcă de porțelan și o zaharniță pe care Wyn le recunoscuse imediat ca aparținând perioadei Douulton. Cel puțin în ce privea antichitățile, familia Tylar era pe gustul ei; preferau să se bucure

de comorile lor, folosindu-le, în loc să le pună într-un dulap, cum făceau foarte mulți oameni, un loc unde nu puteau fi de folos nimănui.

– Doamna Tylar crede că e mai bine să le folosim, riscând să le spargem, decât să le încuiem undeva, răspunse femeie la exclamația ei de plăcere. Am pus și câțiva biscuiți. Am observat că v-au plăcut foarte mult. Sunt făcuți de mine, adăugă ea, iar Wyn îi zâmbi drept mulțumire. Își făcuse o prietenă din Nanny, iar responsabilă de bunăvoința ei era, cel puțin în parte, acceptarea copiilor. Se întrebă dacă Diane îi plăceau copiii. Oricum, nu conta foarte mult, probabil că fratele mai mic al lui Russell se va căsători la timp, producând un moștenitor, dacă acesta nu avea copii. Numele familiei nu era în nici un pericol.

– Ce păcat că această scrisoare n-a fost arsă, făcu Nanny un gest de dezgust spre bucata de hârtie. Oricum, răul este deja făcut și sunt sigură că va mai produce multă suferință, continuă femeia, îndurerată.

– Ați văzut-o? întrebă Wyn, dornică să aibă cât mai mulți ochi atenți de partea ei. Cei care o priveau acum erau mai bătrâni, dar încă ageri, iar dragostea pentru familie îi făcea și mai ageri.

– Da, am văzut-o. Am vorbit cu toții despre ea, de când a apărut, oftă Nanny. Picioarele ei nu mai erau tinere, probabil că simțea oboseala la sfârșitul zilei, așa că Wyn îi făcu un semn spre un scaun. Femeia îi mulțumi cu un gest din cap, apoi se așeză cât mai confortabil. Părea că era pregătită pentru o discuție mai lungă și, pentru că folosisese scuza oboselii ca să plece din salon, Wyn se temea că nu va fi foarte favorabil pentru ea dacă va fi găsită stând la bârfe cu personalul. Cu toate acestea, ce mai putea să facă acum...

– Credeam că acel executor testamentar va avea bunul simț să o distrugă, spuse femeia, părând uluită de lipsa a ceea ce numea „bun-simț” arătată de avocat, iar Wyn se strădui să-și ascundă zâmbetul.

– Un avocat nu poate să facă așa ceva, îi explică ea cu răbdare, de aceea trebuie să găsim testamentul pentru domnul Tylar. Există, în acest caz, riscul ca numele moștenitorului să fie altul.

Nu voia să-i dea speranțe false unui suflet atât de credincios.

– Și el care a demisionat din armată ca să vină să aibă grijă de conac, se îngrijoră femeia. Și caporalul Benny, care a venit cu el, părăsindu-și regimentul! Este nebun după cai, și a fost încântat de această ocazie. Domnul Russell este mai îngrijorat de cariera acestui bărbat, decât de propria carieră. Oare ce-o să facă dacă acest Cedric Plumb este adevăratul moștenitor? clătină ea din cap cu îngrijorare.

– Cedric și mai cum? pentru o clipă, Wyn era pe punctul să izbucnească în râs, dar se abținu. Nu era timpul cel mai potrivit. Nu-l plăcea pe Russell, dar ceea ce auzise despre el îi câștigă simpatia, la fel cum o făcuse să-și dorească să-l ajute. Un bărbat ca Russell Tylar era capabil de o carieră militară strălucită, dar la care renunțase pentru a veni să se ocupe de casa familiei lui... apoi descoperise că s-ar putea să nu fie el moștenitorul de drept. Ar fi o dublă lovitură. Înțelegea mai bine ce era în joc.

– Cedric Plumb. Asta era numele tatălui lui, cu toate că el susține că este fiul lui Tempest Tylar, mormăi Nanny, vizibil deranjată de pretențiile bărbatului. Vedeti, domnișoară, șopti ea, aplecându-se spre Wyn, soția domnului Tempest era actriță. El s-a căsătorit cu ea, cu toate că era sub poziția lui, și nu era potrivită pentru rolul de stăpână la conacul Tylar.

Cu toate că era clar că bătrâna avea concepții învechite, Wyn nu putea s-o condamne, pentru că vedea foarte clar loialitatea din spatele acestor cuvinte.

– Într-un fel, presupun că nu era vina ei, încercă Nanny să fie corectă. Era obișnuită să fie pe scenă, cu lumini puternice și cu oameni la fel de străluciți. Aici, puteți să vedeți că viața este liniștită.

Wyn era de acord, locul era la fel de izolat ca ferma părinților ei, iar pentru cineva neobișnuit cu o astfel de viață, efectul izolării putea fi îngrozitor.

– Până la urmă l-a părăsit și s-a întors pe scenă, căsătorindu-se cu această persoană, Cedric Plumb. Era actor, ca și ea, așa că s-au potrivit. Ce l-a amărât cu adevărat pe domnul Tylar, a fost că au avut un copil, un băiat.

Ochii femeii erau fixați pe scrisoare, văzând în depărtare căi pe care le voise uitate, dar pe care fusese nevoită să pășească din nou, de dragul viitorului familiei.

– Dacă ar fi fost băiatul lui, ar fi cerut custodia lui, nu-i așa?

– Desigur, numai că nu era. Acest Plumb era tatăl lui, toată lumea știa acest lucru. Cu toate acestea, domnul Tempest era trist. S-a închis aici, nici măcar n-a vrut să-i vadă pe domnul Russell și pe domnul Val; cred că vederea lor, băieți fiind, i-ar fi adus aminte că el n-avea pe nimeni, cu toate că ținea foarte mult la ei, la amândoi, continuă ea cu regret. Își petrecea timpul aici, doar cu un singur servitor, ajutat din când în când de o femeie din sat. Părea să urască toată lumea pentru ceea ce-i făcuse propria soție, încheie femeia, suspinând și clătinând din cap.

– Trebuie să găsim testamentul și să aflăm cum stau lucrurile. Astfel, va afla și Russell ce trebuie să facă, spuse Wyn cu hotărâre.

– Nu e vorba doar despre domnul Russell, e vorba și despre ceilalți, răspunse însoțitoarea ei, iar Wyn se întrebă ce va mai urma.

Acțiunile unui singur om par să devină ca o piatră aruncată într-un lac, se gândi ea, consecințele acestui fapt întinzându-se în toate direcțiile.

– Mai e vorba despre doamna Louise – mama domnului Russell, pe care ați cunoscut-o aici, explică femeia. Și-a vândut casa, urmând să locuiască aici, în clădirea pe care ați văzut-o în partea de sud a proprietății.

Într-adevăr, Wyn văzuse clădirea, o casă spațioasă, construită într-o zonă mai retrasă a proprietății.

– Vedeți, continuă Nanny, trebuie să aibă grijă de copii pentru un an sau doi. Mama lor este fiica ei, care este cu câțiva ani mai în vârstă decât băieții.

Wyn își dădu seama că Russell și Val vor rămâne întotdeauna, în ochii doicii lor, „băieții“.

– Ea, împreună cu soțul ei, este plecată în est pe o plantație, iar acolo nu este o zonă potrivită pentru creșterea copiilor, care acum se apropie de vârsta școlară; acolo este prea cald, nu sunt condiții pentru o bună educație și așa mai departe. Copiii din acele zone ajung cam sălbatici.

Cuvintele femeii îi lămuriseră lui Wyn problema copiilor, pentru că se întrebase ce caută ei aici.

– Eu am rămas cu doamna Louise după ce băieții au crescut, își urmă femeia șirul gândurilor, așa că cei doi copii nu sunt o problemă pentru amândouă. Și, dacă domnul Val se va hotărî o dată ce are de gând, ar trebui să plece și el pe plantație cât de curând, adăugă ea cu o voce care o făcu pe Wyn să înțeleagă că, din punctul ei de vedere, Val ar fi trebuit să se hotărască mai de mult.

– Se gândește la o anumită carieră? întrebă Wyn, luând o înghițitură de ciocolată ca să-și ascundă un căscat.

– O, e nebun după avioane, spuse Nanny cu înțelegere. Dar aceasta nu este o muncă, nu-i așa? Face parte dintr-un aeroclub din apropiere, unde se duce în toate week-end-urile. Presupun că, pentru o pasiune, este ceva foarte potrivit... Scuzați-mă,

v-am ținut de vorbă și dumneavoastră sunteți obosită, spuse femeia repede, observând cu coada ochiului un căscat pe care Wyn nu mai putuse să-l ascundă la timp. Micul dejun se servește pe la ora opt.

– Noapte bună, Nanny, se auzi vocea lui Russell de pe hol, când femeia deschisese ușa. Wyn tresări. Îi fusese teamă că se va întâmpla una ca asta, și chiar se întâmplase. Probabil că el se va gândi acum că este distantă, nedorind să stea la cină cu ei și probabil că o va acuza și că bârfește. La acest gând, se îmbujoră.

– Tocmai i-am adus domnișoarei Wyn o ceașcă de ciocolată.

Tânăra scoase un suspin de ușurare, pentru care se disprețui imediat, în timp ce Nanny își explica prezența în cameră, întorcându-se spre ea, înainte de a pleca și spunându-i cu căldură:

– Nu cumva să adormiți și să uitați de băutură, o avertiză ea pe Wyn, ca și cum ar fi fost unul dintre copiii din grija ei.

Tânăra femeie zâmbi și se îndreptă spre pat, lăsându-și totuși peria de păr pe scrisoarea de pe măsuță, pregătită pentru a fi studiată a doua zi dimineață. Bău ceașca de ciocolată, apoi îl lăsă pe Russell și problemele lui pe ziua următoare, scufundându-se într-un somn adânc.

Dădu peste el, la propriu, chiar când ieși din cameră, a doua zi. Razele soarelui se strecurau prin perdele, promițând o zi frumoasă. O zi pe care va trebui s-o petreacă înăuntru, muncind. O privire aruncată ceasului de la mână îi confirmă că-și urmase obiceiul, trezindu-se devreme. Mai era o oră până la micul dejun, așa că se gândi că poate să facă o plimbare. Își strecură scrisoarea lui Tempest Tylar în buzunar și deschise ușa, intenționând să se apropie mai întâi de largile ferestre de pe hol și să arunce o privire afară, înainte să coboare.

– Dumnezeu! Îmi pare rău... nu-l auzise pe Russell venind, pasul lui elastic de sportiv nefăcând nici un zgomot pe mocheta de pe hol. Se agăță de el ca să-și găsească echilibrul, iar el o prinse imediat în brațe, ridicând-o de parcă ar fi fost o pană, mușchii brațelor lui simțindu-se tari ca piatra prin mânecile puloverului.

– E vina mea, mi-am lăsat sistemul auditiv de avertizare în urmă. Se pare că totuși mă ajunge, zâmbi el, făcând un gest spre culoarul din spatele lui, unde vocile celor doi copii puteau fi auzite în depărtare.

– Mă gândeam să mă bucur de o gură de aer proaspăt înainte de micul dejun, spuse Wyn simțindu-se confuză, conștientă că se îmbujorase și că el încă o ținea în brațe, asigurându-se că se putea ține pe picioare înainte să-i dea drumul. Era mulțumită că Diane nu locuia în această clădire; ar fi fost ultima picătură să-i vadă așa, practic îmbrățișați și mai mult ca sigur ar fi interpretat întâmplarea în dezavantajul lui Wyn. La acest gând, simți că se îmbujorează mai tare.

– Alea aceea mărginită de copaci pare a fi un loc foarte potrivit pentru o plimbare, spuse repede primul lucru care-i veni în minte, făcând un gest vag spre șirul de copaci, simțindu-i ochii ațintiți asupra ei, cu o expresie ciudată, pe care n-o înțelegea și nu voia s-o înțeleagă. Avea deja destule probleme, se gândi ea.

– Acolo mergem și noi– copiii și cu mine, spuse el, mergând cu ea spre ferestre, cu mâinile în buzunare. Își ridicase mânecile, lăsându-și brațele bronzate goale până la cot. Doar până acolo, arătă el o clădire ruinată care se vedea la capătul șirului de copaci și pe care Wyn n-o zărise până atunci. Una dintre greșelile familiei mele... vocea lui era blândă, dar cu o notă de amărăciune care îi amintea lui Wyn de ce spusese Nanny despre unchiul lui: „Îl întrista...” Era o stare care putea să întunece

viața unui om și tot ce atingea acesta. În cazul unchiului lui, se întinsese dincolo de viața lui, tulburându-i pe cei care trăiau acum în casa lui.

– Vii cu noi? cei doi copii alergară pe coridor, ajungându-i din urmă.

– Poate că ea nu se simte la fel de vioaie ca voi, începu Russell, dar Wyn îl întrerupse repede, fără să stea pe gânduri:

– Aș fi încântată. Numai dacă, ezită ea, nu te deranjează?

Își dori să nu fi rostit nici un cuvânt. Ar fi fost plăcut să se plimbe cu cei doi copii, dar prezența unchiului lor era cam prea mult atât de devreme, se gândi ea, nemulțumită. Apoi, el n-o invitase, ceea ce însemna că sentimentele puteau fi reciproce.

– Desigur că poți să vii, îți va fi mai ușor să te descurci după aceea, răspunse el, părând că nu se hotărâse peste noapte să-i spună să plece.

Wyn răsuflă ușurată.

– Mai întâi, trebuie să trecem pe la grajduri și să-l luăm pe Scamp, o informă Jon. Buni spune că nu trebuie să doarmă în casă, este prea neastâmpărat. . .

– Și are mare dreptate, zâmbi Russell.

Cât de uman părea când era împreună cu cei doi copii, își spuse Wyn, privind expresia relaxată de pe figura lui, pe care n-o mai văzuse, oricum nu seara trecută, când studiaseră scrisoarea.

– Nu vă luați după el, îi sfătui el pe copii, în timp ce ieșeau în soarele dimineții, urmându-i pe cei doi copii care așteptară răbdători până ce unchiul lor deschise ușa grajdului, lăsându afară câinele care lătra zgomotos. Puteți să-l luați de curea, sau să i-o scoateți de la gât, adăugă el, prinzând câinele care se zbătea și întinzând capătul curelei spre Jon, lăsându-l pe el să hotărască ce va face. Cei doi copii păreau foarte ascultători, dar Wyn fu impresionată că Russell nu voia să le impună copiilor punctul lui de vedere. Băiatul părea foarte hotărât, sigur pe el, la cei șase ani ai lui.

– Cred că-l voi lăsa liber, se hotărî Jon, după o clipă de gândire. Vine când este chemat și, dacă nu vrea să ne asculte, ești cu noi și-l vei chema înapoi.

Ochii lui Russell sclipiră amuzați, dar nu făcu nici un comentariu.

– Dacă este liber, putem să-i aruncăm mingea, se bucură Jane, mângâindu-l pe cățel și toți trei se îndepărtară.

– Ți-ai adus aminte să iei zahărul? se opri Jon la câțiva pași, întorcându-se spre Russell.

Acesta zâmbi, arătându-și buzunarul:

– Da, e aici.

Băiatul se îndepărtă, satisfăcut.

– Zahărul e pentru Pendelico? Wyn ghicise că era vorba despre o plimbare zilnică, pentru a vedea caii.

– Doar o parte, restul e pentru una dintre iepe, răspunse Russell, nederanjat de interesul ei, cu toate că tinerei îi fusese teamă de reacția lui. Poate că reținuse că era călăreață și nu era deranjat de întrebările ei.

Ar trebui să nu mă mai îngrijorez la gândul reacției lui la fiecare cuvânt pe care-l rostesc, se certă Wyn. În curând, voi ajunge să-mi fie teamă și să gândesc dacă e prin preajmă.

– E favorita cuiva? continuă ea să întrebe.

– Este gestantă, iar mânzul este al lui Pendelico. Este prima lui progenitură, răspunse el cu mândrie, iar Wyn își dădu seama că dorea să-l asculte vorbind fără rezerve, entuziast, că dorea să-l cunoască mai bine pe bărbatul care se ascundea sub aparența unei statui de marmură.

– Dacă este îngrijit cum trebuie, ar putea fi un teren foarte potrivit pentru pășunat. Ați putea crește cai, fără nici o problemă. Armăsari Tylar...

– De unde știi? Vocea lui era tăioasă. Ți-a spus Val – sau Nanny? Deci își amintea că femeia îi făcuse o vizită seara trecută.

– Ce să-mi spună? exasperarea se simțea în vocea lui Wyn.

Iar am reușit să-l înfurii, își spuse ea. Cu adevărat, să stea de vorbă cu Russell Tylar era ca și cum ar merge pe un teren minat, nu știa peste ce poate să dea.

– Părea un nume foarte potrivit, rosti cu voce tare, încercând să se calmeze. Și mă gândeam ce aș face dacă aș avea un astfel de teren. Privirea ei apreciativă îmbrățișă împrejurimile, oprindu-se pe un deal conic, a cărui simetrie îți atrăgea atenția, iar Russell se relaxă vizibil.

– Este Cimitirul Tylar, situat pe colina cu același nume, după care este numit și unul dintre satele din zonă, răspunse el privirii ei întrebătoare. Nu pare o plimbare foarte agreabilă pe lângă un loc de îngropăciune dar, din vârf, ai o priveliște minunată asupra locurilor. Este locul favorit de plimbare în această zonă, poți să vezi că este și un drum care duce acolo. Poate că într-o zi ne vom...

– Haide, unchiule Russell! veni Jane alergând spre ei. Iapa a venit la noi pentru zahăr.

– În acest caz, nu trebuie s-o lăsăm să aștepte prea mult, zâmbi Russell, urmând-o pe fetiță cu pas grăbit, tras de mână de ea, până când ajunseră la un ocol pentru cai. Jane se urcă pe gard, ca să ajungă la înălțimea iepei pe care o mângâie pe cap.

– Primiți fiecare câte un cub ca să i-l dați. Russell le întinse celor doi copii cuburile de zahăr, iar aceștia se întoarseră bucuroși spre iapă. El porni spre o despărțitură în gard, arătându-i cu un gest al mâinii spre pășune. El e Pendelico.

– E minunat, rosti ea, cu răsuflarea tăiată.

Un armăsar imens, alb ca spuma laptelui și fără nici o pată, la fel ca marmura de la care primise numele, galopă spre gard, la auzul vocilor lor.

– Cred că are aproape șaptesprezece coți, estimează ea, luând în calcul și puritatea albului lui, care probabil că-l făcea să pară mai mare.

– Exact șaptesprezece, spuse Russell, scoțând din buzunar două cuburi de zahăr, dar de data aceasta nu le mai dădu celor

doi copii. Au fost învățați să se țină la distanță, explică el. Iepele sunt mai liniștite, dar cu un armăsar nu știi niciodată la ce să te aștepti.

La fel era și în cazul stăpânului lui. Gândul îi trecu lui Wyn prin minte, dar nu spuse nimic, dându-și seama că bărbatul avea dreptate. Știa că era călăreață, așa că probabil o avertiza și pe ea, cum făcuse cu cei doi copii. N-avea de unde să știe că practic fusese crescută pe spatele calului, călărind înainte să poată să meargă bine și că, în ceea ce privea caii, știa probabil la fel de multe ca el. Numai că era conștientă că nu era suficient de puternică fizic să se poată apropia de un astfel de animal.

—Armăsarul este un cal potrivit pentru un bărbat, admise ea, iar el o privi îndelung, dând apoi mulțumit din cap, ca și cum ar fi fost satisfăcut.

— Singurul lucru pe care pot să-l fac dacă este neliniștit, este acesta.

Pumnii lui păreau să aibă o putere formidabilă, dar degetele care mângâiau urechile calului erau blânde, iar Wyn se sprijini de gard, privindu-l.

Puteau să vadă foarte bine în fața lor clădirea conacului. Cărămida zidurilor, care rezistase încercării timpului, putea să mai reziste la fel de mult, în mâna unor bărbați ca Russell, care iubea acest loc. Un fuior de fum ieșea pe horn, trădând singura concesie pe care Louise Tylar o făcea vârstei ei, plăcerea de a sta lângă flăcările unui șemineu, chiar într-o dimineață de mai, când pe aleile de lângă casă, flori de toate culorile începuseră să-și deschidă corolele.

Pădurea care se înălța pe lângă drumul spre coline păstra încă, în contrast, culorile toamnei.

„Poate că într-o zi ne vom...” spusesese Russell.

Ce se va întâmpla într-o zi? se întrebă Wyn. Se vor plimba împreună, admirând peisajul? I-ar fi plăcut foarte mult. Și când spusesese „ne”, vrusese să se refere la ei doi, sau la el și Diane?

Capitolul 3

– Ați lipsit atât e mult, încât am început să mă tem că ați plecat să călăriți; vocea lui Val era supărată când ajunseră la micul dejun.

Copiii mâncau în camera lor, unde fuseseră duși de Nanny imediat ce se întorseseră de la plimbare.

– Doamna Louise nu va coborî decât mai târziu, o informă Nanny pe Wyn.

Tânăra femeie fu descumpănită. O, nu... va fi nevoită să ia masa cu Russell. Iar Val, în starea de spirit în care se afla, nu părea de prea mare ajutor. Probabil că, dintr-un motiv sau altul, se trezise cu fața la cearșaf, își spuse ea, fără să fie conștientă că propria ei prezență, în pantalon de satin și pulover asortat, care-i scoteau în evidență silueta suplă și se potriveau cu părul ei, era una din cauzele proastei dispoziții a lui Val. Îi auzise pe ea și pe Russell râzând când se întorseseră împreună, neștiind că veselia lor era pricinuită de viclenia câțelului, care se hotărâse să încalce regulile casei și se strecurase înăuntru ca să se bucure de compania copiilor.

– N-avem timp de călărit în această dimineată, răspunse Russell, care își lua de pe platou șuncă și costiță, acceptând fără comentarii preferința lui Wyn pentru cereale și pâine prăjită.

– Ar trebui să încerci niște șuncă, este pregătită în casă, insistă Val.

– Wyn a spus „nu“, îi răspunse Russell în locul ei. Va mânca ce dorește.

Vocea lui devenise mai dură, pentru că Val murmurase „dar este...“

Wyn găsi că e cazul să intervină:

– O să încerc altă dată, zâmbi ea în direcția fratelui mai mic. Oricum, nu prea obișnuiesc să iau micul dejun.

– Cum planifici să începi catalogatul? o întreabă Russell. Sunt anumite operațiuni pe care trebuie să le faci?

– Pentru început, aș dori să arunc o privire fiecărei camere, răspunse Wyn repede, simțindu-se recunoscătoare că discuția se întorsese spre muncă, unde nu era nici un pericol. Era clar că Val putea fi la fel de încăpățânat ca fratele lui, dacă cineva nu era de acord cu el. În domeniul ei era foarte sigură pe ea, așa că prefera discuțiile legate de muncă.

– După ce voi reuși să mă descurc în casă, nu vă voi mai deranja.

Era un mod plin de tact prin care-i spunea lui Russell că prefera să fie lăsată să-și vadă de treaba ei. Era prea pasionată de ceea ce făcea ca să se simtă singură și nu se simțea prea confortabil la gândul c-ar urmări-o peste tot.

– O să-ți arăt casa, interveni Val, a cărui figură se luminase ca prin minune. Am nevoie de o ocupație, se oferì el.

– Dacă ai vrea într-adevăr să faci ceva, ai găsi destule lucruri de făcut, îl întrerupse Russell cu hotărâre. O să-i arăt eu casa. Îi întoarse spatele fratelui lui, ca și cum discuția era încheiată.

Trebuie să știi și eu care este conținutul casei. Până acum, n-am avut timp decât să arunc o privire grăbită prin jur, îi spuse el lui Wyn. Cercetările tale vor fi amănunțite?

– Dacă este nevoie, din pod până în pivniță, îl asigură ea.

– În pivniță nu sunt decât niște butoaie de vin, zâmbi Russell.

– Iar podul a fost cercetat și golit. Am căutat și noi acolo. Ușoara scânteie de mânie din vocea lui Val pieri, o dată cu noua idee care-i venise. E atât de mult spațiu, atât de plăcut și nu e nimic înăuntru, suspină el. E una din acele camere care ar fi foarte potrivită pentru o sală de biliard.

Sau, mai degrabă, pentru o cameră de joacă pentru copii. La fel ca podul din casa părinților ei, care oferise atâta spațiu minunat de joacă atâtor generații de copii din familia lor. Acest spațiu ar putea fi pentru copiii lui Russell și ai Dianei. Dintr-un motiv neînțeles, acest gând o deranjă, așa că îl alungă, concentrându-se asupra a ceea ce avea de făcut. Am început să mă port ciudat, își spuse ea. Cu cât mă apuc mai repede de lucru, cu atât mai bine.

– Dacă ai terminat, putem să mergem?

Russell așteptase politicos până ce terminase ceașca de cafea și refuzase o a doua. Wyn observase că, deși se servise de pe platoul cu șuncă și costiță, nu mâncase o cantitate prea mare de mâncare.

– Camera mea nu arată tocmai grozav, începu Val cu îndoială în voce, iar Wyn se opri în pragul ușii și privi în urmă.

– Nu trebuie să invadez camere ocupate, îl asigură ea, apoi se întoarse spre Russell. O să vă anunț cu cel puțin o zi înainte când voi dori să văd o cameră ocupată. Ocupantul ei va avea timp la dispoziție să-și mute lucrurile personale. Când evaluez mobila–birouri, cufere, dulapuri–trebuie să caut prin toate sertarele și

pe toate rafturile, își explică ea activitățile. Era foarte dificil să facă o evaluare într-o casă ocupată, dar tactul ei îi asigurase întotdeauna cooperarea ocupanților.

– Mulțumesc pentru pont, zâmbi Val, turnându-și încă o ceașcă de cafea. O să am grijă să-mi pun comorile la adăpost, promise el, iar Wyn râse, mulțumită că nu mai era supărat, lăsându-l să-și termine masa.

– Oh, Russell, aici erai!

Vocea Diane îi opri pe amândoi când ieșeau împreună pe hol, Wyn urmându-l pe Russell.

– Am fost la grajd să te caut. De obicei nu ești în casă atât de târziu, continuă Diane, arătând cât de familiară e cu programul lui, iar Russell o așteptă să urce scările.

– Iar tu, de obicei nu ești aici atât de devreme, zâmbi el. Dacă ai venit pentru o partidă de călărie, poți să iei iapa pe care călărești de obicei. O să-l rog pe caporalul Benny să ți-o pregătească.

– Și tu când ești gata? întrebă femeia, aruncând o privire triumfătoare spre Wyn.

– Nu pot să călăresc în această dimineață, spuse Russell cu regret, dar nu văd de ce tu n-ai face-o.

– Atunci îl voi lua pe Pendelico, are nevoie de exercițiu, răspunse Diane repede, iar Wyn îl privi pe Russell cu neîncredere. Era o mișcare involuntară, cauzată de ce spusese bărbatul despre frumosul armăsar.

Russell se încruntase.

– Nu, Diane...

– De ce nu mă lași niciodată? se încruntă și femeia, la fel de îmbufnată cum fusese Val mai devreme. Pot să călăresc la fel de bine ca tine, protestă ea, nerăbdătoare.

Wyn nu se îndoia de calitățile ei de călăreată, sau de faptul că, probabil, arăta foarte bine pe spatele unui armăsar, dar armăsarul pursânge ar fi avut nevoie de brațe mai puternice decât avea Diane numai ca să-l țină, se gândi tânăra femeie, îngrijorată că sentimentele lui Russell pentru ea puteau să-l facă să cedeze.

– Nu trebuie să-l călărești pe Pendelico, și ți-am explicat de ce. Bărbatul era neîndurător. Nu poți fi în siguranță și am hotărât asta pentru binele tău, îi reaminti el, cu voce mai blândă. Poți s-o iei pe iapa despre care vorbeam, își reînnoi Russell oferta.

– Tu și grija ta permanentă! zâmbi Diane, privindu-l cu cochetărie. Știi că nu trebuie, dar, cu toate acestea, este atât de frumos din partea ta, dragule, murmură ea, destul de tare ca Wyn să-i audă cuvintele.

Tânăra și-ar fi dorit ca Diane să-și fi ales alt loc în care să flirteze; se simțea jenată, dar în același timp surprinsă să descopere că, și în aceste momente, ochii femeii rămăseseră reci. Putea zări o sclipire calculată, care ar fi trebuit să-l avertizeze pe Russell că va face tot cum dorește, indiferent de părerea lui.

– Oricum, n-am venit pentru călărie, încetă Diane să mai argumenteze. Am venit să-ți cer ajutorul.

– Te ascult, o invită Russell, vizibil ușurat că renunțase la subiectul armăsarului.

– E vorba tot despre mașină, se plânse Diane. E vorba despre suportul în care stă bateria. E ruginit aproape în întregime, nu știu, cred că va ceda, încheie ea, neajutorată.

– Probabil c-a fost corodat de acid, râse Russell. Cred că, la reumplerea bateriei, ai pus prea mult acid și nu te-ai obosit să ștergi ce a curs pe lângă. Ar trebui să știi că acidul și cu metalul nu se înțeleg foarte bine, o ironiză el.

Iar mașina... Wyn se strâmbă, privind-o cu atenție. Da, era un pretext destul de bun. Erau o mie de lucruri care puteau fi în neregulă la o mașină, cu tot atâtea urgențe care să-l aducă pe Russell lângă ea, departe de orice eventuală rivală, se gândi ea. Disprețuia tactica celeilalte femei, dar trebuia să admită că era foarte pricepută.

– E o tijă de metal potrivită în atelierul de lângă garaj, interveni Val, care se apropiase și el, interesat de cele discutate. Sunt și scule. Chiar ieri am făcut niște reparații la mașina mea. Dacă vrei, pot să-ți pun un nou suport pentru baterie, se oferi el cu generozitate.

– L-am rugat pe Russell, răspunse Diane, cu o voce nu tocmai recunoscătoare.

– Nu era vorba să-i arăți lui Wyn casa în această dimineață? se întoarse Val spre fratele lui, cu o privire inocentă, iar Wyn suspină. Era sigură că vorbele lui Val nu erau atât de nevinovate pe cât păreau. Oricum, Diane reacționase imediat la ele. Îi aruncase tinerei femei o privire ucigătoare, care o făcuse să înțeleagă că avea un dușman, iar când vorbi, vocea ei era înghețată:

– Ei, bine, dacă ești atât de ocupat... tonul ei sugera că nu credea o iotă, iar Wyn era vinovată de toate acestea.

– E ceva ce trebuie făcut, încercă Russell s-o facă să înțeleagă, avocații mă tot împing de la spate, nu mai pot să amân.

– Dar ai angajat oameni să facă asta în locul tău, insinuă Diane.

– Anumite lucruri trebuie să le fac eu însumi, insistă Russell, iar Diane se bosumflă.

– Bill Stapleton n-ar fi trebuit supravegheat, se plânse ea, insinuând că Wyn nu era decât o începătoare ignorantă.

Aceasta se îmbujoră, mușcându-și buzele. Nu se va lăsa târâtă într-o ceartă de adolescente, iar dacă femeia din fața ei asta dorea, n-avea decât să se ducă în altă parte. Se strădui să rămână calmă și tăcută, deși clocotea de mânie, iar tremurul ei îl făcu pe Russell să-și dea seama că se afla încă lângă el.

– Val o să pună un nou suport pentru bateria ta, spuse el cu calm. Ne-a spus că vrea să facă și el ceva, și oricum e priceput la astfel de lucruri. De ce nu vă duceți să rezolvați acum, iar eu voi fi liber ceva mai târziu, am putea să mergem să călărim. Nu vrei să rămâi la masă? întrebă el, dar femeia clătină din cap.

– Am altceva de făcut, refuză ea, dar tonul dădea de înțeles că avea ceva mai bun de făcut. Haide, vii? se răsti ea la Val.

Dacă i s-ar fi vorbit pe acest ton, Wyn ar fi refuzat să facă măcar un pas, dar Val porni după Diane, făcându-i cu ochiul.

Wyn și Russell se opriră în fața primei uși din capătul holului. El se opri să-i vorbească doicii celor doi copii, care trecuse pe lângă ei cu brațele pline de lenjerie proaspăt spălată.

– Ți-aș fi foarte recunoscător dacă ai avea timp să faci asta, îl auzi ea spunându-i femeii în vârstă, apoi se întoarse spre ea, conducând-o într-o cameră înaltă pe care nu o mai văzuse.

– În afara camerelor în care locuiesc membrii familiei, restul a fost lăsat, mai mult sau mai puțin, cum l-am găsit, explică el. Nici n-a fost prea mult timp pentru schimbări, iar când avocatul mi-a spus că nu se știe sigur dacă voi moșteni proprietatea, m-am gândit că e mai bine să las totul cum era. Până se va lămuri această problemă, nu sunt decât cel care are grijă de loc...

Vocea lui era lipsită de emoție, expresia feței la fel de controlată ca cea a statuii de marmură cu care îl comparase Wyn. Numai privirea lui trăda dragostea pe care o purta locuinței strămoșilor lui, dragoste care, dacă ar fi adevăratul moștenitor, l-ar face să aibă grijă de ea toată viața lui.

– Unchiului tău îi plăceau lucrurile frumoase, comentă ea.

Cu toate că adevăratul pustnic își petrecuse viața colecționând antichități, achizițiile fuseseră făcute cu grijă. Nici una dintre camerele pe care le vizitase nu era mobilată în exces. Pentru că mulți colecționari ar fi fost tentați să le umple până la refuz, dar camerele pe care le văzuse erau mărturia unui bun-gust desăvârșit. Fiecare piesă de mobilier era amplasată astfel încât să fie pusă în valoare și nici picturile nu se abăteau de la regulă. În camera în care se aflau, nu era decât o pictură care, dacă era autentică, era de neprețuit.

– Este un original, răspunse Russell întrebării ei nerostite. La fel sunt și acestea, continuă el, ieșind din cameră și arătând spre picturile care se întindeau de-a lungul zidurilor.

În vocea lui nu era mândrie, era doar o declarație care însă nu-i putea ascunde admirația pentru tablourile care conțineau generații ale familiei lui.

– Ați mutat unele dintre tablouri. Ochiul antrenat al lui Wyn detectase anumite semne apoape imperceptibile că unele tablouri fuseseră luate de pe perete— cele care conțin câini.

– Ogari! o corectă Russell cu un zâmbet.

– N-am uitat, răspunse Wyn nerăbdătoare, deranjată de corectura lui.

Scoase scrisoarea lui Tempest Tylar din buzunar, citind din nou deja cunoscuta propoziție: „Ogarii mei vor fi paznicii lui“. Erau destule tablouri care conțineau ogari, își dădu ea seama dintr-o privire.

– În primele șase tablouri sunt ogari, ca să nu mai vorbesc despre acela... arată spre un tabloul care înfățișa o scenă de vânatoare în care se vedea o întreagă haită.

– Ți-ai luat cam mult de lucru, observă Russell, iar în vocea lui se putea citi provocarea.

– Munca a fost deja începută, comentă ea, arătând spre tablourile care fuseseră mutate. Și ai găsit ceva interesant în spatele lor? întrebă Wyn, neputând să ascundă nota de sarcasm din voce.

– Nu, ne-a fost teamă să nu provocăm vreo stricăciune, așa că n-am căutat în amănunt. Le-am lăsat pentru experți, răspunse Russell cu promptitudine, ca și cum voia să-i arate că-i recunoștea calitatea de expert. Cuvintele lui o făcură să-și ridice bărbia cu mândrie, în timp ce-l urma prin camerele care se întindeau parcă la nesfârșit. Până și el începuse să dea semne de oboseală. Wyn recunoscuse adevărul spuselor lui Bill Stapleton: era o muncă enormă.

– A, aici erați, domnule Russell. V-am dus cafeaua în biroul dumneavoastră, spuse Nanny, când îi văzu coborând scările.

– Va fi foarte binevenită, recunoscuse Wyn cu o grimasă. Mă simt stoarsă de puteri!

Se opri, când de afară se auzi zgomotul unui motor și scârțâitul unor cauciucuri care trăda fie că șoferul voia să se dea mare, fie că era într-o stare de iritare. Bănuia că era vorba de ultima explicație și-i aruncă o privire pe furiș lui Russell. Acesta se încruntase, ascultând cu atenție.

– Unde sunt copiii? întrebă el, brusc îngrijorat.

– În grădină, domnule. Încearcă să găsească drumul afară din labirint fără să trișeze, zâmbi femeia în vârstă, iar el se relaxă.

Îi era teamă că vor ieși cumva în calea Dianei... își spuse Wyn, copleșită de mânie la gândul posibilelor consecințe ale nesăbuiței cu care conducea femeia. Privirea lui Nanny era înțeleghătoare, dându-i dreptate.

– Neagră sau cu lapte? întrebă Russell, întrerupând momentul de tensiune.

Wyn se așează istovită într-un scaun.

– Cu lapte, te rog. Cel mai mult au nevoie de relaxare gâtul și picioarele mele, se plânse ea.

– Gâtul? Întrebă bărbatul amuzat.

– Da, este un risc al meseriei, râse tânăra. Trebuie se ne uităm în sus la anumite lucruri, explică ea. Mai ales la picturi.

– Ar fi trebuit să spui – le-aș fi dat jos.

– În această dimineață n-a fost nevoie. Dar după-amiază voi avea nevoie de o scară. Atunci voi începe cu adevărat munca. Va trebui să văd și deasupra dulapurilor, precum și să dau jos diverse picturi.

– O să-ți aduc o scară, spuse Russell, dar trebuie să insist: nu vreau să atingi tablourile până nu vine cineva care să ți le dea jos.

– Da, câteva dintre cele mari sunt prea grele pentru mine, recunosc Wyn. Pentru acelea voi fi nevoită să cer ajutor, dar cu cele mai mici mă pot descurca.

– Sunt prea sus ca să ajungi la ele în siguranță, o întrerupse el. Nu vreau să riști o căzătură. Sunt responsabil pentru tine, cât timp te afli în casa mea— adică în această casă, se corectă el repede.

– Sunt asigurată, încercă tânăra femeie să-i explice.

Nu voia să se simtă responsabil pentru ea, se gândi Wyn, deranjată de tonul lui, de parcă ar fi vorbit unui copil. Dacă Bill Stapleton ar fi venit să facă același lucru, era sigură că Russell l-ar fi lăsat să-și vadă liniștit de treabă, oferindu-se să-l ajute doar dacă avea nevoie.

– Nu despre asta e vorba, se încruntă Russell, iar Wyn suspină. Reușise din nou să-l irite...

– Nu vreau să cazi de pe scară și să-ți rupi gâtul tău cel drăguț, se răsti el.

Așadar, recunoștea că avea un gât drăguț... Tânăra femeie își mușcă buzele ca să nu zâmbească la complimentul mascat. Desigur, dacă mă duc în altă parte și-mi rup gâtul, nu-i nici o problemă...

– Am destule probleme și fără un astfel de accident, adăugă el pe un ton provocator, iar ea ridică palmele, într-un gest de predare.

– Îți promit că voi cere ajutor.

Își luă ceașca de cafea și o reumplu, ca să treacă peste momentul de stânjeneală. Privi cu atenție tava de argint pe care se găsea serviciul de cafea, trecându-și degetele peste marginea ei și întorcând-o încet ca să vadă modelul gravat în centru.

– Blazonul familiei voastre?

El dădu din cap, iar tânăra admiră șoimul care stătea cu aripile pe jumătate deschise, gata să-și ia zborul.

– O dată cu proprietatea, se moștenește și titlul?

Cu mulți ani în urmă, vânătoria cu șoimi fusese sportul regilor și al nobililor.

– De multe generații, titlul nu mai are nici o valoare, răspunse Russell, de parcă ar fi știut la ce se gândea. Linia directă a fost întreruptă. Numele a supraviețuit, ca și blazonul, dar nimeni n-a mai folosit titlul.

Vocea lui părea indiferentă. Wyn își dădu seama că mândria față de numele și onoarea familiei era pentru el legată direct de virtuțile fiecărei persoane în parte. Nu era genul de om care să aprecieze onoruri datorate altora.

– Dacă ați terminat, voi lua acestea de aici și voi pregăti prânzul copiilor, se auzi vocea lui Nanny.

– Nici nu mi-am dat seama că s-a făcut atât de târziu, își termină Wyn foarte repede restul de cafea, simțindu-se vinovată că prelungise prea mult pauza.

– Mai avem o jumătate de oră, spuse Russell, privind ceasul de deasupra capului ei.

– Până voi reuși să-i aduc înăuntru și să-i spăl pe Jane și pe Jon, va fi gata și masa.

– Eu nu rămân la masă, anunță bărbatul. Am ceva de făcut. O să mă duc doar să-mi iau jacheta.

Da, să iau prânzul cu Diane, completă Wyn în gând cuvintele lui. O invitasă să ia masa la conac, iar ea refuzase. Foarte nepolitic, de altfel, iar el voia acum s-o împace.

– O să mă duc și eu sus să mă pregătesc, hotărî tânăra. Cred că voi începe catalogarea imediat după masă.

– Numai cu lucrurile care sunt la nivelul podelei, îi reaminti Russell. Când mă voi întoarce, o să-ți aduc și scara, promise el.

Așadar, se aștepta să se întoarcă după-amiază. Părea foarte sigur că va reuși s-o împace pe Diane.

– Voi fi în prima cameră pe care am văzut-o dimineață, preciză ea.

– Tempest o folosea ca birou personal, preciză el, în timp ce urcau împreună scările.

– În acest caz, voi fi foarte atentă. Dacă voia să-și ascundă testamentul, acesta părea cel mai potrivit loc.

– O să vin să te văd imediat ce mă întorc... poate ai noroc.

Înclinându-se politic, Russell se îndreptă spre camera lui, iar Wyn se refugie în camera ei, dându-și seama că-i era prea cald în puloverul de lână. Soarele devenise mai puternic, așa că se îndreptă spre sertarul în care avea hainele, gândindu-se să-și ia o bluză cu mâneca scurtă.

Deschise sertarul și întinse mâna să ia bluza, înainte să-și dea seama că era gol.

– Ciudat, își spuse ea cu voce tare. Eram sigură că aici pusesem niște haine.

Poate încurcase sertarele. Îl deschise pe următorul. Și el era gol. Se îndreptă, privind spre măsuța de toaletă, goală și ea. Nedumerită, se îndreptă spre dulapul din colț, deschizându-l cu o mișcare largă. Era gol. Uluită, se uită în jur, iar privirile îi

căzură pe pat. Lenjeria fusese luată, rămăsese doar salteaua. În centrul patului, era una dintre valizele ei, deschisă, cu hainele împăturite cu grijă în ea, la fel cum fuseseră la venire.

Russell făcuse una ca asta!

Russell, cel care ordonase ca hainele să-i fie puse în valize, să fie pregătită pentru plecare, în timp ce, ca să-i distragă atenția și să nu vadă ce se întâmplă, o plimbase prin casă. Cealaltă valiză nu se vedea nicăieri. Fără îndoială, era undeva lângă ușă, pregătită pentru plecare.

Mai privi o dată prin cameră. Orice obiect personal care îi făcea simțită prezența, dispăruse. Așadar, Russell era hotărât să scape de ea. Și alesese acest mod laș de a-i spune. N-avusese curajul să-i spună în față. Chiar plecase de la masă ca să n-o mai vadă. Tremurând de furie, se îndreptă pe ușă, deschizând-o larg. Se va duce după el, îl va face să recunoască...

– Domnișoară Wyn! Doar o clipă, vă rog...

Se opri și se întoarse, cu mâna pe clanță, în timp ce Nanny se grăbea spre ea, cu fața roșie de efort.

– Îmi pare rău, ați venit și v-ați găsit lucrurile mutate, se grăbi ea să spună. Cei doi năbădăioși m-au ținut din treabă, voiam să ajung înaintea dumneavoastră, să vă spun...

– Ce să-mi spuneți? vocea lui Wyn era amară. Că mă mut? Văd și singură...

– Da... vedeți, domnișoară, așteptam să sosească un bărbat...

Era o atitudine atât de demodată, aproape feudală, își spuse Wyn, nevenindu-i să creadă, mută de mânie. Russell nu gândea altfel decât bărbații din portretele de pe hol, care se duceau la vânatoare cu câinii lor!

– Bărbații nu se preocupă prea mult de camera în care stau. Dacă au un pat confortabil în care să doarmă, nu le pasă de

altceva. Cu femeile, lucrurile stau altfel, lor le plac camerele drăguțe. Nanny își recăpătase răsuflarea și acum zâmbea fericită. Camera în care v-am mutat este mai mare decât asta. Nu vă trebuie acum valiza, nu? Lăsați-o aici, o s-o duc eu. Dacă nu cumva vă trebuie...

Tânăra femeie clătină din cap, încercând să înțeleagă despre ce vorbea însoțitoarea ei. O dată trecută furia, se simțea slăbită, așa că o urmă pe femeia în vârstă de-a lungul holului, încercând să-și revină și să înțeleagă ce se întâmpla.

– O să vă pun și hainele în sertare.

Nanny era atât de fericită de noua ei îndatorire, încât Wyn începu să zâmbească pricepând încetul cu încetul despre ce era vorba.

– Mă mutați într-o altă cameră? întrebă ea, ușurată.

Cred că mândria mea este mult mai puternică decât credeam, își spuse ea, dându-și seama cât ar fi fost de greu pentru ea să părăsească conacul Tylar atât de repede.

– Da, domnișoară, sigur. Privirea lui Nanny era ușor nedumerită. Am ajuns, deschise ea o ușă, aproape de capătul galeriei de portrete, făcându-i semn să intre. Am aranjat celelalte lucruri, cred că le-am pus cam cum erau.

– Mulțumesc. Wyn era zăpăcită. O, cât e de drăguță!, exclamă ea.

Fusese mulțumită cu celălalt dormitor, care era foarte confortabil, chiar dacă părea auster, dar camera aceasta era un adevărat dormitor pentru o femeie.

Pe o măsuță sculptată din mahon, o adevărată dantelărie de lemn, erau puse fotografiile familiei ei, fără de care nu pleca nicăieri. Mai încolo era un birou elegant, cu un scaun de piele, unde putea să-și scrie scrisorile. Cea de-a doua valiză era pusă pe un cufăr mare, sculptat, acoperit cu o pânză brodată. Un cufăr de mireasă. Privirea ei expertă îi dădu cel puțin două sute de ani,

întrebându-se pentru care dintre miresele Tylar fusese făcut și dacă aceasta fusese fericită aici. Ar fi fost greu să fii nefericită într-o astfel de cameră.

Mobilierul era un ansamblu foarte potrivit și flori proaspete parfumau încăperea.

– Salteaua este modernă, ca în cealaltă cameră, domnișoară, o asigură Nanny, dar lui Wyn nu-i păsa. Ar fi dormit și pe scânduri, doar ca să stea într-o astfel de cameră.

– Trebuie să-i mulțumesc doamnei Tylar, se întoarse ea cu o figură încântată spre doică. Ce drăguț din partea ei! O să cobor imediat...

– Nu a fost doamna Tylar cea care a cerut să fiți mutată în această camera, domnișoară, o privi femeia cu uimire. Domnul Russell a sugerat că trebuie să vă mutați. Nu l-ați văzut când mi-a spus, de dimineată?

Doica părea sigură că Russell îi spusese despre acest lucru, iar Wyn se simți cuprinsă de enervare. Russell era un bărbat ciudat, nici măcar nu-i vorbise despre mutare.

– Poate voia să vă facă o surpriză, spuse Nanny încântată, iar tânăra femeie dădu din cap, relaxându-se.

Dacă dorise să-i facă o surpriză, reușise, recunoscuse ea, bucuroasă că o întâlnise pe Nanny la timp, altfel cine știe ce i-ar fi spus lui Russell.

– Domnul Russell a spus să vă mutați doar dacă vreți, domnișoară, spuse femeia în vârstă, cu o voce îngrijorată, dar îngrijorarea i se risipi, văzând zâmbetul strălucitor a lui Wyn. Știam că ați vrea să vă mutați. E o cameră atât de frumoasă! E cunoscută sub numele de „camera miresei“, șopti ea, privind-o în ochi. Toate miresele Tylar și-au petrecut noaptea nunții aici.

Capitolul 4

– Vino să te joci cu noi în labirint după-amiază, o rugă Jane pe Wyn la prânz. E atât de frumos! Trebuie să găsești drumul afară.

– Scamp a reușit, spuse fratele ei entuziasmat, dar fetița clătină din cap cu severitate.

– A trișat, îl acuză ea. A sărit peste margine.

– A sărit peste? privi neîncrezătoare Wyn la cățel, iar Louise Tylar începu să râdă.

– Termină-ți mai întâi masa, se va răci toată mâncarea, îndreptă ea atenția nepoatei spre masă. Labirintul este în grădina din spatele casei, îi explică ea lui Wyn. Cu toate că sunt apropiate, zidurile de verdeață nu sunt foarte înalte pentru că, de când am ajuns aici, Russell a avut grijă să le taie vârfurile. Astfel, cei mici pot să se joace înăuntru fără să se sperie de înălțimea zidurilor.

Tânăra femeie trebuia să recunoască faptul că, în ce-i privea pe nepoții lui, Russell era cât se poate de atent. Probabil că, proaspăt mutat, avusese foarte multe de făcut, dar el preferase să se ocupe mai întâi de copii.

– Poate că după ceai voi putea să ies în grădină și să văd și eu labirintul, promise ea. După-amiază am destul de multe de făcut.

Trebuia să recunoască în sinea ei că nu ținea deloc ca Russell, când se va întoarce, s-o găsească în grădină jucându-se cu cei doi copii, oricât de tentată ar fi fost oferta. Mai ales că trebuia și să-i mulțumească pentru mutarea în altă cameră. Nu se așteptase la atâta atenție din partea lui, mai ales după primirea rece pe care i-o făcuse. Poate că se simte vinovat, își spuse ea, plină de speranță.

– Russell vrea să facă atât de multe aici, spuse doamna Tylar cu regret. Voia să renoveze și casa de la celălalt capăt al proprietății...

– Nanny mi-a spus că ați renunțat la casa dumneavoastră... vocea lui Wyn era plină de înțelegere. Știa că oamenii în vârstă nu primesc foarte bine mutarea într-o casă nouă, iar lipsa de siguranță în care trăia probabil că era greu de suportat.

– Da, acum în casa mea trăiește un cuplu de americani, răspunse Louise. Vor sta aici trei sau patru ani– soțul lucrează la ambasadă, explică ea. Părea un aranjament foarte bun. Erau încântați să se mute într-o casă mobilată, s-au instalat imediat, iar noi am fost foarte mulțumiți să venim aici, în casa familiei. Copiii vor sta cu noi până vor termina școala, iar Russell voia neapărat să stea aici. Nu pot să le cer acum americanilor să plece, nu-i așa? întrebă ea îngrijorată. Eram atât de siguri, știi, Russell era singurul moștenitor... Întotdeauna mi-a plăcut casa de aici. E destul loc pentru copii, când nu sunt la școală, și pentru Nanny. Iar acum totul este atât de nesigur, cu povestea asta despre testament. Măcar dacă n-am fi renunțat la alte lucruri...

Neliniștea din vocea ei o urmări pe Wyn când se îndrepta spre camera din care hotărâse că va începe lucrul. Hotărârea lui

Tempest Tylar plutea deasupra familiei ca o sabie a lui Damocles, se gândi ea. Russell și caporalul Benny își sacrificaseră carierele militare, iar Louise casa. Că soția lui Tempest avea un fiu era cunoscut de toți, iar cererea lui de stabilire a paternității nu putea fi respinsă prea ușor.

Se apucă de lucru, hotărârea de a găsi testamentul făcând-o mai încordată decât de obicei. Singura pictură de pe perete nu-i dădea nici un indiciu, era doar un peisaj fără nici un ogar. Pentru o clipă, se simți dezamăgită. Biroul lui Tempest părea cel mai potrivit loc pentru ascunderea testamentului.

– Pare locul cel mai logic, îi spuse Louisei, deschizând ușa pe care o propti cu un scaun ca să lase aer curat înăutru și văzând-o pe femeia care tocmai trecea prin fața ușii.

– Mi-e teamă că logica n-o să te ajute în acest caz, se opri Louise, privind-o în timp ce deschidea zăvoarele de metal de la un birou solid cu două uși. Nefericirea și-a pus amprenta asupra cumnatului meu, așa că nu cred că logica a fost cea care i-a dictat acțiunile, o avertiză ea cu delicatețe.

O umbră îi întuneca privirea de obicei senină. O umbră din trecut, amintirea și regretul unor lucruri de mult uitate...

Privind-o, Wyn se întreabă oare cum arătase Tempest Tylar. Figura lui Russell îi veni în minte, dar era posibil să nu semene prea tare. Cu toate acestea, îl avea în minte, cu sprâncenele lui întunecate, cu ochii cenușii îngândurați, iar în spatele lui apărură ochii albaștri și reci ai Dianei și părul ei blond, aruncat pe spate cu aroganță. Se întreabă dacă Russell reușise să se facă iertat, apoi ridică din umeri, refuzând să se mai gândească la ei. Nu era treaba ei o ceartă între iubiți.

– Mă voi uita peste tot, indiferent cât de bizare ar fi locurile, promise ea, apoi se întoarse spre masa pe care examinase un candelabru ornate.

– Mie îmi plac mai mult peisele mai simple, spuse doamna Tylar, arătând spre obiectul atenției ei.

– Și mie la fel răspuse Wyn, dar acesta a fost la început destul de simplu. Ornamentele rococo au fost adăugate mult mai târziu, cred că în epoca victoriană, fiind făcute cu un metal de calitate inferioară celui inițial. Dacă te uiți cu atenție, se pot vedea diferențele, adăugă ea, sigură pe ce spunea, știind că are un observator interesat.

– Da, victorienii aveau niște obiceiuri îngrozitoare, spuse femeia în vârstă, dezaprobator.

– Urmau doar tendințele vremii, cum facem și noi, de altfel, o întrerupse Wyn, împăciuitor. Când piesele de argint pe care le dețineau începeau să arate neinteresant, le modernizau, iar stilul rococo era stilul epocii.

Tânăra femeie adăugă candelabrul listei de obiecte evaluate, care se mărea văzând cu ochii, punând lângă el un preț aproximativ care o făcu pe Louise s-o privească uimită.

– Dumnezeule! Atât de mult costă? exclamă ea. N-aveam nici cea mai mică idee...

– Nu lăsați evaluările pe care le fac să vă împiedice să folosiți obiectele care vă plac, o rugă Wyn. Sunt făcute să fie folosite...

– Desigur că le vom folosi... răspuse însoțitoarea ei. Îmi plac lucrurile frumoase— la fel ca și ție. Numai că, până acum, nu m-am mai gândit la ele în termeni de preț.

– Sunteți genul de proprietar pe care ne place să-l găsim pentru lucrurile frumoase care ajung la noi, îi spuse Wyn zâmbind. Dar nu v-am oferit prea multe obiecte de genul ăsta, adăugă ea, arătând spre candelabru. Aceste vase, de exemplu, sunt dintr-o altă perioadă. Mânerele și ornamentele au fost făcute de la început— aveau și un rol practic, întărind vasele, ca și un rol ornamental.

– Da, cred că le prefer pe acestea, spuse femeia cu glas hotărât.

– Da, gusturile noastre actuale se potrivesc mai mult cu cele din perioadele mai îndepărtate, zâmbi Wyn. Poate că, peste o sută sau două de ani, oamenii vor prefera din nou ornamentele în stil victorian.

– Ei bine, eu nu, răspunse Louise. Mulțumesc lui Dumnezeu că victorienii au modificat doar argintăria, fără să se atingă de restul casei...

– Buni, vino repede!

Pași grăbiți răsunară pe scări și vocea lui Jane se auzi de pe hol.

– Ce s-a întâmplat? se ridică Louise repede, uitând argintăria.

– Scamp a alergat o pisică și ea s-a urcat într-un pom, iar Jon strigă la el să nu mai latre și Nanny o să fie supărată pe noi pentru că ne-a spus să nu facem gălăgie...

Lătratul se auzea acum de afară, iar din când în când i se adăuga și un strigăt : „taci, Scamp!“ Louise se îndreaptă spre ușă.

– Ar fi cazul să mă duc să văd despre ce e vorba, suspină ea. Ai căutat...? se opri o clipă, privind în urmă.

– Am căutat în amândouă vasele, chiar am încercat să văd dacă acest candelabru se poate desprinde de pe suport, îi răspunse Wyn.

Era imposibil, așa că-l dădu la o parte și se uită prin cameră. O să mă ocup de birou, hotărî ea. Nu voia să se atingă de tablouri până nu venea Russell, nu voia să-i dea motive de supărare, doar îi promisese. Cu toate că-i făcuse o surpriză cu schimbarea dormitorului, încă depindea de aprobarea lui.

Trase biroul mai aproape, dezvăluind sertarele mici, ascunse vederii. Se întinse și, apucând unul, îl trase spre ea, admirând

finisarea lui. Când îl împinse la loc, se potrivea atât de bine și era atât de etanș, încât se auzi pufăitul aerului împins înăuntru.

– Da, chiar se pricepeau, murmură ea, atingând cu degetele partea sculptată, din bucăți de culoare diferită, atât de bine îmbinate încât păreau mai mult o pictură.

Sertarele erau goale. Se uită prin ele, cercetându-le cu mare atenție. Nu se vedea nici un semn de uzură, dovadă a aprecierii de care se bucurase și de grija proprietarilor.

Lucrurile rezistă mai bine uzurii timpului decât oamenii. Filosofia lui Bill Stapleton se confirma. Devin morbidă, se certă ea, căutând în spatele fiecărui sertar. Russell n-ar avea nici un motiv să se plângă de modul în care decurgea cercetarea, iar o dată sau de două ori descoperise un sertar ascuns într-un astfel de birou, așa că de ce n-ar găsi și aici?

Alunecă pe sub încuietoarea ieșită în relief, nedorind să piardă nici o zonă din vedere, mulțumind, nu pentru prima oară, că istoria permisesse și femeilor să poarte pantaloni. Încet, își trecu degetele peste marginile interioare ale biroului, căutând ceva— orice— care ar fi ieșit puțin în evidență, trădând un sertar ascuns.

– Ai avut noroc? un zgomot de pași se auzi pe podeaua camerei și, în timp ce privea la o pereche de pantofi negri care apăruseră în raza ei vizuală, auzi vocea lui Russell, plină de nerăbdare.

– Nu încă.

Vocea ei era înăbușită pentru că era ghemuită sub birou. Își întinse picioarele încet, având grijă să nu-l lovească. Nu era potrivit să lovești un client, deși de câteva ori, de când venise la conac, se simțise tentată, își aminti ea.

– N-am ajuns prea departe, am început cu piesele de argint de pe masă, apoi am ajuns la acest birou. Ia destul de mult timp — au!

Uitase de marginea ieșită în afară a încuietorii și se lovise cu putere cu capul de ea. Forța impactului o făcu să se clatine, amețind. Își regăsi echilibrul și apăru de sub birou scuturându-și capul, încercând să-și dea la o parte șuvițele de păr de pe față. Se ridică repede în picioare, dar imediat camera începu să se învârtă în jurul ei, ca într-un carusel.

– O, Dumnezeu! Își ridică mâna la frunte, amețită.

– Te-ai lovit.

Vocea lui Russell pluti spre ea într-un vid cețos, venind de undeva din apropierea capului ei și două brațe o înconjură la timp, pentru că genunchii i se înmuiaseră. Se simți trasă spre în față, dar încercă să reziste, dorind să rămână în picioare. Genunchii n-o ascultară, așa că cedă presiunii. Brațele din jurul ei o ghidară spre ceva moale, dar ferm, și capul îi fu tras spre spate, ca să se odihnească pe ceva care mirosea slab a loțiune de ras scumpă. Se relaxă și închise ochii, întrebându-se mirată de ce ar pune cineva loțiune de ras pe o pernă.

– Sper că nu vei leșina, nu?

Vocea pe care o auzi de undeva de deasupra ei era neliniștită, așa că deschise încet un ochi, încercând să vadă cum stau lucrurile. Privirea i se fixă pe candelabrul care părea să stea la locul lui și deschise și celălalt ochi cu mai multă încredere.

– Nu. Își masă pielea dureroasă a capului, găsimd umflătura care începuse să se ridice deasupra tâmpiei drepte. Pentru câteva secunde, am văzut stele, asta-i tot. Se ridică în capul oaselor, ținându-se de ceea ce credea că este o pernă.

– Nu te ridică atât de repede, ai răbdare să-ți treacă.

Russell o strânse mai tare, nedându-i voie să se ridice, iar Wyn descoperi atunci de ce se ținea. Degetele ei descoperiră țesătura unei haine, văzând că mâna ei se odihnea pe umărul lui.

– Stau pe picioarele tale, realizează ea, cu o voce slabă.

– Știi alt mod mai bun de a ține o femeie aproape leșinată?

Amuzamentul era vizibil în ochii lui cenușii, iar dinții îi străluciră într-un zâmbet.

– Dar...

Simți culoarea urcându-i în obraji, în timp ce el o privea, zâmbetul lui lărgindu-se la vederea obrazilor roșii.

– Nici un „dar“, spuse el cu hotărâre. Lasă-mă să-ți văd cucuiul.

Îi simți mâna alunecându-i de pe spate, nemaifiind nevoie s-o sprijine. Blând— atât de blând—degetele lui lungi, subțiri dar puternice, îi prinseră bărbia, întorcându-i fața spre el, când ea nu-și dorea decât să leșine cu adevărat sau să-și ascundă figura rușinată de privirea lui. Zâmbise când îi văzuse culoarea din obraji...

– Își promit că nu te va dura, dar trebuie să văd...

La fel de blând, cealaltă mână dădu la o parte părul șaten de pe fruntea ei, cercetându-i rana cu o atingere la fel de ușoară ca respirația de pe obraji ei.

Avea degete de muzician. Gândul îi veni lui Wyn de nicăieri. Degetele sensibile ale unui pianist, care făceau să cânte corzile înnebunite ale inimii ei. Inimă care până acum dormise, dar care, pentru că o atinsese, era destinată ca de acum să simtă prezența bărbatului în brațele căruia se odihnea, simțindu-le puterea. Atingerea lui, ușoară ca o mângâiere, îi smulse de pe buzele tremurânde un geamăt.

– Te doare? Îmi pare rău.

Imediat, bărbatul își retrase mâna, neștiind că retragerea lui dura mai mult decât atingerea. Tânăra femeie clătină încet din cap, cu sentimentul de dezorientare al unui somnambul care se

trezește într-o lume de vis, care până acum nu-i era cunoscută decât din spusele altora, dar care descoperea că era cât se poate de reală.

— Nu vreau să...

— Ce? o întrebă el cu blândețe, privind-o cu atenție, iar ea clătină din nou din cap.

Nu voia să se îndrăgostească, dar nu putea să-i spună una ca asta. În special, nu voia să se îndrăgostească de el. Nu-și închipuisese niciodată că dragostea poate fi așa, întotdeauna credea că e tocmai invers. Mai întâi prietenie, care se transformă încet în dragoste, întotdeauna mai întâi din partea bărbatului, inima ei fiind lăsată să se trezească încet, ca o floare care își deschide petalele răspunzând la razele calde ale soarelui, sigură de sentimentele lui. Nu se gândise niciodată că se va coborî asupra ei ca acest vârtej întunecat de emoție, spulberându-i apărarea cu o putere de neînvins care o lăsa neajutorată, uluită. Ochii ei îl priveau, la fel de întunecați ca un versant de munte peste care trecuse o furtună, lăsând apoi stâncile goale, indiferente ca înainte—pentru că Russell îi era indiferent.

— Nu arăta atât de speriată, îi interpretă el greșit expresia feței, iar capul lui se aplecă spre ea, atât de aproape că-i simțea mirosul loțiunii după ras.

Brusc, începu să se zbată, împingându-l, speriată că o va săruta— speriată că n-o va face— întrebându-se cum îi va răspunde. Atingerea degetelor lui trezise în ea sentimente de care până acum nu fusese conștientă. Dacă buzele lor se ating, doar în treacăt, doar o singură dată, nu va fi reuși să-i ascundă acele sentimente. Teamă o făcu să se îmbujoreze din nou și nu

îndrăzni să-l privească, știind că-l va vedea din nou zâmbind. Pentru el, un sărut n-ar fi mare lucru, ca și cum ar săruta-o pe Jane, ca s-o liniștească, în timp ce o ținea în brațe, iar după aceea ar fi repede uitat. Pentru ea, atingerea buzelor lui ar fi însemnat predarea inimii ei... Cu ultimele puteri, luptă să nu se întâmple una ca asta.

– N-am nevoie de nimic, rosti ea, reușind să vorbească. N-am o rană deschisă și mă simt bine. N-a fost decât încuietoarea aceea— oh, uite!

Vederea piesei de lemn care o rănisese și care acum se ridicase la unghi drept, fu ca un duș rece, care îi aminti ce făcea înainte ca Russell s-o țină în brațe.

– S-a rupt. Cerule! Chiar te-ai lovit serios!

El părea mai preocupat de starea ei, decât de cea a biroului. Deși era șocată, își dădu seama de acest lucru, care fu ca un balsam pentru inima ei suferindă.

– Nu, nu s-a rupt. Are o balama, spuse ea mirată.

– O balama? Dar nu știam că mai există un sertar acolo... Russell se întrerupse, uitându-se la ea cu uimire, apoi înțelese la ce se uitau amândoi.

– Căutam un sertar ascuns— se pare că l-am găsit... mai bine spus, capul meu l-a găsit.

Sări de pe genunchii lui, sprijinindu-se încă de umărul musculos ca să-și stăpânească tremurul picioarelor.

– Văd ceva înăuntru... ceva de hârtie... vocea lui era răgușită de emoție.

– Uită-te tu— e dreptul tău.

Wyn se retrase, dar Russell o prinse de mână, luând-o cu el pe covorul din fața biroului pe care, ca la un semn, căzură

amândoi în genunchi, Wyn pentru că picioarele îi tremurau incontrollabil de emoție, iar Russell ca să-și reducă înălțimea considerabilă. Erau amândoi la același nivel. Bărbatul se întoarse s-o privească și în ochii lui se vedea speranța.

– Haide, scoate ce e înăuntru. Și vocea ei suna ciudat, iar gâtul îi era uscat. Doamne, dă să fie numele lui Russell în testament, rosti ea în gând, ca o rugăciune. Nu e un sertar, e doar o ascunzătoare, trebuie să bagi mâna înăuntru, îl grăbi ea.

– Încearcă tu, mâinile tale sunt mai mici.

Îi cuprinse încheietura, trăgând-o în față, iar strânsoarea lui puternică o făcu pe Wyn să-și simtă degetele amorțite.

– Dacă îmi dai drumul, o să pot să-mi folosesc ambele mâini.

– Bietele tale mâini! Încercă el să-i maseze palma, cu o privire vinovată. E a doua oară când te fac să suferi.

Era a treia oară, dar n-avea de ce să-i spună despre cealaltă suferință pe care i-o provocase. Cu o privire hotărâtă, se întoarse spre birou.

– Sunt mai multe foi de hârtie, spuse ea, în timp ce pipăia cu degete experte în interiorul întunecat.

– Să le văd.

Russell se aplecă, punându-și obrazul lângă al ei, privind prin deschizătură. Inima ei făcu un salt alarmat, dar el nu părea conștient de agitația ei, cu toate că lui Wyn i se părea că bătăile grăbite puteau fi auzite din satul următor.

– Ai grijă cu hârtiile, dacă sunt vechi pot să se rupă foarte ușor, încercă ea să-i potolească entuziasmul.

Cu grijă, le scoase și, fără să se uite la ele, i le puse în palmele întinse. Pentru o clipă, el le ignoră, privind-o în ochi, mulțumindu-i pentru că se abținuse să le cerceteze, apoi privi spre hârtiile îngălbenite de vreme, prinse cu grijă cu o agrafă.

– Sunt tăieturi din ziare. Par a fi mai mult reclame.

Vocea lui era mirată. Cu grijă, căută prin ele.

– Lasă-mă să văd, interveni Wyn, luându-le și întinzându-le pe covorul dintre ei, întinzându-le cu grijă. Se uită la titlurile paginilor. Toate erau din ziare londoneze și erau destul de vechi.

– Aici e un afiș de la un teatru... Pe soția unchiului tău – cum o chema... adică numele de scenă? îl întrebă ea, dezamăgirea citindu-i-se în voce. Nu era nici urmă de testament.

– Soția lui Tempest? vocea lui era încă plină de uimire. Cred că-și spunea Marylyn. De ce?

– Cred c-am dat peste amintirile unchiului tău, spuse ea încet. Bilete de teatru și articole de critică teatrală.

– Se mai vede ceva înăuntru, spuse Russell, privind cu atenție.

– În colț? Da, văd.

Wyn își strecură din nou mâna înăuntru, scoțând și ultimul obiect pe care îl mai conținea ascunzătoarea. Era ceva mic, învelit într-o țesătură, iar Wyn i-l întinse fără să spună nimic.

– Mai bine îl deschizi tu. Mă simt ca și cum aș încălca proprietatea cuiva.

– Vrei să-l pun la loc? Nu făcuse nici o mișcare să-l deschidă.

– Nu, deschide-l, îl vom pune după aceea la loc, spuse el cu voce liniștită.

Tânăra femeie se uită la pachetul îngălbenit de vreme și știu la ce se referea Russell. Ezitând, se uită spre el, dar semnul lui din cap o făcu să înceapă, deși fără convingere, să deschidă micul pachet.

– E un trandafir– unul închis la culoare.

Foarte bine păstrat, bobocul cândva roșu, se oferea privirilor lor. Tija subțire avea un singur ghimpe, încă ascuțit, după cum

descoperi Wyn. Mișcarea ei de retragere deranjă ceva ascuns între petalele uscate, care căzu pe covor, rostogolindu-se. Se aplecă repede să-l prindă înainte să ajungă sub birou, iar Russell făcu și el aceeași mișcare. Măinile lor se întinseră în același timp și se uniră, ratând obiectul care se rostogoli mai departe. Russell zâmbi:

– E al tău, spuse el, retrăgându-și mâna. E un fel de inel... reușise să-l vadă când se rostogolise.

– E o verighetă... Lacrimile îi împăienjeniră privirea, în timp ce se uita la cercul de aur din mâna ei, apoi își plecă privirea. Nu voia s-o vadă plângând.

– Încă o iubea... vocea ei era doar o șoaptă, un sunet slab care-i scăpă de pe buzele uscate. Brusc, îi păru rău de fostul proprietar al conacului... îl înțelegea...

Dragoste neîmpărtășită.

Era o frază prăfuită, aparținând vechilor teatre, dar camera era atât de plină de lucruri din aceeași epocă, încât nu-i părea nepotrivită. Durerea pe care o simțise la atingerea accidentală a lui Russell fusese reală, la fel și singurătatea la care propria inimă o condamnase...

– Ai cumpărat o scară nouă? întrebă Jon din pragul ușii, privind la obiectul pe care Wyn nu-l observase. Pot să mă urc pe ea?

– Nu!

Russell se ridică repede și, fără nici un efort, îl luă pe băiatul ajuns deja la a treia treaptă a scării ce stătea într-un echilibru destul de instabil.

– O să iei bătaie dacă te prind urcat pe ea, spuse el foarte serios.

– Caporalul Benny mă lasă să mă urc pe a lui, protestă Jon.

– Da, dar a lui n-are trepte atât de înalte și nu e nici un pericol, explică Russell, iar Wyn se strădui să-și ascundă zâmbetul. Cu atâtea nepoate și nepoți, fusese nevoită să se

gândească întotdeauna la ce le putea veni în minte, ca să-i păstreze în siguranță. Era amuzant să-l vadă pe Russell făcând același lucru, la care de altfel părea să se descurce de minune, observă ea aprobator.

– Dar astea îmi plac mai mult. Sunt atât de strălucitoare... mângâie Jon treptele de aluminiu cu invidie și suflând spre o etichetă care plutea la înălțimea capului lui, fluturând.

– Ai cumpărat-o acum? întrebă ea, descoperind că eticheta era un preț. Pentru mine?

Era o scară cu trepte înalte, ca a unui decorator, iar faptul că era făcută din aluminiu o făcea foarte ușoară, putând s-o mute și ea fără nici un efort. Da, dar o făcea și foarte scumpă, își spuse ea, simțindu-se vinovată.

– E mai sigură pentru tine. Acum, era rândul lui Russell să se simtă jenat. Sigură pentru adulți, nu pentru copii, adăugă el, întărind privirea interesată a lui Jon. Este bine să ai o astfel de scară în casă... pentru orice eventualitate, încercă el să-și explice achiziția.

– Sunt foarte recunoscătoare, spuse Wyn. Cred c-ai fost nevoit să te duci până în sat pentru ea...

– Pe etichetă scrie că e de la Mostyns, citi Jon cu voce tare. E un magazin din oraș— vin, Buni! strigă el și alergă afară, auzind vocea Louisei care-l striga din grădină.

Cel mai apropiat oraș era la cel puțin treizeci de mile depărtare. Așadar, Russell nu avusese când s-o vadă pe Diane. Gândul acesta o făcu pe Wyn să uite de durerea de cap care începuse s-o chinuie. Numai dacă nu cumva îi dăduse un telefon și aflase că era în oraș... Se simți din nou cuprinsă de durere.

– Vrei să le pun înapoi? întrebă ea apropiindu-se de birou și luând de jos tăieturile din ziare și împachetând la loc trandafirul și verigheta.

– Da, acum știm unde sunt dacă vrem să le arătăm cuiva. Doar să fim siguri că știm care dintre piesele de lemn este deschizătoarea. Se apropie de birou, numărând ornamentele încuietorii. E cea din centru.

– Am găsit-o înainte destul de bine, comentă Wyn, prefăcându-se bosumflată, iar el începu să râdă.

– Nu-ți face un obicei din modul ăsta de a deschide sertarele, o sfătui el. Data viitoare s-ar putea să nu mai fii atât de norocoasă.

Nici nu se simțea prea norocoasă. Lovitura de la cap se va vindeca, dar își simțea inima mult mai grav rănită. Bătea cu putere, înlocuind resturile unei alte povești de dragoste nefericite, cu alta la fel de tristă.

– La început trebuie trasă cu destul de multă putere, dar apoi se deschide repede.

Închise mica ușiță, apoi o deschise din nou, încercând să vadă cât de bine funcționează.

– Las-o acum. Russell îi luă brațul, trăgând-o după el.

– Păi, cu acest birou am terminat, nu cred că mai e ceva de găsit. Acum, c-ai adus scara, o să încep cu pictura.

– Nu acum— e de-ajuns pentru astăzi, mai bine ieși o pauză, spuse el, închizând ușa după ei. O să începi din nou mâine dimineată. O să-ți dau jos pictura. Dacă încerci să mai lucrezi acum, îi întrerupse el protestele, nu vei reuși decât să-ți înrăutățești durerea de cap, care te va ține prizonieră și mâine.

– Copiii m-au rugat să mă joc împreună cu ei în labirint, își aduse ea aminte, înțelegând că avea dreptate.

– Nu cred că încercarea de a ieși din labirint te va ajuta în cazul durerii de cap, dar sunt sigur că soarele îți va face bine, zâmbi el. Este o scurtătură pe aici spre labirint.

Chiar neîngrijită, grădina era foarte frumoasă, iar florile parfumau aerul proaspăt. Ochii lui Wyn străluciră de încântare.

– Îți plac grădinile? o întrebă el, arătând că o urmărise cu privirea, citindu-i încântarea pe figură. În această privință, nu era nevoită să-și ascundă adevăratele sentimente.

– O, da! Iar degetele mele simt o dorință nebună să înceapă să smulgă buruienile.

Dragostea ei pentru plante o făcea să deplângă lupta dată de grădina, odată îngrijită, de a-și păstra aparența.

– La fel mi se întâmplă și mie, mărturisi el. Asta era una dintre primele munci pe care voiam să le fac de când am venit aici. Numai că acum nu mai cred c-am dreptul să mă amestec. Vocea lui se pierdu, iar Wyn îl privi înțelegătoare.

– Am găsit amintirile unchiului tău, îi reaminti ea, la fel vom găsi și testamentul. Va mai dura probabil ceva timp...

Era hotărâtă să-l găsească, chiar dacă va dura luni întregi. Sub nici o formă nu trebuie lăsat nimeni să distrugă asemenea frumusețe. Străjuită de trei copaci în stânga și de zidul casei în dreapta, grădina avea o frumusețe romantică, un loc în care s-au desfășurat întâlniri, s-au șoptit jurăminte, poate s-a plâns...

Acum răsună râsul copiilor, în timp ce Jane și Jon alergau în jurul labirintului. Wyn și Russell se îndreptară spre ei.

– Încă nu ți-am mulțumit că m-ai mutat în altă cameră. Îmi aduce aminte de... de asta, murmură ea, fluturând mâna spre grădină.. Nu putea să-și exprime sentimentele în cuvinte, dar era sigură că el o va înțelege.

– Ne așteptam ca oaspetele nostru să fie un bărbat, îi reaminti el, arătându-i care era locul pe care-l ocupa în această casă. Pentru o clipă, Wyn își dori ca Diane să fie de față și să-l audă. Se strădui să respingă aceste sentiment și cedă rugămintelor copiilor.

– Vino să te joci cu noi. Ajută-ne să găsim ieșirea...

Toată lumea din această casă caută o ieșire, se gândi ea, cuprinsă brusc de griji. Copiii voiau să-i ajute să găsească ieșirea din labirint dar, după ce vor afla, jocul lor nu va mai avea nici un farmec. Russell voia un ajutor ca să găsească testamentul, iar ea...

Russell era singurul care putea s-o ajute, dar nu știa de ce avea ea nevoie. Pentru el nu era decât o angajată, ajunsă aici doar pentru că adevărata persoană care trebuia să vină – Bill Stapleton – era bolnavă. Nu era decât o înlocuitoare și nu avea nevoie de Diane care să-i aducă aminte acest lucru.

Cu picioarele grele ca de plumb, îi însoți pe cei doi copii în labirint, ajungând mereu în fața unui zid, fiind nevoiți să se întoarcă. Cu toate că putea să vadă foarte bine drumul care ducea afară din labirint, nu putea să le dezvăluie copiilor soluția, așa că-i urmă cu fals entuziasm tot drumul, lăsându-i s-o conducă, până când obosiră cu toții și se îndreptară spre locul unde Russell îi aștepta, cu brațele deschise ca să-i primească pe copii, strângându-i în brațe, lăsând-o pur și simplu afară.

Capitolul 5

– Sper că nu vrei să te apuci din nou de muncă, după-amiază? E sâmbătă, o privi Val cu uimire.

– N-am ieșit decât pentru o gură de aer proaspăt, îi aminti ea, întorcându-se de la gardul ocolului pentru animale și privind spre casă. Toată familia părea să privească plimbarea pe acest drum ca pe un fel de ritual.

– Dar ai muncit toată dimineța, spuse Val.

Avea dreptate. Russell fusese cu ea cea mai mare parte a timpului, dându-i jos tablourile de pe pereți, ca ea să le poată studia cu atenție, observându-i mișcările de aproape. Prea aproape pentru liniștea ei sufletească, pentru că degetele îi tremurau prea tare, așa că-i era destul de greu să țină piesele foarte delicate. Era sigură că tremura și de teamă că el va observa ce se întâmplă și o va întreba care este problema.

– N-ați găsit nimic interesant în birou... spuse Val cu nerăbdare. Russell ne-a arătat ce ați găsit în acea ascunzătoare. Numai niște tăieturi din ziare, spuse el cu deznădăjduit.

– Erau amintirile unchiului vostru, încercă Wyn să-i explice.

– Amintiri! pufni el. Nu înțeleg de ce v-ați ostenit să le mai puneți înapoi, puteați foarte bine să le aruncați. Salut, Russ, se întrerupse el, iar Wyn văzu, spre marea ei neplăcere, că Russell și Diane se îndreptau spre ei.

– Eu mă întorc în casă.

Putea să treacă pe micul pod peste râu și nu trebuia decât să zâmbească și să treacă mai departe când cei doi vor ajunge în dreptul ei. Era sigură că Diane nu se va opri să-i vorbească, iar Russell, fiind cu ea, n-o va face nici el.

– Nu pleci nicăieri, o opri Val, prinzând-o de mână. Nu putea să scape decât dacă se zbătea și oricum era prea târziu. La strigătul lui Val, Russell grăbi pasul spre ei, iar Diane fu nevoită să facă la fel.

– Nu-i așa că nu te aștepti ca Wyn să lucreze și sâmbătă după-amiază? întrebă fratele mai tânăr, iar Wyn își dori din toată inima să nu i se fi alăturat în ceea ce începuse ca o plimbare foarte plăcută de una singură până ce el o zărise de la fereastra casei și o ajunsese în grabă. Tonul lui era acuzator, ca și cum fratele lui ar fi trata-o ca un stăpân de sclavi iar ea s-ar fi plâns.

– Desigur că nu, se încruntă Russell. Numai dacă ea vrea acest lucru.

Ca și în cazul copiilor, o lăsa pe ea să aleagă.

– Voi vă duceți să călăriți? întrebă Val, cu toate c-ar fi trebuit să fie evident, pentru că amândoi purtau haine de călărie. Haideti să mergem cu toții, ce ziceți? Dacă vreți să ne așteptați să ne pregătim și noi, propuse el.

– N-am haine potrivite pentru călărie, protestă Wyn, deranjată că nu fusese consultată înainte ca el să se grăbească să întrebe. Chiar dacă era foarte tânăr și entuziast, Val ar fi trebuit să vadă că prezența lor nu era dorită. Figura Diane era mai

întunecată decât un nor de furtună. Cu toate că tânărul îi reparase mașina, nu ascundea deloc că prezența lui îi era neplăcută. Respiră adânc, constatând că privirea femeii era atât de veninoasă, încât era de mirare că Val nu se prăbușea mort.

– Nu contează hainele. O să mergem mai încet, voi rămâne cu tine, o presă fratele mai tânăr. Pantalonii tăi par destul de potriviți, îi aruncă el o privire aprobatoare, cred că sunt și confortabili.

– Dacă v-ați hotărât, puteți să luați două iepe din ocolul dinspre sud. Ar avea nevoie de mișcare, sugerează Russell.

– Nu sunt prea vioaie, protestă Val.

– Nu cred că Wyn are nevoie de un galop prea grăbit, răspunse Russell. Uiți că va trebui să călărească fără pălărie, explică el, iar Val păru că cedează.

– Mă duc să aduc două iepe.

– Vin și eu, se hotărî Russell brusc, părând să nu aibă prea mare încredere în alegerea lui. Nu vom lipsi decât foarte puțin, promise el celor două femei, iar Wyn se întristă. Nu voia să fie lăsată cu Diane, dar dacă va pleca acum va fi acuzată că nu este sociabilă, lucru de pe urma căruia Diane va profita cu vârf și îndesat.

– Ai grijă să mergi după Scamp, Jon, se auzi vocea lui Russell, iar Wyn răsuflă ușurată. Copiii se îndreptau spre ei și o vor salva de la primejdia de a rămâne singură cu Diane. Nu lăsa cureaua să atârne, continuă bărbatul să-și sfătuiască nepotul, cineva se poate împiedica de ea. Ori o ții în mână, ori o scoți. Cred că cel mai bine ar fi s-o ții, hotărî el. Nu vrem să le speriem pe iepe.

– Am venit cu niște zahăr pentru iapă, spuse Jon, îndreptându-se spre gardul ocolului și, spre ușurarea lui Wyn, Jane o prinse de mână, trăgând-o și pe ea spre ocol. Nu se întoarse să vadă dacă

femeia îi urma, dar spera că nu. Numai că, ajungând lângă gard, o descoperi la doi pași în spate, iar apoi se sprijini de îngrăditură lângă ea.

– Se pare că unchiul Russell a prins-o pe Dusky pentru tine, observă Jon. E foarte blândă, chiar și noi am călărit-o, încercă el s-o liniștească, iar Wyn zâmbi.

– Foarte bine, a trecut ceva timp de când n-am mai călărit.

Nu erau decât câteva luni, dar nu trebuia să știe nimeni.

– De ce nu te urci pe asta și să încerci câteva ture prin ocol?

Wyn se uită surprinsă în jur, auzind vocea Dianeî, care se întoarse spre ea, vorbindu-i foarte politicos.

– Doi, trei pași îți vor aduce aminte totul, și are și o sfoară de care să te ții, continuă femeia.

– Pe această iapă? lui Wyn nu-i venea să-și creadă urechilor. Desigur că Diane știa că iapa poartă un mânz... De altfel, era vizibil.

– Nu poți să călărești pe iapa asta, unchiul Russell a spus că nu e voie, se întoarse Jon spre ea. Va avea un mânz, încercă el să explice.

– Da, știu, nici nu mă gândeam să fac una ca asta.

Wyn se întoarse s-o privească pe Diane, plină de furie. Desigur că știa că iapa poartă un mânz și încercase s-o facă să se urce pe ea, riscând viața iepei și a mânzului nenăscut ca să-l facă pe Russell furios pe ea. N-avea cum să nu știe, pentru că iapa purta mânzul armăsarului preferat al lui Russell. Știa și cât de mult ținea la el. Ar fi începutul hergheliei Tylar. Chiar dacă va rămâne la conac sau va pleca, tot va trebui să înceapă de undeva. Să riști visele omului iubit pentru o simplă răzbunare era ceva dincolo de capacitatea lui Wyn de înțelegere.

– Ar fi trebuit să știi mai mult decât să faci o astfel de propunere.

Vocea ei era liniștită, dar nu putea să-și ascundă disprețul din priviri. Diane se îmbujoră.

– Doar o tură nu i-ar fi făcut nici un rău, murmură ea. Bine, dacă nu vrei să fii prietenoasă, nu-i decât treaba ta. Se întoarse cu spatele la Wyn și la cei doi copii și se îndreptă spre ocolul unde cei doi bărbați alegeau iepele.

– Le-am prins destul de repede, zâmbi Val triumfător. O să le punem imediat și șeile. Wyn, nu vrei să aștepți lângă gardul de acolo, cu plăcuță pe el? Vom veni noi cu ele. Benny deja a început să pună șeile pe ceilalți doi cai.

– Care plăcuță? întrebă Wyn, apărându-și ochii de soarele puternic. A, da, o văd – cu toate că nu văd ce scrie pe ea, zâmbi ea.

– Scrie „accesul interzis“, se răsti Diane pe un ton care-l făcu pe Val să tresară, arătându-i foarte bine lui Wyn la ce se referea. Russell nu păru să audă, ocupat să răspundă întrebărilor puse de copii, cu spatele la cei trei.

– Merg cu voi, se hotărî Diane când cei doi bărbați se îndreptară spre grajduri.

Wyn respiră ușurată. N-o deranja să aștepte singură, era preferabil decât să stea cu femeia care se dovedea din ce în ce mai periculoasă.

– Dar ne putem descurca, o privi Val cu surprindere. Ne va lua foarte puțin, nu văd de ce-ai face drumul de două ori.

– Mi-am lăsat cravașa în mașină, răspunse Diane, iar el ridică din umeri.

– N-o să ai nevoie de cravașă, interveni Russell, care-i auzise cuvintele. Iapa nu-ți va face probleme, spuse el liniștit.

– Nu mă simt bine fără cravașă, se întoarse ea și porni între cei doi bărbați, excluzând-o pe Wyn, pentru că, dacă ar fi vrut să meargă împreună, ar fi fost nevoită să meargă fie înainte, fie după ei.

– O să aștepti lângă gardul cu plăcuță? întrebă Val, privind-o peste umăr.

– Da, o să vă aștept acolo, răspunse Wyn repede. Neplăcerea pe care o simțea Diane pentru compania ei era reciprocă.

– O să venim cu tine.

Copiii păreau să se simtă foarte bine în compania ei, iar inima i se încălzi, cu toate că observă că Jon era mai preocupat ca de obicei, iar de două sau trei ori îl surprinse privind-o neliniștit.

– Vrei să-mi spui ce te supără? îl întrebă ea, când Jane alergă după Scamp, care scăpase.

– E vorba despre iapă– cea care va avea un mânz, spuse el încet, ezitânt.

– Nu te îngrijora, n-o voi călări. Știu la fel de bine ca și tine că e periculos pentru ea, încercă tânăra femeie să-l liniștească.

– Știi că tu nu... doar ai spus asta. Încrederea pe care i-o arăta era emoționantă. E vorba despre mătușa Diane... se opri el jenat.

– Și ea știe acest lucru.

Așadar, era „mătușa Diane“. Ziua își pierdu brusc toată strălucirea. Până și copiii o acceptau ca pe un membru al familiei. Ea însăși o avertizase că e „accesul interzis“. Ochii îi căzură pe plăcuța de lângă ea și se încruntă citind ce scria cu vopsea neagră: „ocolul 1“

Se pare că Russell începuse să numeroteze ocoalele. Se uită la gardurile din jur. Toate erau noi, părând că n-au mai mult de câteva săptămâni. Erau împărțite prin garduri electrice. Era de acord cu ce făcuse, terenul de pășunat era foarte mare, dar putea fi folosit mai bine dacă era împărțit în mai multe ocoale.

Nu era de mirare că Val fusese mirat când auzise cuvintele Diane, mai ales că n-avea de unde să înțeleagă dublul lor sens.

– Da, dar știa de mult că iapa nu trebuie călărită. . .

Se strădui să se concentreze pe cuvintele lui Jon.

– Eram de față când i-a spus unchiul Russell, spuse băiatul, iar Wyn se simți din nou copleșită de mânie față de femeia fără scrupule care încercase s-o păcălească.

– Cred c-a uitat, încercă ea să spună cu voce calmă, dar în voce i se simțea încordarea. Acum, că i s-a reamintit, nu va mai uita. Reuși să fie convingătoare, iar chipul băiatului se luminează.

– Sper că mînzul va fi la fel ca Pendelico. Nu-i frumos? întrebă el, iar Wyn se întoarse să-i urmărească privirea.

Cei trei călăreți se îndreptau spre ei. Val aducea încă un cal, care arăta foarte bine crescut. Cu toată supărarea, Wyn descoperi că aștepta cu nerăbdare partida de călărie. Russell și Diane călăreau unul lângă celălalt. Trebuia să recunoască, chiar dacă nu-i făcea nici o plăcere, că erau un cuplu reușit. Diane călărea o iapă neagră, cu o stea albă

în frunte, care punea în valoare părul ei auriu, un fapt de care se vedea că este foarte conștientă. Cu toate acestea, femeia era o foarte bună călăreață, care părea o singură ființă cu animalul pe care călărea.

Russell se afla lângă ea, pe Pendelico, înalt, suplu, o siluetă care se profila măreață pe cer. Nu era de mirare că nu-i dădea voie Diane să-l călărească pe Pendelico. Animalul părea plin de energie, cu toate că bărbatul era un călăreț perfect, capabil să-l țină în frâu. Se opriă câteva clipe, așteptând-o să încalece.

– Caporalul Benny îl hrănește cu porumb, de aceea este atât de plin de energie, observă Jon cu pricepere și plin de importanță, iar tânăra femeie zâmbi.

Val sări de pe cal și se apropie, oferindu-i ajutorul: genunchiul lui și mâinile împreunate pe care să se sprijine. Nu voia să-l refuze, cu toate că era perfect capabilă să încalece fără

ajutor, chiar pe un cal mai înalt. Ajunsă în șa, strânse frâiele cu mâini pricepute, bucurându-se de sentimentul pe care i-l dădea călăria.

– Stai bine? o întrebă Russell, iar ea dădu din cap, mulțumită. Vom coborî spre sat, îi spuse fratelui lui, vom ajunge la marginea pădurii și vom merge pe lângă râu. Dacă ne întoarcem pe partea cealaltă, o să pot să trec pe la Benny să văd cum se descurcă, le spuse el. Voia să repare o spărtură din partea de sud al zidului.

– E o persoană foarte pricepută, recunosc Val, care părea dornic să vorbească. Nu e cu noi decât de puțin timp, dar se pare c-a încercat aproape orice.

– Nu-i decât un grăjdar, observă Diane, iar tonul ei arăta ce părere avea despre bărbatul în discuție.

Wyn o privi nedumerită. Nu-l întâlnise pe caporalul Benny decât de două ori, dar îl plăcuse. Era un bărbat tăcut, rezervat, dar dacă îl puneai să vorbească despre cai, nu era nimic pe care să nu-l știe. Fusese impresionată de pasiunea lui, fiind o mare iubitoare de cai.

– Dacă mergem în direcția asta, vom ajunge la marginea proprietății, continuă Val să povestească, foarte bine dispus.

Russell își întoarse calul, trecând în fruntea grupului, dar imediat Diane îl urmă, lăsându-i pe cei doi în urmă.

– Cât de întins este domeniul?

De fapt, n-o prea interesa subiectul, dar orice fel de conversație era mai bună, decât să-și asculte propriile gânduri în timp ce călărea în spatele celor doi, urmărindu-i, văzându-i absorbiți în conversația lor, își spuse tânăra femeie, prost dispusă.

– Cam vreo două mii de acri, răspunse Val. Da, pare un loc foarte bun pentru terenul sportiv pe care vrea să-l construiască Cedric Plumb, adăugă el cu cinism, iar Wyn se întoarse în șa, privindu-l.

– Nu se va ajunge la asta, spuse ea cu hotărâre. Voi găsi testamentul chiar dacă va dura luni de zile...

– Dar chiar ții la locul ăsta, observă el cu admirație, devenind grav. Sunt mulțumit că ești de partea lui Russ, adăugă el. Am făcut tot ce ne-a trecut prin cap, am căutat prin toate colțurile, dar tu ești un ajutor prețios, recunosc el, ești specialistă.

– N-aș putea să văd un loc atât de frumos distrus, răspunse ea, mușcându-și buzele.

Probabil că, pentru Val, părerile ei nu erau decât un entuziasm profesional, dar știa că, dacă ar auzi-o Diane, ar da cu totul alt sens cuvintelor ei. Sensul corect. Femeile sunt mai intuitive decât bărbații, mai ales când sunt îndrăgostite, așa că n-avea curaj s-o lase pe Diane să-și dea seama care sunt adevăratele ei sentimente pentru Russell. Ar deveni foarte vulnerabilă la atacurile ei.

Da, era de partea lui Russell, dar nu în sensul în care credea Val, numai că mândria n-o lăsa să facă nici cel mai mic pas în direcția satisfacerii dorințelor ei.

– Aveți grijă la ramuri! strigă Russell spre ei. Diane nu retransmise mesajul, așa cum era firesc. Se pare că era de părere că fiecare își face propriul noroc...

Ajungând în apropierea vechiului cimitir pe care i-l arătase Russell, călăreții trecură în șir indian. De pe cal, Wyn putu să vadă cărarea îngustă care ducea spre vârful.

„Într-o zi, vom...” spusese Russell, iar Wyn se surprinse întrebându-se dacă va ajunge vreodată să urce acolo cu el și să privească din vârful. Mai degrabă va ajunge cu Val sau cu cei doi copii, iar această perspectivă nu-i părea prea atrăgătoare.

– Apleacă-te! strigă Val din spatele ei, dar deja se aplecase, urmând exemplul lui Russell și al Diane, care se feriseră de o creangă mai joasă. Imediat, Diane privi în urmă, la timp s-o vadă

ferindu-se, dar Wyn se îndoia că preocuparea pentru siguranța ei o făcuse să se întoarcă. Mai degrabă sperase că nu va vedea la timp obstacolul, se gândi ea, dându-și seama după experiența de la ocol, că femeia nu s-ar da în lături de la nimic dac-ar avea impresia că este un pericol pentru relația ei cu Russell.

În fața lor se întindea un teren fermecător, până la malul râului. Deasupra lor se învârtea un avion mic, zgomotul produs de el fiind la fel de slab ca bâzâitul albinelor, dar Val aruncă imediat o privire interesată spre el.

– E unul dintre avioanele de la clubul nostru, descoperi el. Este un traseu pe care-l facem destul de des, îi explică el tinerei femei. Râul este un indiciu foarte important pentru un pilot care nu e sigur de traseul lui.

– E foarte frumos lângă apă, hai să descălecăm pentru un timp, propuse Russell, mânându-și calul spre malul râului.

– Dacă vrei să-l lași pe Pendelico să se bucure de un galop, du-te înainte, strigă Val. O să te ajungem și noi din urmă.

Știa că un astfel de cal avea anumite cerințe, iar Russell ridică mâna, acceptând propunerea. Îl văzu aplecându-se spre urechea calului și șoptindu-i ceva. Armăsarul își flutură urechile, apoi porni în galop, picioarele lui puternice dublând distanța dintre ei în câteva secunde. Russell era un călăreț superb, atent la cerințele calului, controlându-i mișcările fără efort, dar lăsându-i libertatea să se bucure de ieșirea în natură.

– Nu-i așa că arată foarte bine? întrebă Val, urmărindu-i cu privirea. Cred că e minunat să-l călărești pe Pendelico.

– Nu l-ai încălecat niciodată? întrebă Wyn surprinsă. Ar fi crezut că era suficient de puternic pentru armăsar.

– Nu, niciodată, răspunse el. Nu-l călărește decât Russ. M-a rugat să încerc, dar– ei, bine, nu sunt un călăreț chiar atât de bun, iar Pendelico este un cal special. Este calul unui singur

bărbat. La urma urmei, zâmbi el, nu mi-ar plăcea ca Russ să se amestece în mașina mea, de ce aş face-o eu cu calul lui?

Era o gentilețe pe care Wyn n-ar fi bănuț-o la Val, așa că-i iertă lipsa de tact cu care o invitase la plimbare. Oricine trebuie să se maturizeze la un moment dat. Val nu părea să se grăbească, dar, după ce își va alege o carieră și își va asuma anumite responsabilități, avea toate șansele să devină o persoană foarte plăcută. Deja îl plăcea. Ar fi un cumnat foarte drăguț, își spuse ea cu amărăciune, dorindu-și deodată să fi rămas în casă și să-și fi văzut de treaba ei.

– Atunci, este cazul ca și alții să profite de acest armăsar, interveni vocea rece a Dianei, fără să înțeleagă ce spunea Val. E o dovadă de egoism să păstrezi un astfel de animal doar pentru tine, când alții pot la fel de bine să-l călărească.

– Ba așa este cel mai bine, protestă Val, și nimeni nu este la fel de bun ca Russell. În ce privește caii, am foarte mare încredere în părerea lui Benny, iar el spune același lucru. Pendelico este calul unui singur bărbat și cel mai bine este să rămână așa. Tonul lui era neașteptat de ferm, iar Diane se întoarse să-l privească.

– Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să-l încalece și altcineva, se răsti ea și, cu o lovitură de cravașă, se îndepărtă, pornind după Russell.

– Dacă vrei, poți să te duci după ei, propuse Wyn, dar însoțitorul ei clătină din cap.

– Russ avea dreptate, spuse el cu o figură rușinată, nu ești deloc îngâmfată. Putem să mergem la trap, o să aibă timp să respire puțin după galop.

Da, o să aibă și ceva timp pentru ei doi, își spuse Wyn, dar nu putea s-o învinovățească pe Diane că dorea să petreacă un timp cu Russell.

– Diane e o călăreață foarte bună, spuse ea privind-o cu ochi critic, negăsind nici o imperfecțiune în felul cum călărea, în afară doar de faptul că folosea cravașa în exces și fără să fie nevoie.

– Dar nu suficient de bună pentru Pendelico, răspunse Val. Nu e destul de puternică. Puține fete sunt destul de puternice ca să-l poată ține, și n-a fost niciodată călărit cu zăbală. Problema cu Diane este că vrea întotdeauna să facă numai ce vrea. Pentru că fratele ei a murit într-un accident, părinții au răsfățat-o, permițându-i orice, adăugă el pe un ton dezgustat.

Wyn nu-i răspunse, ci își grăbi iapa la trap, ceea ce o scuti de orice conversație, preferând ca, decât să ia partea cuiva, mai bine să tacă. Dacă își urma propriile instincte, nu putea să ajungă decât la o singură concluzie, iar aceasta nu era deloc favorabilă Dianei.

– Privește, se întoarce spre hangar, arătă el spre aeroplanul care plutea deasupra lor, îndreptându-se spre zona în care erau Russell și Diane. Nu este tocmai pe drumul cel bun, și cred că are de ce să se grăbească, zâmbi el.

– Se presupune că navigați după instrumente, îl ironiză ea. Ce se întâmplă dacă se întunecă?

– Ne oprim și întrebăm care este drumul, glumi el. Dar, dacă ai experiență, nu poți avea nici o problemă, explică el cu mândrie.

– Am înțeles că sora ta și soțul ei au o plantație, începu ea cu grijă, nedorind să pară nedelicată. Vrei să te duci să-i ajuti, sau chiar să înveți cum se poate conduce un astfel de loc?

– Problema e că-mi place prea mult să zbor...

– Nu va mai târâți ca niște melci, nu puteți să mergeți mai repede? strigă Diana spre ei, prost dispusă. N-o să mai ajungem la barieră înaintea trenului...

– Dar nu contează, interveni Russell împăciuitor.
– Va trebui să așteptăm, răspunse ea nemulțumită.
– Da, dar numai câteva minute. Nu părea deranjat la acest gând. Oricum, vreau să-l obișnuiesc pe Pendelico cu zgomotul trenului.

– Oricum am ajuns prea târziu, barierele coboară, făcu Diane, morocănoasă.

– Bună dimineța, Arthur. Russell o ignoră, ridicând vocea ca să-l salute pe un bărbat apărut lângă barieră.

– Bună dimineța, domnule Tylar. N-am avut curaj să vă las să riscați, nici nu știți cât de repede merg aceste trenuri. În această zonă șinele merg în linie dreaptă, iar din acest motiv, întotdeauna merg mai repede, explică el, întâlnind privirea lui Wyn care părea interesată.

– Cred că mă voi da câțiva pași înapoi.

Calul pe care-l încălecase era unul mai ciudat, părea destul de imprevizibil, iar auzul ei sensibil detectase sunetul trenului care se apropia, precum și un sunet metalic. Nu se înșela. În trenul care se apropia era o încărcătură de materiale de la o turnătorie din zonă. Iapa ei se mișcă neliniștită, dându-se înapoi ezitant. Era mulțumită de hotărârea ei de a se retrage. Cu coada ochiului, zări un fulger alb. Era armăsarul care, cu nărilor tremurând, bătea pământul cu copitele. Russell nu-l brusca, ci încerca să răspundă prin propriile mișcări la tresăririle lui. Wyn îl urmări, fascinată, dar el n-o privi, încercând să-și liniștească armăsarul, încleștați într-un balet ciudat. După trecerea ultimului vagon, animalul se liniști ca prin farmec. Tânăra femeie văzu buzele lui Russell mișcându-se, iar urechile calului tresăriră.

– Încă nu e obișnuit, domnule Tylar, spuse omul de la barieră.

– Da, dar se pare că problema nu e mișcarea, observă Wyn, văzând că acesta nu reacționa la ridicarea barierei.

– Nu, le vede că se ridică în aer și presupune că n-au nimic de-a face cu el, zâmbi Russell. Nu părea deloc obosit, ca și când nimic nu se întâmplase. O să se obișnuiască și cu trenurile. Trebuie doar să am răbdare, continuă el adresându-i-se lui Wyn, ai grijă, e mai bine să pășești pe partea din centru, sunt puse niște traverse peste care caii trec cu ușurință.

O așteptă să treacă, apoi o urmă, trecând de partea cealaltă a drumului, astfel încât călăreau din nou în perechi, numai că de data asta Val și Diane erau în frunte, urmați de Russell și Wyn.

– Mai încercăm un galop? propuse Diane, întorcându-se neliniștită în șa și strigând spre Russell.

Drumul era destul de îngust, astfel încât nu se putea întoarce să călărească lângă ei, iar privirea pe care i-o aruncă lui Wyn era plină de resentimente.

– Cred că-l voi lăsa pe Pendelico să meargă puțin la pas. A galopat suficient, iar după aceea s-a speriat destul de tare, spuse Russell, mângâind crupa calului.. Vreau să se calmeze înainte de-a ajunge din nou în ocol. Nu vreau să-și deranjeze programul de hrănire. Benny se va întreba ce s-a întâmplat.

– Și ce-ți pasă de ce spune un grăjdar? întrebă Diane supărată.

– Îmi pasă foarte mult, o întrerupse Russell. Benny are grijă de el pentru mine și ține la fel de mult la el. Vreau ca lucrurile să rămână așa, explică el liniștit, iar femeia se ridică în șa, făcând o grimasă de nemulțumire. Mergem spre conac, Val. Vreau să văd ce face Benny cu acel gard. Poate are nevoie de o mână de ajutor.

– Doar nu vrei să-l ajuți? întrebă Diane, vizibil șocată.

– De ce nu? vocea lui Russell părea la fel de surprinsă. E foarte interesant, nu văd de ce n-aș ști cum se face.

– Se pare că Benny a găsit pe cineva care să-l învețe, arată Val spre silueta bărbatului de care se apropiiau.

– Pot să mă uit și eu? întrebă Russell, sărind de pe cal și apropiindu-se de ei.

Benny spuse repede, cu însuflețire:

– Domnule maior, el este Enoch Marshall, spuse el, folosind titlul din armată. El se ocupa cu astfel de lucruri.

Se vedea că nu mai lucra de mult, corpul lui era încovoiat de vârstă și de reumatism.

– L-am întâlnit în barul „Caii și ogarii“ ieri seară și mi-a spus că mă va învăța să duc la bun sfârșit această muncă. L-am adus aici cu Land Rover-ul, mai adăugă el, cu siguranța angajatului de încredere, care știe că are mână liberă.

– Ce bine că ați venit!, îi mulțumi Russell bătrânului cu politețe. Nu vă deranjează să aveți doi elevi în loc de unul? întrebă el cu interes.

– E în ordine, domnule, răspunse bătrânul cu respect, plin de demnitate. Este foarte bine ca stăpânul să cunoască ce au de făcut angajații lui.

Bătrânul luă în mână rigla pe care o foloseau pentru a pune pietrele în zid la înălțimea necesară și-i făcu un semn să pună prima piatră. Wyn urmărea procesul cu mare curiozitate. Pentru că venea de la țară, cunoștea importanța acestor ziduri dintre domenii.

– Și pentru ce folosesc acești doi stâlpi? întrebă ea, nemaiputând să-și rețină curiozitatea.

– Aceștia, domniță, sunt stâlpii de graniță, zâmbi bătrânul, care părea să se bucure de poziția lui de profesor. Le împiedică pe animale să părăsească proprietatea, explică el, dar îi lasă pe oameni să intre. Acesta a fost, multă vreme, un ținut pentru oierit, continuă el, făcând un gest spre pământurile din jur.

– Mulțumesc, este un răspuns foarte mulțumitor.

– De ce nu acoperiți gaura din zid și să plecăm o dată de aici? interveni și Diane.

– Nu se poate, domnișoară de Courcy, răspunse bătrânul care, localnic fiind, o cunoștea. Nu se pot pune bariere peste drumurile circulate, este împotriva legii.

Își afundă pipa scurtă și groasă în gură cu un aer hotărât, apoi se întoarce să vadă ce făcea Benny, într-un mod care o lăsa să înțeleagă că Diane nu era prea populară printre localnici.

Lui Wyn îi era clar că atitudinea superioară a femeii o făcea să fie foarte puțin iubită, iar în plus fusese cunoscută ca o fetișcană foarte răsfățată.

– Dacă vrei să pleci, de ce nu galopezi spre casă, așa cum doreai? o întrebă Russell pe Diane, dându-și seama că ocupația lor părea foarte plicticoasă pentru ea.

– Ce idee bună! Hai să ne luăm la întrecere, propuse Val.

Nu așteptă răspunsul, presupunând că-l va urma și porni imediat, plin de entuziasm.

– Nu vreau să mă întrec cu nimeni, aruncă Diane spre spatele lui, apoi dându-și seama că Russell n-o privea, ajutându-l pe Benny, adăugă: poate o să-l urmeze Wyn.

Înainte ca Wyn să-și dea seama ce se întâmplă, cravașa șuieră amenințător, Diane aplicând o lovitură foarte puternică iepei pe care călărea ea. Aceasta necheză, ridicându-se pe picioarele din spate, apoi țâșni cu toată viteza înainte.

Capitolul 6

Wyn rămase nemișcată. Nu prea avea ce să facă. După primul salt, iapa se lansase într-un galop sălbatic. Pământul trecea pe lângă ea cu o viteză alarmantă, iar o încercare de a trage de frâie îi confirmă cele mai mari temeri. Însăpăimântată, iapa luase zăbala între dinți, nemaiputând fi controlată. Era foarte puternică, mult mai puternică decât tânăra femeie, iar încercarea de a o controla era doar un efort inutil, așa că Wyn hotărî că trebuie să se păstreze în spatele ei, până când va încetini din proprie inițiativă. Se aplecă peste gâtul transpirat al animalului, călărind cu ușurință, vorbindu-i la ureche, încercând s-o liniștească, așa cum îl văzuse pe Russell făcând cu Pendelico. Spera că auzul vocii umane o va liniști până la un nivel în care recăpătarea controlului să fie posibilă.

Privi înainte, dar terenurile se ondulau mai departe, doar cu câteva ziduri de hotar care puteau reprezenta un obstacol. Nu văzuse nici un gard din sârmă ghimpată pe proprietate, ceea ce era un pericol în minus. Mai erau câteva terenuri și ajungeau la

grajdurile de lângă conac. Russell spusese că animalele au nevoie de mișcare, ceea ce o făcea să spere că iapa care galopa în continuare va obosi în curând.

Un zid de hotar apăruse în fața lor, înalt, cu colțuri în partea de sus. Vântul șuiera pe lângă fața lui Wyn, iar zgomotul copitelor îi răsună tare în urechi. Nu se putea împiedica să se gândească la anumite lucruri. Oare ce va spune Russell? O văzuse pe Diane lovind iapa? Își dădu seama că, dacă ar fi crezut că e văzută, Diane n-ar fi făcut-o. La fel de nemulțumită, realizează că Russell n-ar crede-o dacă ar încerca să explice ce s-a întâmplat. Zidul se apropia cu o viteză amețitoare. Era inutil să încerce să întoarcă, orice forțare a animalului era sortită eșecului.

– Doamne, măcar dacă n-ar fi pietre de partea cealaltă...

Închise ochii, rugându-se în gând. N-avea nici o protecție pentru cap dacă era aruncată din șa, iar anii de neglijență din partea fostului proprietar lăsaseră terenurile în paragină. De destul de multe ori trecuseră pe lângă porțiuni din ziduri care se prăbușiseră, la fel ca zidul pe care Benny se străduia să-l repare, iar Wyn văzuse bucățile de zid răspândite în toate părțile, prin iarbă sau pe drum; o amenințare cumplită pentru copitele unui cal care galopează cu toată viteza. Își simți gâtul uscat. Aruncă o privire disperată înainte, dar zidul din față părea într-o stare destul de bună. Își adună toate forțele, iar iapa sări, ascultându-i comanda, trecând peste zid. În câteva clipe, erau din nou pe sol, alergând spre următorul câmp cultivat, dar cu viteză mai mică. Cu grijă, tânăra femeie încercă din nou frâiele, dar iapa încă nu răspunse așa că n-o forță, preferând ca, atâta timp cât terenul permite, s-o lase să alerge în voie. Răspunsese la comanda ei, sărind peste zid, iar acest lucru îi dădea speranța că vor reuși să scape și de următoarele

obstacole. Terenurile pe care ajunseseră acum erau mai înguste, iar următorul zid le apăru în față foarte repede. Plină de speranță, Wyn încercă aceeași tactică, care dădu roade din nou. Iapa se lansă în aer, iar pentru o clipă, tânăra femeie închise ochii. Dincolo de zid se vedea o grămadă de pietre care se desprinseseră. De data asta, nu mai puteau rata căderea. Numai că și iapa văzuse obstacolul și, ca prin minune, făcuse o mișcare de răsucire în aer. Ateriză destul de ciudat, dar reuși să-și recapete echilibrul, continuându-și galopul. Wyn privi înainte spre Val, dar acesta nu părea să-și dea seama că este ceva în neregulă. Se aștepta să audă copitele unui cal în urma lui, poate credea că Diane încearcă să-l depășească... Dorind să câștige, nu se va uita în urmă.

Foarte vag, auzi un zgomot de copite în urmă. Riscă o mișcare care să-i permită să vadă ce se întâmplă. Russell o urmărea pe Pendelico. Câștiga foarte repede teren, marele armăsar fiind mult mai rapid decât iapa ei, iar în câteva clipe călărea pe lângă ea, aplecându-se pe o parte în șa.

Dumnezeule, alunecă! Un fior de groază o străbătu, lăsând-o tremurând. Se prinse mai bine de șa, apoi realizează ce se întâmplă. Cu o eleganță și o precizie desăvârșită, bărbatul își recăpătă echilibrul, ajungând în unghi drept față de iapa ei, aplecându-se la câțiva centimetri de ea.

E jucător de polo... își spuse ea, răsuflând ușurată. Văzuse multe meciuri de polo, admirând priceperea jucătorilor, întrebându-se cum reușeau să rămână în șa schimbând direcția cu agilitatea unor feline.

Acum, cele două animale galopau unul lângă altul, cap la cap. Wyn simțea cizma de piele a lui Russell lovindu-se de piciorul ei; pentru o clipă, să temu că amândoi se vor prăbuși. Dar nu

trebuie să-l riște pe Pendelico de dragul ei. Mai văzuse cazuri de acest fel și erau foarte riscante pentru caii implicați. Nu era primul cal năvălaș pe care-l călărea, se va descurca, nu-l va lăsa să-și riște visurile pentru ea.

— Nu risca!

Chiar dacă-i auzise strigătul, nu dădu nici un semn. Îl văzu prinzând frâiele iepei, iar degetele i se albiră de efort, în timp ce lupta cu forța animalului. Încetul cu încetul, începură să încetinească. După un timp care lui Wyn îi păru o viață întreagă, cu toate că nu durase mai mult de câteva minute, Russell se îndreptă în șa, relaxându-și strânsoarea, dar păstrând frâiele de piele în mână, sigur că reușise să cotoleze situația. Pasul încetini mai mult, până la trap, apoi la pas și, în sfârșit, se opri. Chinurile luaseră sfârșit. Wyn constată că toți mușchii îi tremurau incontrollabil. Trecu un picior peste șa, apoi alunecă pe pământ. Pentru o secundă sau două, se sprijini de corpul iepei, simțindu-i căldura prin haine, apoi două mâini îi prinseră umerii, strângând-o fără milă, în timp ce Russell o întorcea spre el. O făcu să-l privească în ochii întunecați de mânie, întrebând-o cu voce răgușită:

— Te simți bine?

Dădu din cap, neputând să vorbească sub povara mâniei lui, iar el continuă, cu aceeași voce aspră:

— Ce te-a apucat să gonești cu asemenea viteză? E un animal, nu o mașină, se răsti el. Uită-te în ce stare e...

Furia îl înecă, dar o scutură cu putere. Luată prin surprindere, se clătină, iar el îi dădu drumul brusc, ca și cum i-ar fi fost teamă de ce-ar putea face. Wyn întinse mâinile să se sprijine de ceva, iar el vru s-o prindă în brațe, dându-și seama că abia se ține pe picioare, dar ea se retrase, uluită de atitudinea lui.

Mânia pe care o simțea față de ea din cauza iepei era de înțeles, era inuman să aduci un cal într-o astfel de stare, dar ar fi trebuit să-i dea șansa să se explice. Indignarea o cuprinse ca un foc, aducându-i puterea să se echilibreze, așa că se îndreptă, privindu-l cu bărbia sus, sfidător.

– Nu am... începu ea cu hotărâre, dar el o întrerupse, cu un gest nerăbdător.

– Nu mă îndoiesc că n-ai vrut s-o alergi până e aproape moartă, presupuse el greșit ce voia să-i spună.

Wyn îl privi în tăcere o clipă, aruncându-i o privire plină de dispreț. Aproape că era ușurată că putea să-l urască din nou. Măcar nu mai simțea atâta nevoie de a fi cu el...

– O s-o duc înapoi, spuse ea cu calm, întinzând mâna să prindă frâiele, luptându-se cu dorința să-i strige că n-a fost vina ei, că era doar vina Diane. Numai că n-o va crede niciodată, așa că nu mai are nici un rost. Nu știu nici ea cum reuși să-și stăpânească furia. Dă-mi frâiele, te rog.

– Nu!

Fără să i le dea, se întoarse și sări în șa, apoi, aplecându-se pe gâtul armăsarului, o prinse în brațe și o ridică, punând-o pe șa în fața lui.

– Până acasă e mai mult de o milă și nu ești în stare să mergi.

Pobabil că-i văzuse fața albă și presupusese în mod corect că genunchii îi tremurau. Numai că Wyn n-avea nici o dorință să se întoarcă spre casă într-un mod atât de rușinos și încercă să se întoarcă spre el și să-i spună.

– Stai liniștită, îi ceru el scurt. E mult până jos...

O privire în jos îi arătă cât era de mult. Știa că armăsarul era mare, dar de unde se afla, sprijinită de pieptul lui Russell și fără nimic altceva decât brațul lui care o înconjură, distanța până la

pământ părea de două ori mai mare. Dacă se zbătea, putea să-i dezechilibreze pe amândoi, iar bunul-simț o avertiza că se puteau răni destul de grav; mai bine suporta o mândrie rănită, decât să provoace un accident.

Ezitănd, se supuse, dorindu-și ca banda ca de oțel care o înconjura, adică brațul lui muscular, să n-o mai preseze atât de tare de corpul lui. Putea să-i simtă bătăile inimii prin țesătura moale a hainelor, topindu-i supărarea și aducându-i familiara senzație de dorință dureroasă.

Călăreau în tăcere. Nu era o tăcere caldă, prietenoasă, care ar fi făcut din apropierea lor un lucru prețios, intim, ci tăcerea aspră, grea a mâniei, care ridica un zid între ei, făcând-o să se simtă ca o prizonieră care nu-și dorește decât libertatea.

– Ce Dumnezeu s-a întâmplat? îi întâmpină Val la ușa grajdului, cu o figură îngrijorată. Ai început să folosești cravașa? întreabă el, iar Wyn încercă să zâmbească.

– Nu, nu e stilul meu, îl asigură ea. Iapa a luat-o la goană.

– Dă-i drumul, Russ, o prind eu.

Val întinse brațele, iar Russell își slăbi strânsoarea din jurul taliei, cu toate că nu-i dădu drumul. În loc de asta, o coborî încet de-a lungul propriului corp, astfel încât nu-i părăsi brațele protectoare decât pentru a ajunge în brațele lui Val, care o lăsă pe pământ.

– Ce nenoroc! Tocmai la prima ta partidă de călărie! o compătimi acesta. Dacă te simți nesigură pe picioare, stai jos, arată el spre o bancă din apropiere, dar Wyn clătină din cap.

– Nu, acum mă simt bine, refuză ea. O să am grijă de iapă, e plină de spumă.

– De iapă mă ocup eu, interveni Russell. Du-te în casă, n-ai ce mai face aici, îi întrerupse el protestele.

Wyn îi întoarse spatele, încercând să-și ascundă lacrimile. Era nedrept din partea lui să nu vrea s-o asculte.

– Pot să-ți dau o mână de ajutor? auzi ea în urmă vocea lui Val.

– Nu, o să mă ocup eu, răspunse fratele lui. Vreau să văd dacă n-a pățit ceva. Iar data viitoare când vrei să faci o cursă, se întoarse Russell spre Val, cu o voce mânioasă, fă-o la clubul tău, nu cu unul din caii mei.

Reușise să-i facă necazuri și lui Val, se gândi ea cu tristețe. Și el își lăsase iapa să galopeze, dar nu mai mult decât îl lăsase Russell pe Pendelico, numai că iapa lui Val nu dădea nici un semn de oboseală. O văzu mirosind buzunarele stăpânului ei, în căutare de zahăr.

Îndreptându-se cu privirile în pământ spre casă, fu nevoită să se dea deoparte din drumul Land Roverului lui Banny, care se opri în fața ei.

– Vă simțiți bine, domniță? întrebă bătrânul care stătea pe scaunul pasagerului, privind-o cu o figură pe care se citea îngrijorarea.

– Mă simt bine, mulțumesc, zâmbi ea.

– Vă pricepeți la călărie, domnișoară, spuse Benny aprobator. Nu sunt prea multe femei în stare să facă una ca asta.

În altă situație, ar fi fost amuzată de cuvintele lui, dar acum nu era cazul. Lauda lui avu efectul opus și lacrimile îi împăienjeniră privirea. Se întoarse repede cu spatele, grăbindu-se spre casă, ștergându-și lacrimile de pe obraji. Nu voia s-o întâlnească pe Diane și să-i dea satisfacția de-a o vedea plângând. Se uită în jur, dar Diane era încă departe, îndreptându-se în pas domol spre grajd, de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume. Wyn se îndreptă grăbită spre casă, sperând că nu va întâlni pe nimeni din familie decât după ce-și va reveni.

Ajungând în hol, auzi vocile Louisei Tylar și ale copiilor venind dinspre grădină. O auzi și pe Nanny spunându-i lui Jane să stea nemișcată până îi leagă șiretul de la pantof, așa că se îndreaptă spre scări și foarte repede ajunse în camera ei. Voia să facă un duș, să se spele pe față și să îndepărteze urmele dezastrului.

Se întrebă încă o dată ce soartă nedreaptă l-a făcut pe Bill să se îmbolnăvească tocmai acum, forțând-o să vină la conac în locul lui, aducând-o aici fără nici o grijă și cu inima ușoară, ca să-și găsească pacea inimii zdrobită de o piatră de neclintit: noul proprietar al conacului Tylar.

Numai că nu era încă proprietarul legal.

Dușul rece o calmă și o răcori. Căută apoi în sertar și luă de acolo bluza ei favorită, de un albastru pur, pe care și-o cumpărase de la Paris, împreună cu o fustă albastră. În această seară, le va purta; va avea nevoie de toată încrederea în ea însăși ca să coboare în salon și să-l întâlnească din nou pe Russell. Știa cât de bine i se potriveau cele două piese de îmbrăcăminte. Se îmbracă, bucurându-se de senzația plăcută pe piele pe care i-o dădea materialul delicat, admirând în oglindă cât de bine îi puneă în valoare silueta subțire.

Căută prin caseta de bijuterii pe care o adusese cu ea, alegând un medalion în formă de inimă pe care-l primise cadou de la Bill Stapleton și de la soția lui. Era una dintre comorile care veniseră la magazinul lor de antichități și pe care o admirase foarte mult, mirându-se apoi de ce dispăruse atât de repede din vitrină. Încă nu avea o fotografie în interior, dar dorea să pună una cât mai repede.

Va fi primul lucru pe care-l voi face când ajung acasă, își spuse ea, simțindu-se vinovată că amânase atât de mult. Un an

aproape, fără o săptămână. Numărând zilele, își dădu seama că de ziua ei va fi tot la conac. Gândul n-o deranja, nu era prima sărbătorire a zilei ei pe care o petrecea departe de familie. Ai ei erau obișnuiți să-i trimită felicitări de ziua ei în toate colțurile lumii, sperând că vor ajunge la ea cel puțin în apropierea datei zilei ei. Cadourile i le păstrau pentru când se întorcea acasă, unde putea să sărbătorească în sânul numeroasei familii. O petrecere de ziua ei aici, printre atâția oameni care n-o apreciau, ar fi mai mult un chin decât o plăcere, își spuse ea nefericită.

– Intră!

Vru să se uite la ceas, dar îl lăsase în baie, când făcuse duș. Probabil că era mai târziu decât crezuse, iar Nanny venise să-i aducă aminte că masa e aproape gata. Se încruntă, nereușind să-și pună medalionul al cărui lanț se încurcase.

– Nu e Nanny, eu sunt, se auzi vocea lui Russell, care o privea din pragul ușii.

Cuprinsă de nervozitate la vederea lui, scăpă lanțul din mână, dar el îl prinse cu o mână sigură.

– Lasă-mă să te ajut.

Degetele lui puternice desfăcură nodul cu o ușurință care arăta că sunt capabile și de delicatețe.

– Vrei să ți-l pun eu? întrebă el, dar nu așteptă răspunsul, cu toate că ea dăduse din cap, incapabilă să vorbească. Păși în spatele ei lăsând medalionul să cadă în adâncitura decolteului, aducând apoi cele două capete ale lanțului împreună.

Oare de ce venise la ea în cameră? Zări cu coada ochiului strălucirea ceasului de la încheietură și întoarse puțin capul, văzând că mai era un sfert de oră până la masă. De ce venise s-o

vadă? Să-i spună să-și facă bagajele și să plece? Degetele lui îi atinseră gâtul în timp ce încheia medalionul și ea tresări, cutremurându-se.

– Ți-e frig?

Terminând cu încuietoarea, se întinse spre eșarfa albastru cu argintiu de pe marginea cufărului de zestre. O admiră câteva clipe, mângâindu-i materialul ușor, apoi i-o puse pe umeri, lăsându-și mâinile pe umerii ei cu o atingere ușoară, nu aspră ca cea din urmă cu atât de puțin timp.

– Enoch Marshall mi-a spus ce s-a întâmplat în această după-amiază.

Vorbea încet, liniștit, vocea lui venind de undeva de deasupra urechii ei drepte, în timp ce se apleca spre ea ca să-i vadă reacția.

Wyn se încordă.

– Ți-a spus? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Nu putea să fie adevărat. Toată rușinea și nedreptatea pe care le îndurase o făcuseră neîncrezătoare.

Uitase de bătrân. Russell și caporalul Benny nu fuseseră atenți, aplecați spre ce lucrau, având spatele întors spre Diane când aceasta folosisese cu atâta cruzime cravașa. Numai că Diane fusese și ea cu spatele întors spre Enoch Marshall. Uitase de el, desigur! Binecuvântat să fie!

Ochii lui Wyn deveniră luminoși, dar nu mai era din cauza lacrimilor.

– Am strigat la tine, șopti el, cu vocea plină de regret. Te-am scuturat... își reaminti, pe un ton îngrozit.

– Nu contează, se întoarse tânăra femeie spre el, privindu-l în ochi. Nimic nu mai conta acum. Aș fi făcut la fel oricui ar fi alergat un cal într-o asemenea manieră.

Nu voia să-l lase să se învinovățească.

– Da, cred că ai face-o.

Își păstrase mâinile pe umerii ei, iar acum o trase mai aproape.

– Pentru o persoană atât de mică, ești neînfricată!

Râdea spre ea, iar ochii lui, care o priviseră cu atâta mânie, erau luminați de amuzament. Nu era chiar atât de mică, se gândi ea indignată, dar pe lângă el probabil că așa părea. Deschise gura să-i spună ce gândea, dar o închise la loc, dezorientată pentru că încă o privea cu atenție. Nu avea de gând să se certe cu el, oricum voia să știe ceva.

– Și iapa, se simte bine?

Dacă Russell n-ar fi aflat adevărul, s-ar fi dus la Benny să afle ce face, dar acum putea să-l întrebe direct. Animalul trecuse prin niște momente foarte grele și era îngrijorată pentru el. Nu-l întrebă ce i-a spus Diane. Nu voia să știe, își alungase acest gând din minte. Acum, totul se terminase.

Până ce Diane va profita de o altă ocazie. Gândul acesta se pare că nu voia să-i dea pace.

– Se simte bine, n-a pățit nimic.

Se liniști în această privință. Era hotărâtă să n-o mai lase pe Diane să aibă o altă ocazie. Ce se întâmplase în această după-amiază era suficient s-o pună în gardă. Era preferabil s-o evite, pentru că Diane avea un avantaj: era sigură pe sentimentele lui Russell pentru ea, ceea ce-i asigura locul în această casă.

– Domnișoară Wyn? o ușoară bătaie în ușa întredeschisă o făcu să tresară. E aproape ora mesei. M-am gândit să vin să vă anunț, poate ați adormit. Dar văd că nu e cazul... zâmbi Nanny.

Russell tresări, lăsându-și mâinile să cadă de pe umerii ei.

– Domnul Val a spus că iapa a luat-o la goană, întrebă femeia, privind-o cu neliniște. Sper că n-ați căzut, nu?

– Nu, a rămas lipită ca o lipitoare, spuse Russell cu admirație.

Așadar, observase, oricât de nervos fusese. Gândul acesta trimise un val de bucurie în inima lui Wyn care o încălzi pe tot parcursul cinei, ținând departe oboseala care o pândea ca o consecință a încordării prin care trecuse. Până la urmă, Russell fu cel care o trimise mai devreme la culcare. Era o experiență inedită ca cineva să aibă grijă de tine, chiar dacă ești departe de casa ta, se gândi ea. Știa că preocuparea lui venea din simțul de responsabilitate pe care-l avea față de ea, ca angajată, dar fu bucuroasă să-i urmeze sfaturile, recunoscătoare că era politicos cu ea.

– Ne ducem la biserică; Russell ne duce cu trăsură, îi spuseră a doua zi de dimineață copiii, foarte încântați.

– Da, e plăcerea lor din fiecare duminică, dacă e vreme frumoasă, zâmbi Louise Tylar. Val ne duce cu mașina pe mine și pe Nanny. E loc liber și în mașină, și în trăsură, n-ai vrea să mergi cu noi? întrebă ea cu delicatețe.

– Mi-ar face plăcere.

I-ar plăcea foarte mult să meargă cu trăsură, cu Russell. O plimbare cu trăsură în bătaia soarelui, respirând aer curat, era mult mai atrăgătoare decât o plimbare cu mașina. Numai că invitația venise de la altcineva, nu de la Russell. Se întoarse spre el, căutând un răspuns pe figura lui, dar era plecat într-o parte, încercând să-l ajute pe cățel să-și scoată capul de sub un covor.

– Vino cu noi, o rugă Jane. E atât de frumos... Numai că nu trebuie să te foiești, spuse ea cu seriozitate, trecând mai departe ce-i fusese probabil spus de nenumărate ori.

– N-o să mă foiesc, promise Wyn cu voce serioasă, încercând să nu zâmbească.

– Unchiul Russell spune că trăsura merge mai bine dacă are „balast“, interveni Jon arătând cât de multe știe, iar Russell izbucni în râs.

– Ce invitație drăguță! chicoti el, ridicându-se. Te asigur că nu te vom privi ca pe un balast, îi spuse lui Wyn, cu zâmbetul pe buze. Numai dacă nu cumva te-ai săturat de plimbat cu calul pentru un timp, se încruntă el, aducându-și aminte de întâmplările zilei trecute.

– Mi-ar plăcea să vin, spuse ea spre Jane, dar urmărindu-l din priviri pe Russell. E o dimineață minunată.

Razele soarelui erau calde și vesele, dar n-aveau nimic de-a face cu felul în care inima ei cânta în clipa în care li se alătură copiii și lui Russell. Stăteau în soare, așteptându-l pe Benny să le aducă trăsura.

– Domnule maior, această iapă este blândă ca un miel, spuse Benny văzând privirea lui Russell spre calul de la trăsură.

Wyn văzu cu ușurare că nu era Dusky, iapa pe care o călărise ziua trecută.

– E bună la drum lung, dar nu se grăbește prea tare, zâmbi bărbatul.

– Stai în față, în partea opusă cu a mea. Ne vom echilibra greutatea, spuse Russell, deschizând ușa și dându-i mâna să urce. Despre asta vorbea Jon când a spus „balast“, făcu el o grimasă, iar Wyn începu să râdă. Pe domniile lor le așezăm între noi, pentru cazul în care nu-și amintesc că nu trebuie să se foiască.

Se aplecă și o ridică pe Jane, apoi îi dădu o mână de ajutor lui Jon care voia să urce singur.

– Păstrați-vă hainele cu voi, îi avertiză el, văzându-l pe Jon că e în căutare de un loc în care să-și ascundă jacheta. În biserică va fi răcoare.

– Dar acum e cald, spuse Jane uitându-se rugător spre Wyn, care se aplecă s-o ajute, văzând-o cum se luptă cu nasturii hainei.

– O să punem hainele aici, pe scaun și o să le luăm când coborâm.

Își deschise și ea puloverul de lână cu nasturi pe care-l purta peste rochia verde, apoi o trase pe Jane spre ea când Russell urcă, făcând trăsura să se clatine sub greutatea lui.

Bărbatul se aplecă și luă frâiele, întorcându-se spre ei.

– Vom merge pe lângă drum. Durează mai mult, dar avem destul timp la dispoziție, își privi Russell ceasul, și este și mai liniștit decât pe drumul principal. Sunteți gata?

Așteptă ca Jon să se așeze bine pe locul lui, apoi îndemnă iapa să pornească la un pas domol, care ar fi scos din minți pe cineva energic, dar care acum i se potrivea de minune. Zgomotul agale al copitelor, lipsa de grabă erau foarte liniștitoare. Observă cu surprindere că locul pentru bici era ocupat de altceva. Cineva– probabil Benny– pusese o crenguță înflorită, care le înveselea călătoria.

– Ascultați! Se aude un cuc! se răsuci Jon în direcția din care se auzea strigătul păsării, ușor de recunoscut. Chiar cântă ziua și noaptea în luna mai? întrebă el, referindu-se la o cunoscută poezie pentru copii.

– Își schimbă melodia în iunie, urmă Wyn strofele cunoscute. La mijlocul lunii următoare, va începe să se bâlbâie.

Aruncă o privire spre Russell care zâmbea, amuzat de modul în care evitase întrebarea.

– Și în iulie va zbura departe. Așa spune poezia, interveni și Jane, vrând să arate că și ea învățase poezia la fel de bine ca fratele ei.

– Sper că nu va sta mult plecat, se bosumflă Jon.

– E o pasăre călătoare, spuse Russell. Nu stă cu noi tot timpul, ci pleacă la venirea iernii. Preferă țări mai călduroase.

Cucul era ca ea, se gândi Wyn cu o strângere de inimă. O pasărea călătoare. Ar rămâne bucuroasă aici, până în iarna vieții, dacă ar parcurge acest drum cu Russell dar, ca și cucul, era doar un oaspete de primăvară. În iulie, munca ei va fi gata. Pentru binele lui Russell, speră că până atunci o să găsească testamentul lui Tempest Tylar și că va fi în favoarea lui. Atât de multe speranțe– ridică repede privirea când cântecul păsării se auzi de foarte aproape. În curând, instinctul o va smulge din întunecimea pădurilor de pe proprietatea Tylar spre lumina soarelui din altă țară. O misiune îndeplinită va fi cea care o va alunga pe ea de aici, cu toate că instinctul îi va spune să rămână. Și când va pleca, își spuse cu tristețe, va ști că lasă razele calde ale soarelui în urmă.

– Luați-o pe Wyn cu voi înăuntru, știți unde trebuie să mergeți, spuse Russell oprind trăsura în fața porților bisericii și coborând dintr-o săritură. Se întoarse spre ea, dându-i din nou mâna s-o ajute. Păstrase frâiele în mână, ca o precauție, dar iapa aștepta liniștită. O s-o duc în ocolul de acolo, arată el cu mâna, și vin și eu înăuntru.

– Stai, nu pleca, n-am luat hainele, îl opri ea, luând cele două jachete de pe scaun.

– Trebuie să mă asigur că le îmbracă, zâmbi el. Soarele n-a avut timp să încălzească zidurile groase ale bisericii.

– O să am eu grijă, răspunse ea.

Ne purtăm ca un cuplu căsătorit, își spuse ea, ferindu-se de privirea întrebătoare a lui Jon care se fixase pe figura ei visătoare.

Îi întinse haina băiatului, aplecându-se spre Jane și ajutând-o să se îmbrace, apoi o luă de mână și porni spre intrarea în biserică.

Copiii o conduseră în strana familiei, largă și spațioasă, unde ajunseră imediat și Val și cele două femei. Louise se așează lângă Wyn, iar Val ocupă repede celălalt loc de lângă ea. Își înghiți dezamăgirea, aplecându-se spre cartea de imnuri pe care o ținea bărbatul. Nu era nevoie, pentru că la capătul rândului se găseau mai multe cărți. Văzu privirea aruncată de Russell spre cărți, dar Val clătină din cap și, arătând surprins de dorința lor de-a împărți aceeași carte, se așează lângă copii.

– Avocatul a dat telefon înainte să plecăm de acasă, îi spuse Louise lui Russell când se îndreptau spre mașină la sfârșitul slujbei. A spus că va fi acasă până la prânz dacă vrei să-i dai telefon când te întorci.

– Spunea că vrea să cerceteze niște documente pe care Tempest le-a lăsat într-o bancă, răspunse Russell cu speranță.

– Poate că a găsit o copie a testamentului, interveni Val, foarte agitat.

– N-a spus nimic, vocea Louisei era ezitantă.

– Așa fac toți tipii ăștia care se ocupă de avocatură, nu renunță Val. De ce nu te duci acasă cu mașina, Russ? O să aduc eu trăsura, se oferi el cu generozitate.

– Da– dacă ești sigură că nu te deranjează... ezită Russell, privind-o pe Wyn.

– Desigur că nu! Trebuie să afli despre ce e vorba, spuse Wyn, simțindu-se la fel de agitată ca Val. Oare de ce o întreba Russell pe ea dacă o deranja? Bineînțeles că o deranja– chiar foarte mult. Și-ar fi dorit să se întoarcă împreună, desigur. Oare de ce nu putuse avocatul să-i dea telefon în timpul orelor de lucru și să-l

lase să se bucure de duminica petrecută cu familia? Era egoism din partea ei, știa foarte bine, dar își înăbuși sentimentele, sperând că veștile vor fi bune. Dacă erau, iar Russell este adevăratul moștenitor al conacului, probabil că se va căsători cu Diane, știind că poziția îi este asigurată. Gândul acesta se adăugă la starea ei de depresie, în timp ce-l ajuta pe Val să-i urce pe copii în trăsură și se așeza lângă el.

– Hai să cântăm ceva, propuse Val, buna lui dispoziție fiind molipsitoare pentru copii.

Începu să cânte un colind, iar copiii i se alăturară, vocile lor limpezi răsunând în aerul curat.

Fără să știe de ce, Wyn fu iritată de cântecul care tulbura liniștea și pacea călătoriei.

– Nu mai putem să auzim cucul, protestă ea, iar Val o privi surprins.

– Care cuc? Oh, uite! ridică el privirea spre cer. E unul dintre avioanele de la club.

– Vrei să zbori astăzi? încercă ea să-l facă să vorbească despre ceva și să renunțe la cântat. N-avea rost să-i explice despre ce era vorba cu cucul, n-ar fi înțeles.

– Da, după-amiază. Vino cu mine pentru un tur! o invită el.

– Aș fi îngrozită! râse ea. Oricum, trebuie să scriu niște scrisori.

Era hotărâtă să refuze, așa că vorbi repede când îl văzu că vrea să mai spună ceva:

– Tu du-te și distrează-te cât mai bine.

– E minunat acolo sus, povesti Val, entuziasmat. Dacă-ș putea face o profesie din asta...

– Și de ce nu faci un compromis? îl întrebă Wyn. Sunt sigură că la plantația cumnatului tău este nevoie de un avion de transport. Ceea ce crește acolo trebuie transportat, nu?

– Acolo sistemul de transport e destul de primitiv, răspunse el ezitând.

– Atunci îmbunătățește-l! Încercă ea să-l provoace. Te duci acolo să capeti experiență ca manager. Te poți ocupa de transport. Poți să-ți construiești o pistă de decolare – oricum nu-ți trebuie una prea lungă. Nu vei pilota decât avioane mici, cel puțin pentru început.

– Minunat! Ai dreptate! De ce nu mi-am dat seama până acum? exclamă Val încântat. Wyn, ești minunată!

Trase de frâie în fața conacului, apoi sări la pământ plin de entuziasm. Imediat se întoarse spre ea, o ajută să coboare și o strânse în brațe, sărutând-o zgomotos pe ambii obraji.

– În sfârșit, am și eu vești bune pentru familie, spuse el cu bucurie.

– Sper că și Russell are vești bune, îl aduse ea înapoi cu picioarele pe pământ, râzând de încântarea lui. Oare ce i-a spus avocatul?

– Este chiar ce veneam să vă spun.

Russell stătea în pragul ușii privindu-i cu atenție, iar Wyn se întristă văzându-i privirea întunecată. Îi privea pe amândoi cu mânie.

– Dar văd că sunteți ocupați, continuă el cu amărăciune, așa că veștile mele trebuie să mai aștepte.

Le întoarse spatele și intră în casă.

Capitolul 7

Avocatul nu găsisese nici un testament între actele lui Tempest. Asta era cel puțin ce-i spusese lui Wyn tăcerea mohorâtă care domnea în sufrageria familiei, atmosfera de tristețe liniștindu-i până și pe cei doi copii, care pentru prima oară erau atenți la masă, nefăcând nici o încercare să anime atmosfera.

Russell era încruntat, abia răspunzând la entuziasmul cu care Val prezenta ideile pe care i le sugerase Wyn, să combine pasiunea pentru zbor cu o carieră.

— E o idee minunată. Nu-mi vine să cred că nu mi-a venit până acum, spunea Val uimit.

— Sunt încântată că te-a ajutat să te hotărăști să mergi la plantația surorii tale, zâmbi mama lui aruncându-i o privire recunoscătoare lui Wyn. E bine să știu că, cel puțin cariera ta este în siguranță, ușurarea din vocea ei trădând îngrijorarea pe care o simțea pentru fiul ei mai mare.

— N-ar fi mai bine să le scrii o scrisoare și să le spui că vei veni? interveni Russell, oferind un sfat practic. Ultima oară când ne-au scris spuneau c-au nevoie disperată de ajutor, continuă el, iar Val se ridică de pe scaun dintr-un salt.

– Da, o să le scriu chiar acum— dacă mă scuzați, adăugă el grăbit, neputând să mai piardă timp acum că descoperise ceva care îl pasiona, iar Wyn dădu din cap.

E la fel de încăpățânat ca iapa, își spuse ea amuzată.

– Sunt fericită că am putut să fiu de ajutor, zâmbi ea Louisei, conștientă că, din punctul de vedere al liniștii sufletești, o ajutasese la fel de mult și pe ea, ca și pe fiul ei.

– Să sperăm că vei fi la fel de norocoasă și în privința muncii pe care ai venit s-o faci, se auzi vocea aspră a lui Russell din cealaltă parte a mesei, adresându-i-se pentru prima oară de când se așezaseră la masă.

Vocea lui era încă plină de mânie, iar Wyn se îmbujoră. Voise să spună „în munca pentru care ești plătită s-o faci“, își spuse ea cu amărăciune. Privirea mamei lui era neliniștită când îl fixă, fără îndoială crezând că mânia lui se datorează dezamăgirii pe care o trăise văzând că avocatul nu adusese nici o veste bună. Să primești un astfel de telefon, să te îndrepti spre casă plin de speranță, apoi să-ți fie înșelate așteptările, nu era ceva foarte ușor de suportat, dar Wyn știa că era supărat pe ea. Russell îl văzuse pe Val sărutând-o și acum era furios pe ei amândoi.

Dacă ar fi supărat din cauza geloziei, n-ar fi deranjat-o, se gândi ea nefericită, renunțând la încercarea nereușită de a se preface că mănâncă. N-ar fi chiar atât de rău. Numai că era mânios pentru că-și văzuse fratele sărutând o angajată. În ochii lui Russell, probabil că era la fel de rău ca a o descoperi pe Diane în brațele lui Benny. Cel puțin, refuzase invitația lui Val de a se plimba. Era sigură că Russell n-ar fi fost de acord.

Dar pentru mine nu contează dacă e sau nu de acord, își spuse ea mânioasă. Sunt stăpână pe viața mea. Argumentul ei nu era foarte convingător, pentru că nu era adevărat. Conta, chiar

foarte mult, așa că se ridică de la masă ușurată să se refugieze în camera ei, să-și scrie scrisorile pe care le amânase și care-i serviseră ca scuză pentru refuzul invitației lui Val.

– Ar fi trebuit să vii cu mine, îi spuse el spre seară. A fost minunat, acolo, sus.

– Mulțumesc, dar îmi place să rămân cu picioarele pe pământ, clătină ea din cap. Acum Russell aflase și că o invitasese la club, dar că ea refuzase. Era mai bine decât nimic.

– Ar trebui să-ți iei propriul tău avion, zâmbi ea spre Val. Dacă nu, o să strici avioanele celor de la club dacă te duci acolo zilnic.

– Da, mi-ar plăcea să am un avion al meu, răspunse el, cu o privire dornică, părând să semene deodată foarte mult cu Russell când era în toane mai bune. Numai că un avion costă o avere și consumă foarte mult combustibil, iar eu de-abia îmi permit să-mi cumpăr benzină pentru mașină.

– Nu și dacă îți cumperi unul cu un motor mai mic, interveni fratele lui. Ceea ce îmi aduce aminte că rezerva de benzină din garaj s-a terminat, adăugă el, privindu-și fratele acuzator.

– Da, știu. Privirea lui Val era vinovată. Am rămas în același timp fără benzină și fără bani, explică el. O să cumpăr mâine, când o să fac rost de bani, promise el. Când o să-mi câștig proprii bani va fi mult mai bine.

– Ca să primești un salariu pe plantație, va trebui să muncești pentru el, îi aminti Russell. Iar atunci vei fi prea departe ca să-mi refaci rezerva de benzină.

– N-am luat decât atât cât ca să-mi ajungă până la club și înapoi, protestă Val. Să zbori este foarte costisitor, se întoarse el spre Wyn. Nici n-ai idee cât de mult costă câteva ore.

De fapt, avea idee despre ce sume era vorba, dar nu voia să discute despre asta. Starea de spirit a lui Russell nu părea să se fi îmbunătățit.

– Ar trebui să te duci mai rar la club, răspunse Russell fără să pară impresionat, iar Wyn se întrebă dacă banii de buzunar al lui Val erau dați de el. S-ar fi potrivit cu atitudinea lui autoritară și cu acceptarea acestei atitudini din partea fratelui lui. Ar fi tipic pentru Russell, părea să privească familia ca pe responsabilitatea lui, până și pe cei doi nepoți. Observase mai de mult această atitudine a lui, pe care o admirase. Probabil că și datorită lui familia lui era atât de unită.

– Mă duc să-mi sortez hainele și cărțile, vreau să văd ce iau cu mine, spuse Val plin de avânt, plecând grăbit, iar Louise începu să râdă.

– Nu-i minunat ce poate face entuziasmul? întrebă ea. Draga mea, chiar i-ai schimbat viața lui Val, zâmbi ea spre Wyn.

– Nu-i așa? murmură Russell cu ironie, iar Wyn, înfuriată, se ridică în picioare, alungând toate sentimentele pe care le avea pentru el.

– E plăcut să știi că măcar cineva este mulțumit, aruncă ea, întorcându-i spatele și plecând în direcția în care dispăruse Val.

– Domnișoară, dacă vă mai duceți la poștă, puteți să-mi luați și mie o scrisoare? o întrebă Nanny, pe care aproape o lovise în ieșirea ei precipitată. Va putea pleca dimineată cu prima poștă.

– Da, cum să nu, răspunse ea, întinzând mâna spre scrisoare. Mai devreme, o întrebase cum poate să ajungă la poștă, temându-se că va trebui să ajungă în cel mai apropiat sat.

– La ieșirea pe porți, nu uitați că trebuie să mergeți la stânga, îi reaminti Nanny. Cutia de poștă este fixată în perete, nu-i ușor de găsit dacă nu știi unde s-o cauți. După acest ultim sfat, femeia se îndepărtă.

– Merg eu cu tine.

Spre surpriza lui Wyn, Russell o aștepta la capătul scărilor. Nu-și îmbrăcase puloverul, ci-l lăsase pe umeri, luând scrisorile în mână. Probabil că o auzise pe Nanny vorbind, ușa rămăsese deschisă. Îl privi, ezitând.

– Dacă vrei, iau și scrisorile tale, propuse ea, nedorind să meargă împreună. Inima ei făcea lucruri ciudate când era lângă el, iar o plimbare împreună era un chin.

– N-am nici o scrisoare, răspunse el. Dar, după cum spunea și Nanny, cutia de scrisori e destul de greu de găsit, pentru cei care nu știu unde este. Apoi, se face deja întuneric, zâmbi el.

– Nu mi-e teamă de întuneric, spuse ea repede. Doar crescuse la țară, iar plimbările la apus erau printre favoritele ei.

– Te cred, o privi el în ochi, cu o expresie ciudată. Wyn se întrebă ce voia să spună. Oare de ce trebuia să fie întotdeauna atât de suspicios? Dacă ar putea fi la fel de drăguț ca Val, i-ar fi ceva mai ușor să se înțeleagă cu el, își spuse ea cu amărăciune. Da, dar trebuia să recunoască: dac-ar fi mai drăguț, i-ar fi mai greu să-și ascundă sentimentele pentru el. Era mai bine așa.

Ridică din umeri și-l urmă în culorile calde ale apusului. Își strânse haina mai tare în jurul ei, căutând protecție. Față de ce? Nu știa nici o altă amenițare, în afară de suferința pe care i-o producea dragostea pentru el. Îl privi cu coada ochiului, dar el privea în altă parte, spre întunecimile tunelului de copaci pe sub care urmau să treacă.

– Ai grijă la vreascurile de pe jos, spuse el, punându-i mâna pe umăr și trăgând-o spre el. Nu putuse s-o ia de mână, pentru că era ascunsă sub pulover. A fost o furtună destul de puternică de curând și sunt destul de multe pe jos.

– Le-am observat când am mers de dimineață cu trăsura, răspunse ea. Privirea ei, antrenată de traiul în astfel de locuri, nu

putuse rata aceste amănunte. A fost foarte frumos drumul spre biserică. Vocea ei era melancolică, făcându-l pe bărbat s-o privească, dar în lumina apusului figura ei nu era vizibilă, așa că fu nevoit să-i judece expresia după tonul vocii.

– Ai făcut două drumuri cu trăsura, unul la dus și unul la întors, îi reaminti el, iar în vocea lui putu să ghicească întrebarea, dar Wyn nu observă, atentă la zgomotele naturii, cu strigătul cucului în urechi.

– Da... , sigur că am făcut două drumuri. Încercă să privească mai înțelegătoare plimbarea gălăgioasă de la întoarcere. Copiilor le plăcuse foarte mult, când ajunseseră acasă erau foarte veseli, râdeau. Probabil că Russell văzuse și el acest lucru, era la doi pași de ei.

– Am fost destul de... veseli... la întoarcere, încercă ea să pară entuziasmată, neobservând că nu-i reușise încercarea, la fel cum nu observase privirea însoțitorului ei care se străduia să-i descifreze expresia, chiar dacă întunericul îi ascundea fața.

– Dacă n-ai fi venit cu mine, aș fi trecut pe lângă cutia poștală fără să-mi dau seama, recunosc tânăra femeie, în timp ce Russell îi luase scrisorile din mână și le strecura pe rând prin deschizătura cutiei. Nu adăugă că uitase s-o caute, ba chiar uitase și că are în mână un pachet de scrisori, cu toate că ele erau motivul pentru care plecase de acasă.

– În acest caz, este bine că am venit, răspunse el, pășind înapoi pe cărare. Aerul era plin de mireasma caprifoiului, iar Wyn își dădu seama că, de acum încolo, această mireasmă îi va aminti de plimbarea prin lumina blândă a apusului. Russell nu-i spusese adevăratul motiv pentru care dorise să vină cu ea. Poate că voia să-i vorbească despre Val— nu se îndoia că era furios că-i văzuse sărutându-se. Poate că era de vină sentimentul lui că este responsabil pentru ea cât timp stă în casa lui. Nu mai conta. Tot

ce conta acum era că, pentru câteva clipe, fuseseră împreună, iar el părea înclinat să lase în urmă necazurile și să se bucure de frumusețea plimbării. Era bucuroasă că petrecuseră aceste clipe împreună, vor fi o amintire prețioasă.

– Ia-ți puloverul pe tine, spuse el, luându-i-l de pe umeri, se face răcoare.

Nu-i era frig, dar îi urmă sfatul, încheindu-și încet nasturii ca să-și țină mâinile ocupate. Dorea atât de mult să-l țină de mână, să simtă din nou degetele lui puternice, așa cum le simțise de dimineată, când o ajutase să urce în trăsură. Își plecă privirea spre mâini, dar ridică brusc privirea când auzi un sunet ascuțit, râsând din apropiere.

– Lilieci!

– Sper că nu ți-e teamă că o să ți se încurce în păr? râse el, iar ea încercă să se controleze și să alunge teama pe care ani de-a rândul frații mai mari o făcuseră s-o simtă de aceste creaturi ale întunericului. Părul tău e oricum prea scurt, o ironiză el. Oricum, nu spuneai că nu ți-e teamă de întuneric?

– Nu mi-e teamă de întuneric, ci de bestiile care zboară în întuneric. O, nu de ea, adăugă imediat, auzind o bufniță în apropiere, are alte treburi. Pe șoarecii ăștia cu aripi nu-i suport, continuă ea, trăgându-se înapoi când o formă mică zbură prin fața lor.

– Chiar te deranjează, nu-i așa? întrebă el, văzând-o cum se face mică lângă el, neputând să-și controleze teama irațională. Nu-ți face griji, o să am grijă să nu te ia pe sus.

O luă în brațe, trăgând-o spre el. Pentru câteva clipe, o ținu pur și simplu într-o îmbrățișare impersonală, liniștitoare. Deodată, fără s-o avertizeze, strânsoarea brațelor lui se schimbă. Respiră adânc, strângând-o tare, înăbușind-o, iar când ea încercă să vorbească, uluită, buzele lui o amuțiră. Pentru câteva secunde,

Wyn răspunse la sărutul lui cu pasiune, neputând să reziste. De departe, se auzi lătratul unui câine, iar sunetul acesta fu ca un duș rece. Se retrase, tremurând, fără răsuflare, întinzând mâinile spre pieptul lui ca să-l țină la distanță.

– Nu...te rog... nu trebuie...

Nu reușea să spună cuvinte articulate, dar era disperată să-l facă să înțeleagă. El îi aparținea Dianei, n-ar trebui să se joace cu sentimentele ei, n-ar putea suporta durerea. Împingându-l cu mai multă forță, reuși să se elibereze, ridicându-și palmele să-și ascundă obraji roșii de rușine.

– Nu trebuie să te sărut? Și de ce nu? răsună vocea lui mândrie. Nu-ți place să fii sărutată? Sau numai Val are voie s-o facă?

Vocea lui aspră o urmări și după ce fugise de lângă el, căutând să ajungă cât mai repede acasă, în siguranța camerei ei.

Cearcăne mari i se desenaseră sub ochi când, a doua zi dimineată, începu să catalogheze obiectele din camera următoare, simțindu-se obosită după o noapte în care mintea ei, la fel de tulburată ca și inima, refuzase s-o lase să se odihnească.

– Am făcut rost de un suport și-am pus restul argintăriei pe el, domnișoară. M-am gândit că vă va fi mai ușor, spuse Nanny, iar Wyn îi mulțumi, plină de recunoștință. Dacă se va ocupa de argintărie toată ziua, nu va mai avea nevoie de ajutorul lui Russell pentru tablouri.

– E tot ce am găsit pe lista majordomului, continuă femeia, iar Wyn își ținu respirația. Suportul pe care se găsea argintăria părea de coșmar, înțesat de cupe de argint, tot felul de vase, pocaluri și tăvi.

– Bărbații din familia Tylar s-au priceput întotdeauna la cai, spuse Nanny cu mândrie. Multe din piesele de aici sunt trofee de curse...

– Ce colecție! exclamă tânăra femeie.

Numai trofee de călărie reprezentau o adevărată avere. Era până și o pereche de săbii, pe mânerul cărora era inscripționat numele câștigătorului cursei: „Fulgerul, proprietatea lui Thomas Tylar“. Data cursei era 1821.

– Da, și toate astea trebuie să fie foarte bine spălate, și va fi destul de greu, observă Nanny, văzând ornamentele.

– Nu chiar, zâmbi Wyn. Nu mai trebuie să folosești perii și alte substanțe de curățat. Există o metodă modernă de a spăla obiectele din argint, ușor de folosit. O să-ți arăt, promise ea.

– La cafeaua de dimineață o să vă aduc și niște prăjituri, specialitățile mele, o răsplăti femeia, iar Wyn se întoarse la muncă mai bine dispusă. Nu trebuia să-l vadă pe Russell înainte de prânz și, cu puțin noroc, poate el va hotărî să mănânce în oraș.

Lista cu obiectele catalogate devenea din ce în ce mai lungă, iar ea munci cu spor până la pauza de cafea, când constată cu bucurie că, pentru o oră întreagă, nu se mai gândise la proprietarul conacului. Dacă el era, într-adevăr, proprietarul. Continuase să caute testamentul, dar argintăria era de dimensiuni prea mici ca să poată fi un loc de ascunzătoare. Trecu la obiectele de dimensiuni mai mari.

Cel mai apropiat era un bol pentru puncte, așa că îl luă să-l studieze. Decorat cu frunze de laur, era tot un trofeu, dar pe acesta nu se vedea nici o dată, ceea ce era curios. Russell moștenise dragostea pentru cai a strămoșilor lui, își spuse ea, deși Val nu părea s-o fi moștenit. Oricum, pentru a fi dusă mai departe, e suficient un singur moștenitor. Căută marca de pe

piesa de argint. Toate celelalte piese aveau. Găsi marca micuță la baza bolului, care arăta data la care fusese făcut și suflă peste ea, luând bucata de pânză cu care le lustruise și pe celelalte. O privi cu atenție, o linie de pe marginea ei atrăgându-i atenția. Pentru ochiul ei antrenat, era vizibilă, dar altcineva care nu era specialist probabil n-ar fi remarcat-o. Suflă din nou peste ea, apropiindu-se de fereastră să vadă mai bine.

– Dacă te mai încrunți la ea, o s-o topești!

Era atât de absorbită, că nici nu tresări la intrarea lui Russell. Întreaga atenție îi era concentrată la piesa din mână. Îi aruncă o privire, dar era o privire impersonală, a specialistului și nu a femeii care are sentimente.

– Vino și uită-te, îi făcu un semn să se apropie, netulburată pentru prima oară de apropierea lui, în timp ce se apleca asupra piesei, cu capul lângă al ei.

– E ceva în neregulă? întrebă bărbatul, încruntându-se de curiozitate, nu de mânie.

– Marca este contrafăcută.

Nu încercă să voaleze informația, pentru că dovada era în fața ochilor lui.

– Vrei să spui că o persoană a făcut o marcă falsă și...?

– Nu, marca este originală, îi răspunse ea, dar nu este a acestui bol. Spun că marca de pe acest obiect a fost îndepărtată cu mare grijă iar aceasta, arătă ea spre marca micuță, a fost luată de pe un obiect mai mic, mai puțin valoros, și pusă pe acesta. Falsificarea nu este ceva neobișnuit, zâmbi ea ușor. De aceea se angajează experți, ca oamenii să afle ce este original, îi reaminti.

– Nu-mi dau seama de unde ai văzut așa ceva, se aplecă Diane peste umărul ei pe lângă Russell, semn că-l urmărise neobservată.

Wyn o privi cu răceală.

– Dacă suflă asupra metalului, începu ea, acompaniindu-și cuvintele cu faptele, poți să vezi că această marcă este zgâriată. Linia de îmbinare se poate vedea– aici. . .

– Nu pot să văd, se încruntă Diane.

– Dar eu pot și asta contează, răspunse Wyn cu bruschete.

– Văd și eu... e foarte ștersă, urmări Russell linia cu degetul. Se poate vedea unde a fost lipită– oh, a dispărut. Foarte priceput, comentă el interesat. Cine a făcut asta, chiar se pricepea.

Cuvintele lui îi aduseră aminte lui Wyn ce spusese despre Val când îl rugase să se ocupe de mașina Diane. „O s-o facă astfel încât n-o să observi locul de îmbinare“. La urma urmei, era ceva destul de recent, iar familia se mutase aici de trei luni. Iar Val se plânsese că n-are bani. . .

Nu, nu putea să fie Val. Refuza să se gândească la această posibilitate. Că a împrumutat benzina de la fratele lui era un lucru, oricum voia s-o pună la loc. Dar să falsifice mărcile de pe argintăria familiei– nu, nu putea să fie Val. Sau poate... Îl plăcea, dar nu-l cunoștea chiar atât de bine.

– Nu văd prea mari diferențe între mărci, dădu Diane din umeri, indiferentă. De ce atâta zarvă?

– Cred că bolul este cu cel puțin o sută de ani mai bătrân decât spune marca, i se adresă Wyn lui Russell, ignorând-o pe femeie. Acest lucru îl face mai puțin valoros, iar o marcă falsificată îi scade și mai mult valoarea. Scrise ceva în lista pe care o completa, apoi, după un scurt moment de ezitare, adăugă o cifră. O să verific această sumă cu Bill Stapleton, dar nu cred că valorează mai mult.

– Dar trebuie să valoreze mult mai mult, izbucni Diane mânioasă. O piesă de această mărime cred că valorează dublu, chiar topită.

– Nu știam că ești expertă în argintărie, spuse Wyn cu răceală.

– Nu sunt, răspunse femeia, devenind palidă. Dar orice idiot poate să vadă...

– Dacă tu crezi că sunt idioată, se întoarse Wyn spre Russell, accentuând „tu“, poți să ceri o altă expertiză, îi aminti ea, refuzând să-i dea vreo importanță Diane. Nu voia să accepte nici un fel de interferență când lucra. Dacă nu vrei să păstrezi această piesă, există magazine care se pot ocupa de ea, adăugă ea, păstrând o voce rece, profesională. Hotelurile și restaurantele sunt întotdeauna gata să achiziționeze lucruri deosebite, mai ales care vin din astfel de case, fără să le pese dacă sunt originale sau nu. În general, chiar preferă să nu fie, costă mai puțin. Bill Stapleton se poate ocupa de tranzacție, dacă asta dorești, încheie ea, întorcându-se spre masa la care lucra.

– Da, e o manevră foarte isteată, zâmbi Diane cu ironie. Tu îi spui lui Russell că un lucru este fals, apoi te oferi să-l scapi de el. El te crede, iar tu faci rost de o piesă imensă de argint practic pe nimic. Nu mă miră că anticarii sunt foarte bogați, cu astfel de profit, încheie ea, acuzator.

– Cum îndrăznești? se întoarse Wyn furioasă, pe punctul să trântască bolul de pe masă.

– Diane glumea, interveni Russell repede, iar Wyn se întoarse spre el, cu ochii lucind.

– Nu mi se pare glumă, spuse ea cu mânie. Astfel de acuzații sunt blasfemie, putând fi acționate în justiție, adăugă ea, iar Diane deveni și mai palidă.

– Nu voiam să... ezită ea, luată prin surprindere de atacul pe care nu-l așteptase.

– Bine, dar eu vreau. Și nu glumesc, refuză Wyn să cedeze. Ai fost insuportabil de nesuferită, se întoarse spre femeie, fără să-i pese că Russell îi auzea fiecare cuvânt, iar acum mă acuzi că nu-mi fac datoria, de față cu un martor.

Russell părea uluit, și întinse o mână punându-i-o pe braț.

– Te rog, Wyn, liniștește-te, o rugă el. Sunt sigur că Diane n-a vorbit serios. . .

– O, ba da, sunt sigură că știa ce spune. Numai că nu se aștepta să-i răspund, asta-i tot.

– Sper că nu mă vei. . . începu Diane, apoi își mușcă limba.

– Să te dau în judecată?

Dacă cealaltă femeie n-avea curajul să rostească aceste cuvinte, ea nu voia să ezite.

– Sigur că da, răspunse ea cu răceală. Pentru că ai făcut anumite observații despre integritatea mea profesională, ai pus la îndoială firma la care lucrez. Nu-mi pasă ce crezi despre mine, o privi ea cu dispreț, dar țin foarte mult la renumele firmei. La fel se întâmplă și cu Bill Stapleton și cu tatăl lui.

– Îmi pare rău. . . Diane părea înfricoșată, văzând că Wyn era foarte hotărâtă.

– Nu vrei să te mai gândești, Wyn?

Russell părea foarte afectat și pentru o clipă inima lui Wyn se îmblânzi. Ca și cum n-ar avea destule neazuri fără această poveste care să facă lucrurile și mai neplăcute, se gândi ea, plină de îngrijorare.

– Pentru moment, n-o să fac nimic, spuse ea mai liniștită, ținându-și mânia în frâu.

Era un adevărat efort, figura ei fiind la fel de albă ca cea a armăsarului lui Russell, iar umbrele albastre de sub ochi erau mai marcate, dar își ținea bărbia sus.

– De când am ajuns aici, am fost nevoită să suport consecințele grosolăniei Diane, iar comportamentul ei mi-a pus chiar viața în pericol, îi reaminti ea lui Russell, având satisfacția s-o audă pe Diane respirând grăbit. Am venit aici să-mi fac meseria cum știu mai bine și mă aștept să fiu lăsată s-o fac. De tine depinde să am toate condițiile ca să pot lucra în liniște.

Nu voia să-l lase nici pe Russell să scape prea ușor. Acum sau niciodată. Dacă o va lăsa pe Diane să scape nepedepsită, ar putea la fel de bine să-și facă bagajele și să plece. Își dădea foarte bine seama că nu voia să plece. Mai mult decât orice pe lume, voia să rămână la conac, să găsească testamentul și să se asigure că Russell are dreptul la un viitor aici, chiar dacă acest viitor urma să fie cu Diane.

– Voi avea grijă să nu mai fii deranjată, promise Russell, cu o voce la fel de aspră ca figura lui. Diane, în viitor, continuă el, îndreptându-se spre ea, dacă mai vii la conac, te rog să rămâi în salon, dacă nu sunt și eu cu tine.

– Dar aveam voie să mă plimb prin toată casa, protestă ea, roșind.

– De acum încolo, nu mai ai voie, își continuă el avertismentul. Înțelege? Bine? ridică el vocea, pentru că nu părea să primească nici un răspuns.

– Presupun că da... cât timp ea e aici, dădu Diane din cap în direcția lui Wyn.

– Vezi să rămână așa, spuse el. Nu vreau să-ți interzic să mai vii deloc— da, ce s-a întâmplat, Benny? întrebă el, văzându-l pe bărbat în pragul ușii, vizibil agitat.

– Domnule maior, îmi pare rău c-am venit după dumneavoastră, se scuză el. N-am găsit-o pe Nanny s-o trimit

după dumneavoastră și nu puteam să mai aștept. Iapa... fată... spuse el repede, și se pare că sunt necazuri.

– Ai dat telefon la veterinar?

– N-am avut timp. M-am gândit să vin mai întâi să vă spun, așa că o să puteți da telefon și eu mă voi întoarce la ea.

Rămase în prag, foarte agitat, iar Russell îi făcu un semn cu mâna, apoi se îndreptă spre telefon.

– Bine, du-te, eu voi da telefon și vin cât pot de repede.

Vorbi câteva secunde la telefon, apoi se întoarce, arătând îngrijorat.

– Trebuie să facem ce știm mai bine, spuse el, privindu-le pe cele două femei. Veterinarul este la Harry Williams, are probleme cu o vacă... Diane, vino cu mine...

– Unde? La grajduri? îl privi ea cu uimire. Te înșeli dacă îți închipui că te voi ajuta cu iapa, spuse repede, privindu-l cu dispreț. Lasă toate astea în grija grăjdarului, doar de asta îl plătești.

– Și unde te duci? întrebă Russell, vrând să-și țină promisiunea.

– Acasă, unde crezi? se răsti ea. Dacă insiști să te amesteci în treburile murdare de la grajduri, nu vreau să rămân închisă în salon ca o criminală până termini tu. Poate să dureze ore.

Ieși repede din cameră, urmată de Russell, iar Wyn rămase singură.

Acum, că scena neplăcută se terminase, tânăra femeie realiză că tremura. Nu era obișnuită cu certurile și descoperise că nu-i plăceau deloc... Bietul Russell! Spera că iapa era bine; Benny păruse foarte neliniștit. Ar fi o tragedie dacă Russell ar pierde primul mânz al lui Pendelico. Gândul acesta o făcu să se ridice brusc.

– Nanny? dădu ea buzna în bucătărie. Îmi pare rău că te deranjez, dar va fi nevoie de foarte multă apă fierbinte la grajduri. Și de săpun mai moale, dacă ai. Repede!

Explică femeii despre ce era vorba, iar aceasta găsi într-un sertar o bucată de săpun, iar ea se uită în jur după ceva cu care să care apa.

– E o găleată aici, domnișoară, îi arată Nanny găleata, dornică să ajute.

Russell n-ar avea nici un motiv să se plângă de cooperarea angajaților lui, își spuse Wyn. Lucrau împreună ca o echipă. Ce bine ar fi dacă ar putea să li se alăture... Încercă să alunge acest gând, punând apă caldă în găleată și adăugând suficientă apă rece ca să poată fi suportabilă.

– O să duc apa asta la grajd și mă întorc să mai iau.

– Mai pun apă la încălzit cât sunteți plecată. Oh, domnișoară, șopti Nanny, atingându-i brațul, sper că mânzul va fi bine. Contează atât de mult pentru el.

– Vom face tot ce ne stă în putință să fie așa, o asigură Wyn, cu o veselie pe care n-o simțea. Caporalul Benny nu părea omul care să intre prea repede în panică...

– Am adus niște apă caldă, puse ea găleata pe podea lângă Benny, și niște săpun. Mai este destulă dacă aveți nevoie.

Bărbatul o privi cu recunoștință.

– Foarte bine, domnișoară. Văd că știți ce e nevoie.

Sigur că știa, nu era prima oară când era în preajma unei astfel de situații.

Rapid, bărbatul se spală pe mâini, apoi își săpuni o mână până la cot, aplecându-se spre iapă.

– E bine, spuse el, cu fața încordată de concentrare. Mânzul vine destul de drept. O să încerc să-l mai îndrept. Sper că acum va fi bine... Numai că iapa e epuizată, va trebui s-o ajutăm.

– Am niște bucăți de frânghie aici, interveni Russell. O să le legăm în amândouă părțile.

Legară corzile de cele două copite care se vedeau deja, luând fiecare câte o parte.

– Lasă-mă pe mine, îl rugă Wyn pe Benny, luându-i frânghia din mână. Ai nevoie de un pic de odihnă.

– Mulțumesc, chiar aveam nevoie de o clipă să-mi revin.

Folosi restul de apă caldă și săpunul să-și spele mâinile cu grijă, apoi se întoarse spre ea:

– Dați-mi frânghia, e nevoie de mai multă forță decât are o femeie, zâmbi el.

– Mai aduc niște apă caldă.

Luă găleata și vru să dispară, încercând să evite privirea caldă, recunoscătoare pe care i-o aruncă Russell, dar acesta o opri și, profitând de spatele întors al lui Benny, îi șopti la ureche:

– Fii binecuvântată, Wyn. Ești un partener de încredere în cazuri de urgență.

Măcar dacă aș putea să fiu, se gândi ea, melancolică, punând din nou apă în găleată. Dar nu doar pentru cazurile de urgență, ci pentru toată viața...

Capitolul 8

— E băiat!

Liniile de încordare de pe figura lui Russell se transformaseră într-un zâmbet mulțumit când luă găleata de apă de la Wyn și se dădu la o parte să poată vedea.

— E alb, la fel ca Pendelico! exclamă ea, cu ochii strălucind.

— N-are nici cea mai mică pată...

Russell îi puse mâna în jurul umerilor, îmbrățișând-o într-un exces de încântare, râzând spre ea, uitând orice altceva decât minunea care se petrecuse sub ochii lui.

— Și iapa, cum se simte? întrebă Wyn.

— O să fie bine. Uite, șopti el, a început deja să-l lingă.

Sub atingerea blândă a mamei lui, micul mânz începuse să se miște.

— Oh, uite, încearcă să se ridice!

Mica făptură se străduia să se ridice pe picioarele subțiri, clătinându-și capul prea mare, căzând și ridicându-se cu o privire uimită care îl făcu pe Benny să râdă.

– Genunchii lui nu știu încă să se descurce, dar va reuși, prezise el cu un zâmbet liniștit.

– Putem să vedem și noi?

Întrebarea venea dinspre ușa grajdului și două perechi de ochi rotunzi apărură, plini de curiozitate, deasupra zidului despărțitor. Jane, care era prea scundă, alunecă și dispăru.

– Veniți, dar să nu faceți gălăgie.

Russell nu-și luase mâna de pe umerii lui Wyn, ci o păstrase aproape, într-o poziție care ei îi convenea de minune. Un sentiment de fericire o copleșise, o mulțumire căreia nu-i găsea motivul, dar care acționa ca un balsam pentru inima ei rănită.

– Nu-i așa că e foarte drăguț? întrebă Jane, privind uluită spre mânz.

– E ca Pendelico— oh, uite, a reușit, exclamă Jon când mânzul reuși să se ridice în picioare, cu un echilibru instabil care dură jumătate de minut până când genunchii i se înmuiară, făcându-l să cadă din nou pe podea. E băiat, buni! se întoarce el spre Louise care li se alăturase. Cum o să-l cheme, unchiule Russell?

– Va trebui să ne gândim la un nume, răspunse Russell. E foarte important, o să-l poarte toată viața, se întoarce el spre cei doi copii, privindu-i cu gravitate. E norocos că s-a născut, adăugă el, observându-l cu afecțiune pe micul mânz.

– N-ar fi fost dacă Wyn ar fi călărit pe mama lui, cum voia mătușa Diane, interveni Jon cu hotărâre. Ea a...

– Sst, Jon!

Wyn își duse degetele la buze, dar era prea târziu. Russell deja auzise.

– Ce-i asta? întrebă el, încruntându-se.

– O, nu-i nici o problemă, Wyn i-a spus că nu vrea, răspunse Jon, urmărind fascinat progresele mânzului. I-a spus mătușei Diane că ar trebui să știe mai bine, își reaminti el cu satisfacție vizibilă.

– Cred că e timpul s-o lăsăm pe iapă să se odihnească, interveni Louise. Veniți, voi doi. Puteți să mai veniți o dată înainte de culcare. Îi luă pe cei doi copii și părăsiră grajdul.

Russell se întoarse spre Benny:

– Mai ai nevoie de un ajutor? Întrebă el.

– Nu, domnule, o să termin repede aici, răspunse acesta bucuros. O să-l aduc pe veterinar să arunce o privire la iapă când va veni, ca să fim siguri, dar cred că e bine. Sunt foarte mulțumit de ajutorul dumneavoastră, domnișoară, se întoarse el spre Wyn.

– Și eu, adăugă Russell mulțumirile lui la cele ale lui Benny, în timp ce se îndreptau împreună spre casă. Se pare că-ți mai datorez mulțumiri și pentru altceva, spuse el cu gravitate, referindu-se la cuvintele lui Jon. Oare o să se sfârșească vreodată lucrurile pentru care trebuie să-ți mulțumesc?

– Nu trebuie să-mi mulțumești că n-am călărit pe o iapă gestantă, răspunse ea cu calm, e un lucru de bun-simț. În ceea ce privește restul, ce fac în casă, este munca mea, mă plătești s-o fac.

– Haide să ieșim din casă astăzi, propuse el brusc. Să-ți iei după-amiaza liberă, să sărbătorim... figura lui era veselă, fără griji. Ți-am promis că te duc la o plimbare pe colină să admiri peisajul, îi reaminti el.

Așadar se referise la ea, nu la Diane.

– Vin și copiii?

– Nu– vrei să vină și ei? Întrebă el, părând dezamăgit.

– Nu! răspunsul ei grăbit îl făcu să râdă și, luând-o de mână, o trase spre casă.

– O să mergem cu Land Roverul până la poalele colinei, propuse el. Putem să petrecem mai mult timp acolo. Haide să mergem imediat după masă.

Nu-i păsa cum mergeau, unde mergeau, atâta timp cât erau împreună— și singuri. Ajunsă acasă, alergă spre camera ei și se schimbă pentru masă, cu inima cântând de fericire.

— Ai primit niște scrisori, îi spuse Louise când ajunse în salon.

Se scuză și deschise scrisorile. Erau toate felicitări pentru ziua ei. Uitase că e ziua ei.

— Nu mă miră că arăți atât de fericită, râse Val. La mulți ani!

Acceptă urările tuturor, iar copiii îi cântară veseli. Când se trezise, nu i se păruse că va fi o zi prea fericită, dar se pare că se înșelase. Cum poate un anume eveniment să schimbe lucrurile!

— Fugi și urcă în Land Rover, îi spuse Russell după masă. O să vin și eu în câteva clipe. Trebuie să dau un telefon.

Se întoarse destul de repede și își puse cu grijă jacheta pe scaunul din spate. După cum stătea, părea să aibă ceva în buzunar.

— Dacă ți se pare prea greu la urcuș, poți să te ții de mine, o să te ajut, o sfătui el pe Wyn, văzând-o că se uită în sus spre vârful plin de nori al colinei.

— N-o să fac așa ceva, răspunse ea, plină de mândrie. Am urcat pe pante mult mai abrupte.

Cu toate acestea luă mâna întinsă, de dragul sentimentului pe care i-l dădea strânsoarea lui fermă care părea să-i topească mușchii, așa că era bucuroasă să se bazeze pe el pentru ajutor.

Vântul îi răvășea părul, iar el îi dădu șuvițele de pe față cu o atingere plină de blândețe. Îi mângâie conturul fin al feței, apoi o făcu să-l privească în ochii adânci, plini de mistere.

— Wyn— draga mea. . .

Vocea lui era răgușită de emoție. Se aplecă, buzele lui fierbinți atingându-i buzele nu cu mânie, cum se întâmplase ultima oară, ci încet, blând, ca o mângâiere.

– Te iubesc, șopti el încet.

Pentru o clipă, Wyn crezu că visează și că suflarea vântului o face să aibă halucinații, dar era într-adevăr vocea lui Russell cea care șoptea; buzele lui îi dansau pe față, pe bărbie, pe gât, lăsându-i o dără fierbinte pe piele. Se predă pasiunii lui, cu inima ușoară, plină de dragoste.

– Spune-mi că vrei să fii soția mea.

Voia să fie sigur de sentimentele ei, privind-o cu atenție, căutând în privirea ei răspunsul pe care-l dorea.

– Da, voi fi soția ta, șopti ea.

– N-am nici un drept să-ți cer asta, dar nu pot să mai aștept, mărturisi el. Trebuia să știu...

– Atunci, de ce...?

Dacă ar fi vorbit mai de mult, ar fi scutit-o de multă suferință.

– N-am nimic să-ți ofer, explică el, dar acum, că avea răspunsul dorit, nu mai conta. Am renunțat la carieră și, dacă nu găsim testamentul și nu mă numește pe mine moștenitor, n-am nici un fel de viitor.

– Nu mă interesează planurile de viitor, dacă suntem împreună.

Dar lui îi păsa, iar ea era conștientă că acest lucru îi afecta sentimentul de mândrie.

– Îl avem pe Pendelico, le avem și pe iepe. Iar acum îl avem și pe mânzul lui, îi reaminti ea, strângându-se mai aproape de corpul lui puternic. Vom începe de la zero și vom construi „Herghelia Tylar“. Dacă nu vei moșteni conacul, vom găsi un pământ în altă parte. Comorile din această casă sunt minunate, adăugă ea, știind că l-ar dura să părăsească acest loc, dar n-avem neapărată nevoie de ele. Ne avem unul pe celălalt, zâmbi ea, ridicându-se pe vârfuri să-l sărute.

– Da, ai dreptate, tu ești cea mai de preț comoară a mea. Restul nu mai contează.

În brațele lui, Wyn știe că avea dreptate. Dacă va moșteni conacul, va fi un bărbat bogat, dar în ochii lui ea va fi prima lui comoară.

– A fost o minunată sărbătorire a zilei mele de naștere, suspină ea, cu capul pe pieptul lui.

– Da, ziua ta de naștere– uitasem! exclamă el, strecurându-și o mână în buzunar. La mulți ani, draga mea!

Sărutul lui era singurul cadou pe care și-l putea dori – dar luă micul pachet din mâna lui.

– Dar n-ai aflat că e ziua mea decât acum o oră!

– Îl păstram de mai multe zile, zâmbi el. Mi s-a părut un cadou foarte frumos pentru tine când vei pleca. Apoi, n-am mai suportat gândul că vei pleca...

– Sunt minunate!

Wyn ridică cele două sticlute pentru parfum de culoare albastră, încastrate în argint și acoperite cu desene fine. Aveau același model ca șemineele din conac și erau protejate de o cutie din lemn cu încrustații.

– Le-am luat în ziua când am fost în oraș să-ți cumpăr scara, îi spuse Russell. E un magazin de antichități acolo. Mi-au dat ca dată aproximativă 1790, ce crezi, au dreptate?

– Cred că da. Oh, Russell, mulțumesc foarte mult! O să le păstrez ca pe niște comori, șopti ea, sărutându-l din nou. Oare cui au aparținut?

Voia să-și închipuie că fuseseră un alt cadou de aniversare, care adusese fericire unei alte femei.

– Din nefericire, cei de la magazin nu știau nimic despre istoria lor, spuse Russell cu gravitate. Nu sunt la fel de interesați ca tine de toate lucrurile frumoase.

– Va trebui să le adaug la lista ta de obiecte asigurate, zâmbi ea spre el.

– Dacă totul merge bine, chiar o s-o faci, răspunse el, întunecându-se pentru o clipă. Mi-ar fi plăcut să-ți fac cadou serviciul de argint de pe masa din camera miresei, dar până nu se lămurește problema moștenirii, nu e al meu cu adevărat.

– Nu te mai gândi la asta, îl mângâie ea, încercând să-l facă să-și descrețească fruntea. E prea frumos aici ca să ne mai gândim la probleme. Într-un fel, adăugă ea, îl înțeleg pe Val când vorbește despre zburat. Lumea pare atât de jos...

– Vrei să spui că în avion se simte deasupra grijilor zilnice? Val așa este, indiferent dacă e sau nu în avion, chicoti Russell, dar nu era răutate în cuvintele lui, doar afecțiune pentru fratele mai mic.

– Uite unul dintre avioanele de la clubul lui, arată Wyn spre punctul negru de pe cer. Spunea că vrea să zboare în această după-amiază. Cred că are o vedere la fel de frumoasă ca a noastră.

Privi visătoare spre câmpia de la picioarele lor.

– Văd pe cineva care călărește, observă ea, atenția fiindu-i atrasă de un punct mișcător. Oricine ar fi, are un cal ca Pendelico.

– E singurul cal alb din ținut, din câte știu. Poate e un nou-venit.

Russell încetă să se mai joace cu părul ei pe care îl răsucea pe degete, și se ridică, privind spre câmpie.

– Unde e? întrebă el cu interes.

– Uite, întinse ea mâna spre punctul mișcător.

– Da, e ca Pendelico, spuse el, privind cu atenție. E Pendelico! Se încordă, deodată neliniștit. Diane îl călărește,

observă el, străduindu-se să-și țină mânia în frâu. Fata asta trebuie biciuită, se încruntă el. E timpul să descopere că nu poate să se poarte toată viața ca o puștoaică răsfățată.

– E o călăreață bună, încercă Wyn să-l liniștească. Poate nu va păți nimic.

– Nu e destul de bună ca să-l călărească pe Pendelico. Nu-i suficient de puternică. Pe figura lui, neliniștea luase locul mâniei, în timp ce privea cu atenție scena care li se desfășura sub ochi. E ceva în neregulă. Pendelico i se opune...

Chiar de la acea distanță, se vedea că ceva era în neregulă, iar Wyn încremeni la vederea unui fum care plutea de-a lungul șinei.

– Vine un tren...

– Vino, să coborâm la Land Rover, spuse el, ridicându-se și dându-i mâna. Dă-mi mie sticlutele, le voi pune în buzunar.

Chiar dacă era îngrijorat, voia să fie sigur că nu se întâmplă nimic cadoului pe care i-l făcuse.

– E prea târziu s-o facem să se întoarcă, își ținu Wyn respirația, urmărind înaintarea trenului și văzând, fără să-i vină să creadă, că Diane îl făcuse pe Pendelico să sară peste prima barieră de la calea ferată și se îndrepta spre a doua. Locomotiva care se apropiase o împiedică să vadă urmarea.

– Și avionul i-a văzut. Aterizează!

Wyn deveni conștientă de sunetul motorului avionului, auzind apoi bufnitura produsă de aterizare și scrâșnetul roților care rula pe porțiunea de iarbă.

– Poți să alergi?

– O să mă descurc.

Alergau deja împreună, având grijă să nu alunece pe pantele abrupte, până când ajunseră la Land Rover.

– Urcă! o grăbi Russel, apoi sări la volan, grăbindu-se spre calea ferată.

– Mai este un călăreț, arată Wyn spre silueta care apăruse, pare să fie Benny.

– O să ne oprim și să-l luăm cu noi, hotărî Russell, conducând cu abilitate. O să-i fac un semn, poate încetinește, adăugă el, apăsând pe claxon, iar bărbatul din fața lor se întoarce, privind peste umăr.

Încetini, apoi trase de frâie, oprindu-și calul în fața lor și sări repede din șa.

– Urcă! îi strigă Russell, arătându-i cu un semn din cap locul din spate, iar Benny dădu drumul calului, cu o lovitură ușoară pe spate.

– Se va duce direct la grajduri, spuse el, apoi urcă în mașină.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Russell, plin de neliniște.

– Domnișoara Diane a venit la grajd și a spus că vrea să călărească, povesti Benny, cu o voce la fel de neliniștită. Îi pregăteam ceva de mâncare iepei care a fâtat și am rugat-o să aștepte două minute până când termin. Nu voiam s-o țin prea mult, dar părea într-o dispoziție foarte proastă. Îmi pare rău să spun asta, domnule, dar ați vrut să știți...

– Da, vreau să știu, îl întrerupse Russell, făcându-i semn să continue.

– Așa că domnișoara Diane a intrat în sala în care ținem șeile, iar eu am crezut că vrea șaua ei favorită și nu mi s-a părut nimic suspect când a aruncat-o în mașină și a plecat spre ocol. Am crezut că e pur și simplu nerăbdătoare și mi-am spus c-o să merg imediat după ea să văd dacă are nevoie de ceva.

– Continuă, îl îndemnă Russell cu voce controlată.

– Când am ajuns la ocol, deja pusese șaua pe Pendelico, continuă bărbatul, cu o voce uluită. Era în spatele lui, iar el fornăia și se dădea înapoi. Așa am descoperit ce făcuse... încheie el, cu o voce nefericită.

Russell i se adresă, fără să se întoarcă:

– Nu e vina ta, Benny. Diane este responsabilă pentru propriile acțiuni necugetate. Orice se va întâmpla, nu e vina ta, întâri el.

Cu toată neliniștea, figura lui Benny se luminează vizibil.

– Mai este ceva, domnule. A folosit un căpăstru și o zăbală, în loc de frâul obișnuit. Maiorul nu călărește niciodată un cal care poartă zăbală, îi explică el lui Wyn. Pendelico n-a purtat niciodată zăbală și din acest motiv se poartă ciudat, adăugă el.

– Mă întreb cum de n-a aruncat-o din șa, se miră Wyn de prostia femeii.

– Ar fi fost mai bine pentru domnișoara Wyn dacă ar fi făcut-o, eu așa cred, spuse Benny gânditor. Calul a făcut tot ce-a putut s-o arunce din șa, dar a folosit cravașa. De aceea a plecat cu o asemenea viteză– ah, uite, este domnul Val...

– Era deasupra căii ferate când Diane a sărit peste barieră. N-am putut vedea ce s-a întâmplat, cred că el a văzut.

Wyn îi povestește caporalului ce se întâmplase, sperând din toată inima că Diane reușise să ajungă dincolo. Trenul fusese aproape deasupra calului și călărețului când au sărit... Oare chiar au avut timp să sară? Se simți cuprinsă de fiori, chiar dacă după-amiaza era caldă.

– Domnule Tylar! Domnule Tylar!

Bărbatul de la barieră îi făcea semne desperate, iar ceea ce avea de spus părea foarte important, așa că Russell se îndreptă spre el.

– Duceți-vă pe partea cealaltă a trenului! strigă din nou bărbatul. Am chemat ambulanța, este pe drum.

Trenul se opri exact la câțiva pași de barieră, iar Benny ridică o mână în semn de răspuns, iar cu cealaltă o sprijini pe Wyn, care alerga grăbită spre locul unde cei doi frați Tylar

ajunseseră deja. Vagoanele erau încărcate cu același tip de bucăți de metal, care, la plimbarea lor trecută, scosese sunetele celor speriaseră pe Pendelico.

Wyn își aduse aminte cum reacționase armăsarul la zgomot. Russell îl liniștise. Dar Diane...

– Nu vă apropiați, domnișoară Wyn. Întoarceți-vă mai bine la Land Rover! o rugă Benny, ținând-o în continuare de braț. Ajungând în apropierea locului accidentului, amândoi se opriră, șocați de imaginea care le apăruse în fața ochilor.

– Vin cu tine, răspunse Wyn cu calm, cu toate că nu se simțea calmă. Privirea bărbatului era plină de respect când o văzu forțându-se să pășească mai aproape. Sunt calificată în acordarea primului ajutor. Poate pot fi de folos.

– Vezi ce s-a întâmplat cu Pendelico, te rog, Benny, ridică Russell spre ei fața palidă, auzindu-i în apropiere.

El și fratele lui erau îngenucheați de ambele părți ale unei forme care nu părea să dea nici un semn de viață.

– Nu cred că se mai poate face ceva, dar...încercă el să continue, dar vocea nu-l ajută, așa că privi în altă parte.

Wyn simți că i se face rău, văzând corpul nemișcat, de un alb imaculat.

– Nu pare să fie lovit, trebuie să fim recunoscători cerului că l-a ratat, începu Benny, dar nemișcarea corpului calului abia atunci păru să-l izbească. Gâtul lui lung, care fusese de atâtea ori mângâiat de degete drăgăstoase era acum întins într-o poziție nefirească, care-i spunea lui Wyn că niciodată nu va mai vedea puternicul armăsar ridicându-se și îndreptându-se spre stăpânul lui.

Copleșită, făcu câțiva pași, întorcându-i spatele lui Benny care, îngenucheat lângă forma nemișcată, îi mângâia pielea nepătată, șoptindu-i încet:

– Oh, Penny, oh, băiatule...

Cuvintele murmurate o aduceau pe Wyn pe punctul să-și piardă controlul și nu putea, de dragul lui Russell, care avea nevoie de ea.

– Și Diane? Întrebă ea aproape în șoaptă, dar bărbații o auziră. Val se ridică și veni spre ea.

– Respiră, răspunse el. Figura lui era foarte albă, dar părea calm.

Se pare că acesta a fost un pas foarte important în maturizarea lui, își spuse Wyn, apreciind modul în care părea să depășească acest prim obstacol din viața lui.

Și Pendelico! Reușise să depășească prima barieră, dar a doua fusese prea mult. Pentru el, însemnase sfârșitul cursei.

– I se împotriva la orice pas, domnule, îi spuse paznicul de la barieră lui Russell, apoi adăugă. Mai bine încerc să pun marfarul în mișcare, poate pe una dintre liniile secundare. Expresul trebuie să sosească în curând.

Făcu mișcărilor necesare să devieze trenul pe altă linie, dându-i un semnal mecanicului de pe locomotivă. Cu un scârțait prelung, vagoanele se puseră în mișcare.

– O să rămână drumul liber și pentru ambulanță, continuă bărbatul după ce își terminase îndatoririle. De ce nu m-a ascultat, domnule Tylar? Întrebă el mirat. Am strigat la ea să nu riște, că trenul ajunge repede, iar calul era speriat de zgomot. Știu că m-a auzit, s-a uitat spre mine, își aminti el nefericit.

– Probabil că armăsarul a luat-o la goană când a auzit zgomotul trenului, încercă să răspundă Russell, dar vocea lui nu suna prea convingător, iar bărbatul din fața lui clătină din cap.

– Nu, domnule. Calul se retrăgea, încerca să plece de lângă linie, nu voia să se apropie. Dacă ar fi luat-o la goană, ar fi fost în direcție opusă, dar tânăra doamnă l-a lovit cu cravașa fără milă, forțându-l să se îndrepte spre bariere.

În vocea vorbitorului era ușor de înțeles dezaprobarea față de comportamentul Diane.

– L-a forțat peste prima barieră, continuă bărbatul să povestească, dar a aterizat strâmb, pentru că se ferea cât putea de tren. Mecanicul de locomotivă îi văzuse și a trimis niște semnale, încercând să-i împiedice. Oricum, calul nu aterizase pe traverse, ci între linii. Nu putea să sară foarte ușor de acolo. Pentru că aterizase greșit, nici n-a sărit cum trebuie. N-aveam timp să ridic barierele. Singura lui șansă era să sară peste.

– A ajuns dincolo, șopti Benny.

– Da, dar propria grabă l-a împiedicat. Voia să ajungă cât mai departe de tren și n-a sărit destul de sus. Bariera l-a lovit peste genunchi și a căzut cu capul înainte dincolo...

Vocea lui se stinse, toți putând să vadă la doi pași rezultatul nefericit al încăpățânării unei femei.

– A sosit ambulanța, interveni Val. Russ, te duci tu cu Diane sau vrei să mă duc eu?

– Du avionul la club, apoi du-te direct acasă și păstrează totul sub control, poți?

Instinctul îl făcu pe Russell să se bazeze pe fratele lui mai tânăr, care se îndreptă brusc, mândru de încrederea care i se acorda.

– O să-i spun mamei ce s-a întâmplat, spuse Val, încercând să-și stăpânească un mic tremur din voce. Wyn, te duci acasă cu Benny?

– Da, după ce Diane va fi dusă la spital.

Femeia nu se mișcase, iar fața ei era cenușie. Wyn se rugă în gând, sperând că pălăria de călărie pe care o purta o ferise de lovituri foarte grave la cap. Dacă nu... Încercă să nu se mai gândească. Vom vedea ce se întâmplă, își spuse ea.

Personalul de pe ambulanță nu pierde timpul, fiind foarte eficient. Cu grijă, transportară femeia inconștientă pe targă, apoi o urcă în vehiculul care-i aștepta.

Russell și Wyn rămaseră pe loc, privindu-i.

– Dă-ne un telefon imediat ce afli ceva— orice, îl rugă Wyn. Benny sau Val vor veni să te ia.

– Mă simt vinovat, șopti el, privind-o cu o disperare care o atinse adânc.

– Nu e vina ta. Cum poți să spui una ca asta?

Îi interzisese Dianei să-l călărească pe Pendelico, fusese de față când îi spusese foarte clar.

– N-ar fi trebuit s-o cert cu atâta asprime, își reaminti el scena neplăcută care avuse loc în salonul de la conac. Ar fi trebuit să știu că va face ceva nesăbuit. . .

– Suntem gata să plecăm, domnule, veniți cu noi?

Vocea rece, profesională îl smulse pe Russell din gândurile lui.

– Da, sunt gata.

O mai privi pe tânăra femeie o dată, cu un fel de disperare care-i frânse inima, apoi se întoarse și urcă în ambulanță, închizând ușa după el.

Se uită la mine de parcă i-ar fi teamă că-mi va uita figura, își spuse ea, neliniștită.

– Benny, te rog, ia-o pe domnișoara Wyn acasă, începu Val să se ridice la nivelul încrederii acordate de fratele lui. O să vorbesc cu veterinarul și-l voi aduce aici.

Îl ajută pe bărbat să se ridice de lângă armăsar, luându-și asupra lui sarcina neplăcută. Du-te acasă— și ai grijă de tine, adăugă el, văzând figura udată de lacrimi a bărbatului. Du-te acasă și ocupă-te de mânz, Russell va avea nevoie de el mai mult ca niciodată.

Cuvintele lui îl ajutară pe Benny să-și revină, dându-i forța să se retragă de lângă corpul neînsuflețit și să se îndrepte spre Land Rover.

– Ești sigur că poți să conduci? mai întrebă el, iar Wyn îl privi uimită. Oare era într-adevăr vocea lui Val? Această voce sigură, bărbătească, cu un ton vibrant?

– Mi-am revenit, domnule. Numai că acea clipă, a fost. . .

– Bine, atunci ai grijă în drum spre casă, voi ajunge și eu curând.

Îl urmăriră până la avion, apoi când rulă și decolă rapid, devenind încetul cu încetul un punct pe cer.

– Cred că mai bine îl lăsăm pe domnul Val să ducă veștile acasă, propuse Benny când intrară în curte. Se pare că doamna Tylar e în grădină.

Vocile copiilor ajunseră la urechile lor, iar Wyn zâmbi ușor; părea că cei doi erau adânciți în jocul lor favorit: labirintul.

– Vrei să te duci să stai cu copiii, Wyn? întrebă Val care se întorsese după o jumătate de oră, deși ei îi păruse o veșnicie, temându-se că Louise o va vedea și o va întreba ce s-a întâmplat. O să vorbesc cu mama.

– Ia-o și pe Nanny, propuse Wyn. Louise avea destulă forță să reziste unei astfel de lovituri, dar dragostea unei persoane atât de devotate ca Nanny nu putea decât să-i fie de ajutor, cu ceaiurile ei bine venite întotdeauna.

– I-am dus o ceașcă de ceai lui Benny, apăru Nanny douăzeci de minute mai târziu, iar a dumneavoastră așteaptă în salon. Haideți, o să se răcească, o grăbi ea. Eu rămân cu copiii. Duceți-vă să vă alăturați restului familiei, îi făcu ea un semn.

Cuvintele femeii îi încălziră inima, relaxându-se pentru prima oară de când se întorseseră la conac.

– Vino și stai cu noi, draga mea. Cred că ai nevoie de un ceai.

Vocea Louisei era puternică și calmă, iar mâna nu-i tremura când îi întinse ceașca de ceai. Se bucură de băutura aromată, deși era cam prea dulce. Probabil că Nanny pusese mai mult zahăr pentru a-i fortifica.

– Wyn a fost minunată, ar fi trebuit s-o vezi... povesti Val, care încerca să se relaxeze, după ce dusesse la bun sfârșit neplăcuta sarcină.

– Sunt sigură că a fost, zâmbi femeia, ochii ei privind cercetător figura lui Wyn.

Oare ce citea pe figura ei? Nu-i mai păsa dacă îi descoperea prețiosul secret, dar nici un voia să spună nimic, Russell era cel care trebuia să vorbească familiei. Cu toate acestea, avea impresia că Louise bănuia ceva și că, din fericire, părea să fie de acord.

– Îmi pare rău că sărbătorirea zilei tale a trebuit să se termine așa, observă doamna Tylar. Va trebui să avem o altă sărbătorire, accentuă ea cuvintele, una mai fericită.

Îi oferi cadoul de aniversare, iar Wyn se plecă s-o sărute, încântată de mica sticlută cu parfum care, era sigură de asta, fusese cumpărată special să umple sticlulele pe care le primise cadou de la Russell.

– Oricum, este păcat că sărbătorirea a fost stricată.

Zâmbind, Val îi puse în brațe cea mai mare cutie de bomboane pe care o văzuse vreodată. Cutia cu desenele ei florale era o adevărată operă de artă.

– Oh, Val! Mulțumesc foarte mult...

Era un cadou minunat, iar Wyn era recunoscătoare pentru gentilețea pe care i-o arătau cu toții.

– Am primit banii în această dimineață, anunță el bine dispus. Am umplut și rezervorul de benzină al lui Russ, adăugă el cu naivitate, iar Wyn chicoti.

Știa că starea de neliniște nu-i va părăsi cu totul până când nu vor afla că Diane va fi bine, dar că trebuia să pară liniștiți pentru copii. Cu toții se străduiau să ignore, măcar pentru un timp, cu toate că nu puteau să uite, cum fusese distrus visul unui bărbat de ambiția unei fete răsfățate.

Oare era singurul vis distrus de Diane? se întrebă Wyn. Figura lui Russell, îndurerată și retrasă în sine, dincolo de suferința produsă de pierderea calului, se întorcea în mintea ei, chinuind-o. Automat, își puse câte o picătură din noul parfum la încheietura mâinii, apoi pe gât, în locurile în care se simțea pulsul și pe care buzele lui le mângâiaseră cu ardoare. Suspinând, își scoase medalionul de la gât. Va găsi o fotografie a lui Russell și o va pune în el, își promise ea, încercând să se convingă că totul va fi bine.

După masă, își va transfera parfumul nou în sticlulele de sticlă albastră pe care le primise de la el. Le mângâie cu delicatețe, întorcându-le pe toate părțile, până când se opri, fulgerată de un gând.

Russell spusese că se simte vinovat. La această amintire, simți o atingere înghețată în piept. Dacă se simțea vinovat pentru ce făcuse Diane, ce va simți acum pentru ea? Dacă rănilor ei sunt grave— poate o paralizie pe viață? Privirea lui care părea că vrea s-o păstreze gravată în minte nu mai părea atât de ciudată.

Dacă Diane pățește ceva grav, oare Russell se va simți obligat să aibă grijă de ea pentru că se simte responsabil— poate chiar s-o ia de soție? Să aibă grijă o viață întreagă de o femeie pe care Wyn știa foarte bine, că n-o iubește?

Capitolul 9

– Încă e inconștientă.

Vocea lui Russell suna plată, lipsită de emoție când dădu telefon pe la zece seara. Seara părea să se întindă la nesfârșit pentru Wyn. Se adunaseră cu toții în salon, încercând să mănânce, cu toate că nimeni nu avea poftă de mâncare, dar cu toții voiau să păstreze aparența de normalitate. Chiar și obișnuita exuberanță a lui Val nu rezistase încercărilor zilei, drumului pe care-l făcuse împreună cu veterinarul ca să recupereze corpul neînsuflețit al armăsarului. Acum, fie se refugia într-o tăcere morocănoasă, fie se plimba cu pași neliniștiți prin casă. Louise, nemaiputând suporta tensiunea, i se adresă, pe un ton de reproș:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Val, dacă nu poți să stai liniștit, de ce nu iei mașina să te duci în oraș să-l aduci pe Russell acasă? Cred că va fi gata să vină în curând, doar n-o să petreacă acolo toată noaptea. Dacă te duci de acum, o să-l scutești de o oră de așteptare.

– Ce idee bună! exclamă Val, sărind de pe scaun, încântat că putea să facă altceva decât să suporte această așteptare apăsătoare.

– Russell a spus c-o să dea telefon, începu Wyn, neliniștită, apoi tresări când soneria telefonului răsună brusc, ca și cum ar fi auzit-o vorbind.

Val ridică receptorul grăbit, iar Wyn îl văzu schimbându-se la față.

– Oh– oh, în acest caz, nu mai vin. Vrea să-ți vorbească, Wyn.

Îi întinse receptorul, apoi se îndreptă spre scaunul lui, părând neconsolat.

– Cum se simte Diane? încercă ea să-l întrebe cu voce calmă, temându-se de răspunsul lui, care veni ca o lovitură.

– Au venit și părinții ei, spuse el, iar vocea lui părea obosită. Voi rămâne cu ei, Wyn. Măcar atât să fac. Medicii au spus că pot trece ore întregi până când se trezește și, până atunci, nu ne pot spune nimic despre starea ei. Dacă se trezește...

Nu mai înțelese ultimele cuvinte, atât era de slabă vocea lui. Părea că mai degrabă își vorbește sie însuși, decât ei.

– Nu trebuie să te consideri vinovat, Russell. Nu trebuie să-i lași să te considere vinovat!

Se simțea frustrată: de ce nu-i putea telefonul transmite adevăratele sentimente? Probabil că vocea ei îi părea lui Russell la fel de neconvingătoare și de obosită cum îi suna ei vocea lui. Dacă ar fi fost acolo cu el, ar fi putut să-l convingă... Numai dacă ar putea ajunge lângă el, l-ar lua în brațe, l-ar săruta așa cum făcuse pe vârful colinei, i-ar spune că greșește când se consideră vinovat... Măcar dacă s-ar fi dus cu el la spital...

– Domnul și doamna de Courcy nu mă învinovătesc pe mine, o întrerupse el. Știu că i-am interzis Dianei să-l călărească pe Pendelico. I-am spus acest lucru destul de des, chiar de față cu ei. Dar Diane nu era obișnuită să-i fie refuzat un lucru pe care și-l dorea.

– N-aveai de unde să știi că va face o asemenea nebunie, protestă tână femeie.

– Ar fi trebuit să știu că va încerca ceva. De când era mică făcea ceva prostesc dacă nu primea ceva ce-și dorea. Voia tot timpul să fie ca ea. . .

Diane dorise „să fie ca ea“ și să se răzbune, iar în această încercare reușise să-l distrugă pe armăsar. Oare nu există limite până la care poate să ducă hotărârea unei fetițe răsfățate? Oricum, părea că va reuși să-și îndeplinească dorințele și să fie soția lui Russell– și probabil c-o să-l distrugă și pe el.

– Nu mă aștepta, Wyn.

Cuvintele lui o lovira ca o palmă, aproape ca și cum i-ar fi citit gândurile. Simți cum îngheață.

– Voi aștepta.

Cuvintele ei erau mai mult un suspin dureros. Oare nu era mai bine să aștepte să vadă dacă Diane era rănită în vreun fel sau altul? Poate că nu e nevoie ca Russell să ia decizii pripite. Nu trebuia să se sacrifice dacă nu era nevoie.

– Ce rost are? Cred că voi rămâne aici cea mai mare parte din noapte, iar tu ai nevoie de „somnul de frumusețe“, vocea lui era din ce în ce mai fermă. Du-te la culcare, voi veni să-ți spun ce se întâmplă mâine dimineață.

– Voi ai să-mi spui să nu te aștept trează în noaptea asta?

Tânăra femeie simțea că poate râde de ușurare.

– Spune-i și lui Val să nu aștepte. O să iau un taxi, nu va mai trebui să facă două drumuri. Ne vedem dimineață.

Făcu o pauză, iar Wyn se întrebă dacă închisese telefonul. Apoi, vocea lui răsună din nou, mai caldă:

– Vom vorbi atunci. . .

– Da, vorbim atunci.

Urcă treptele spre camera ei, simțindu-și picioarele ca de plumb. În cameră, se uită în jur, la frumoasa cameră a miresei, care poate nu va fi niciodată a ei, știind că o aștepta o noapte

lungă, agonizantă, în care îl va aștepta. Oare, chiar dacă Diane era grav rănită, Russell putea să distrugă propria lui fericire și fericirea femeii pe care o iubește, căsătorindu-se doar din sentimentul de vinovăție? Poate că mai există o cale de ieșire. Gândurile i se învârteau în minte, făcând-o să se plimbe neliniștită prin cameră, așa cum făcuse Val mai devreme. Într-un târziu, epuizată, se cufundă în fotoliul de lângă fereastră, trăgând draperiile ca să privească șirul lung de copaci care mărgineau drumul pe care spera să-l zărească pe Russell întorcându-se.

Ca prin ceață, începând să se trezească, îi auzi vocea și-i simți brațele ridicând-o. Nu voia să se trezească, bucurându-se de căldura visului.

– O să te odihnești mai bine în pat.

Deschise ochii și-i văzu fața aproape de a ei, purtând-o în brațe spre pat, fără efort, de parcă ar fi fost un copil.

– Ți-am spus să nu mă aștepți, o certă el cu blândețe.

– Da, știu...

– N-are nici un rost să pierdem ore prețioase de somn amândoi.

Figura lui era obosită, ca după o veghe prelungită, iar ea, deși o puse pe pat, se ridică imediat.

– Ai mâncat sau ai băut ceva?

Arăta de parcă nu mâncase de ore întregi, așa că Wyn voia să se asigure din acest punct de vedere, înainte să stea de vorbă cu el.

– Și una și alta, la spital. Trebuia să-i conving pe părinții Diane să mănânce ceva și singurul mod posibil a fost să mă prefac flămând, zâmbi el slab. Tot ce vreau acum este să dorm, dar m-am gândit să trec mai întâi să-ți spun ultimele vești, dacă te găesc trează.

O privi lung, cu brațele încă în jurul ei.

– Cred că ești epuizat, spuse ea, privindu-l cu îngrijorare, uitând de orice altceva decât de grija pentru el.

– S-a trezit... pălăria pe care o purta a apărât-o de răni prea grave la cap, începu el să povestească. Are câteva contuzii, dar medicii nu sunt îngrijorați din acest motiv. Îi preocupă spatele... adăugă el neliniștit. Are foarte multe vânătăi... Se pare că a fost aruncată foarte departe când... Pendelico... a căzut, înghiți el cu greutate. Ai văzut cât de departe era... și a aterizat pe spate.

– Vânătăile se vindecă! exclamă ea, disperată, mai mult ca să se convingă pe sine.

– Dacă sunt numai vânătăi, da. Va face mâine niște teste, cred că radiografii. Nu voiau s-o deranjeze când era inconștientă, dar acum că s-a trezit, vom afla mai multe.

– În acest caz, mai bine odihnește-te. Vom face față noilor știri mâine.

Cu tot sfatul pe care i-l dăduse, Wyn nu se simțea în stare să înfrunte a doua zi. Își dorea să doarmă și să nu se mai trezească. Dacă ar rămâne pentru totdeauna așa, în brațele lui Russell, cu capul pe umărul lui, în timp ce lumea s-ar prăbuși în jurul ei, nu i-ar păsa, își spuse ea, privind figurinele de porțelan de pe masă, încremenite într-o îmbrățișare veșnică.

Îl simți suspinând, apoi încercând să se retragă.

– Du-te să te odihnești, îl rugă ea, privindu-l cu îngrijorare.

– Nu mai este mult până la răsăritul soarelui, dar voi încerca să dorm până atunci...

Se plecă asupra ei, strângând-o în brațe, iar buzele lui îi atinseră gura ușor, ca o mângâiere. Apoi, strânsoarea lui o aduse mai aproape, iar sărutul deveni mai înflăcărat, pasional. Cuvintele pe care i le șoptea la ureche era cuvinte dulci,

drăgăstoase, repetate iar și iar, ca o rugăciune. O strânse ca și cum n-ar mai fi vrut să-i dea vreodată drumul, apoi, cu un efort, se smulse de lângă ea.

– Wyn, draga mea... orice s-ar întâmpla mâine, să nu uiți niciodată că te iubesc.

Ușa se închise în urma lui cu o pocnitură, lăsând-o singură în întuneric în camera miresei, întrebându-se nefericită dacă va fi vreodată mireasa lui.

Când se trezi a doua zi, el plecase deja.

– A mâncat ceva și a plecat imediat la spital, îi spuse Nanny care o supraveghease în timp ce-și lua micul dejun, hotărâtă să se asigure că va mânca suficient.

– Voi face o plimbare, apoi mă voi întoarce la muncă, spuse Wyn cu voce tare. Puțin aer curat îmi va face bine.

– Poate mai căpătați și niște culoare în obraji, adăugă femeia, privind-o dezaprobată și observând cearcănele de sub ochi care erau mai vizibile decât în ziua trecută.

– Putem să venim și noi? o rugă Jane, ghicindu-i intenția când o văzu îndreptându-se spre pod.

– În această dimineață n-aveți voie s-o deranjați pe domnișoara Wyn, începu Nanny să spună, dar Wyn îi zâmbi fetiței, întinzându-i mâna.

– Mi-ar prinde bine compania lor, mărturisi ea, dacă n-ai vreo treabă cu ei.

– Nu, pot să mergă, eu trebuie să-i duc doamnei Tylar micul dejun. Și da, știu și ei, răspunse femeia la întrebarea din ochii ei.

– Ne-a spus buni, spuse Jon cu gravitate, cu o privire îngrijorată spre sora lui, a cărei față încă păstra urmele lacrimilor. Oare ce va face acum unchiul Russell? Cu herghelia lui?

Băiatul încerca să se poarte ca un bărbat, cu toate că bărbia îi tremura.

– Știi că are încă mânzul, îi reaminti ea cu calm, încercând să-l liniștească pe copii. Așa cum spuneai tu, e băiat; acest lucru înseamnă doar că mai trebuie să aștepte câțiva ani. Hai să vedem ce mai face micuțul, propuse ea. Putem să mergem și la grajduri să-l luăm pe Scamp. Dar mai întâi vedem mânzul, știți că Scamp e agitat dimineța și iepei s-ar putea să nu-i placă, e foarte protectoare.

Trecură pe lângă grajd de unde se auzeau lătrăturile disperate ale lui Scamp, dar îi promisera că se vor întoarce repede.

– Se simte bine, domnișoară, îi spuse Benny, făcându-i semn să intre. Da, pot să vină și copiii, dar să-și amintească: trebuie să fie tăcuți și să nu-i sperie.

Le spuse celor doi copii ce trebuie să facă, dar nu era nevoie, își dădu Wyn seama. Cei doi erau foarte grijulii. Jon întinse mâna și-i dădu fericitei mame un măr, pe care iapa îl luă cu plăcere vizibilă.

– Întotdeauna îi aduceam ceva dimineța, ar fi păcat să ne oprim acum– cred că așteaptă câte ceva de la noi, spuse băiatul cu seriozitate, oferindu-i mânzului degetele pe care acesta le mirosea curios și care începu să le mestece cu dinții lui mici. Copilul începu să râdă, iar Wyn fu mulțumită să-l vadă vesel. Comportamentul de neiertat al Diane adusese suferință și copiilor, iar Wyn nu putea s-o ierte pentru asta.

– Genunchii nu-i mai tremură, poate să stea foarte bine în picioare, observă Jon, care părea să fi moștenit dragostea pentru cai a unchiului lui.

– Da, va fi o adevărată comoară, zâmbi Benny, privindu-l cu mândrie.

– Așa o să-l cheme, exclamă Jane încântată. E un nume minunat.

– Mult mai bun decât cel la care te gândisei până acum, spuse fratele ei. Voia să-i spunem Beauty, ca lui Black Beauty, dar el n-are nici măcar un pic de negru.

Revolta lui era hazlie.

– Poți să faci un nod la batistă, interveni Wyn împăciuitoare, iar când unchiul vostru va veni acasă, poți să-l întrebi ce crede despre această idee.

Russell, la fel ca și ei, va avea nevoie de ceva la care să se gândească, iar găsirea unui nume pentru mânz părea o ocupație foarte potrivită. Mânzul îi privea cu ochii lui mari, luminoși și încrezători. Amintindu-și cum pierise tatăl lui din cauza răutății Diane, Wyn dorea ca acest mânz să aibă o soartă mai bună. Simțea că Russell nu se va despărți niciodată de acest mânz, dacă nu este obligat... O să-i ofere un cămin bun pentru tot restul vieții lui. Comoara. Comoara conacului Tylar...

„Cred că e un nume foarte potrivit“, își spuse ea, încercând să fie al fel de entuziasată ca Jane. Așa îi spusese Russell... Comoara lui. Și acum era pregătit s-o irosească pentru Diane.

Inconștient, picioarele o purtară departe de ochuri, pe cărarea de copaci care ducea spre clădirea aproape ruinată. Părea un monument al efortului irosit în van. Viața ei va fi irosită fără Russell. Încetini, mergând în urma copiilor care coborau panta cu veselie, Jon sperând că va reuși să găsească o bufniță în copacii de lângă drum, iar Jane oprindu-se din când în când să culeagă flori pentru bunica lor.

Wyn o ajută pe fetiță să facă un buchet frumos, cu fire lungi de iarbă, întrebându-se, în timp ce se îndrepta spre casă, de ce frumusețea are puterea să te facă să suferi.

– Acum trebuie să mă întorc la lucru, refuză ea cu regret rugămintele copiilor de a se juca în labirint. O să vin ceva mai târziu să ne jucăm, promise ea, iar copiii se îndepărtară

mulțumiți, lăsând-o să se întrebe cum va găsi drumul de ieșire din labirintul îndoielii și nesiguranței care părea s-o fi cuprins.

– Ai nevoie de ajutor cu vreo pictură? Întrebă Val, vârându-și capul pe ușă și dorind să fie de ajutor, fără îndoială conștient de faptul că Russell o ajutase până acum.

– Nu, am terminat cu picturile, aici nu mai am de catalogat decât mobila și totul este gata.

Tânăra femeie terminase munca pe care fusese angajată s-o facă și, dacă nu găsea testamentul lui Tempest Tylar în vreun sertar din cele din jur, ratase cea mai importantă parte a ei.

– În acest caz, cred că mă voi duce la club pentru câteva ore...

Val se plimba de colo până colo, neștiind prea bine cum să suporte tensiunea în care trăiau cu toții.

– Da, cred c-ar fi bine, fu Wyn de acord imediat. O ocupație va fi binevenită pentru el. De fapt, și pentru ea era același lucru.

– Oricum, Russell nu cred că va veni acasă cel puțin câteva ore bune, iar timpul va trece mai repede dacă ai ceva de făcut, adăugă ea.

Cu toate acestea, la ea părea că nu funcționează. Îi era foarte greu să se concentreze, fiecare sunet din casă îi distrăgea atenția și alergă de trei ori la fereastră auzind o mașină care oprește în față. Poștașul, brutarul, lăptarul o salutară, făcându-i semne vesele cu mâna, iar data viitoare când auzi sunetul unei mașini, refuză să se mai uite. Așa că rămase pe scara pe care i-o cumpărase Russell, pe a treia treaptă, atentă la partea de sus a unui dulap care se dovedi o dezamăgire, neavând nici un sertar în care să poată fi ascuns testamentul.

– Cui îi pasă de testament?

Wyn tresări când Russell apără în spatele ei, luând-o pe sus de pe scară și învârtind-o în brațe.

– Te-ai întors!

– Și nu mai plec, suspină el, punând-o jos. Cel puțin, nu mai plec de lângă tine, chiar dacă va trebui să plec de la conac.

Veselia lui era contagioasă, iar ea se lăsa purtată într-un dans improvizat prin toată camera, până când își adună toate forțele să-l operească și să-l întrebe ce s-a întâmplat.

– Totul e bine. I-au făcut Diane tot felul de teste și alte lucruri, făcu el un gest din mână și au spus că n-are nici o problemă, exclamă el. Oh, Wyn, sunt atât de ușurat!

Părea cu zece ani mai tânăr decât în noaptea trecută, în care se despărțise de ea spre dimineață. Nici măcar lipsa de odihnă nu-l afecta.

– Și Diane, a spus ceva?

Oare cum își explicase comportamentul? se întrebă Wyn, știind cât de mult contase armăsarul pentru Russell.

– A dat vina pe Pendelico. A spus c-a luat-o la goană, răspunse el, iar figura i se întuneacă.

– Russell, șopti ea, strângându-l în brațe, îmi pare atât de rău... pentru Pendelico...

Se întrerupse, tristă. Ce cuvinte pot fi oare potrivite pentru o astfel de situație? se întrebă ea.

– Îmi este foarte greu să accept că l-am pierdut, recunosc el cu durere, fără să încerce să evite subiectul. Dar când mă gândesc că eram pe punctul să te pierd și pe tine – ei, parcă e ceva mai ușor, adăugă el.

– Diane știe că se va face bine?

– Da, știe. La început, a refuzat să accepte. A jucat teatru, voia să rămân cu ea...

Wyn își putea imagina scena. Lacrimile și rugămintele, felul în care se agăța de brațele lui și scena plină de furie care trebuie să fi urmat când și-a dat seama că nu va fi cum vrea ea.

– Medicul a fost foarte ferm, își aminti Russell. I-a spus să termine cu prostiile... Nu cred că i-a vorbit vreodată cineva pe un asemenea ton. Și a funcționat! Cred că faptul că n-avea părșaten și buclat și un zâmbet fermecător a avut ceva de-a face cu rezolvarea problemei, adăugă el serios, iar Wyn chicoti, apoi începu să râdă.

– Nu mai rămâne decât o singură întrebare, murmură ea fericită, câteva minute mai târziu, când se desprinsese din îmbrățișarea lui pasionată.

– Numai una, fu el de acord, zâmbind și privind-o în ochi. Cât de repede te căsătorești cu mine?

– Nu asta– vorbeam despre testament, râse ea la încercarea de a părea că nu înțelege.

– Ca și cum mai contează testamentul! exclamă el, apoi adăugă. Da, contează. Contează mai mult decât până acum, pentru că te am pe tine.

– Pentru mine nu contează, murmură ea.

Dar va conta când vor avea un moștenitor. Nu-și exprimă neliniștea, se vor descurca oricum. Urmează ani lungi, fericiți, pentru că vor fi împreună, iar moștenitorul lor va veni ca să le împlinească viața. Pentru că acum, se au unul pe celălalt.

– Știi, îl ai pe mânz, îi reaminti ea, încercând să șteargă umbra din privirile lui care-i arăta că se gândea la Pendelico. Copiii cred că i-au găsit un nume. Comoara, rosti ea încet și văzându-i figura luminându-se, își dădu seama că-i place. Comoara conacului Tylar.

– Un Tylar și-a găsit propria comoară, zâmbi el sărutând-o, dar o să-l lăsăm pe mânz să poarte și el același nume, dacă vrei. Poate fi cadoul meu de nuntă pentru tine.

Îi dădea cadou de nuntă cea mai de preț posesiune a lui.

– O să fie al amândurora, propuse ea, știind că va avea nevoie de ceva care să umple locul lăsat de pierderea lui Pendelico.

– Domnule Russell, a venit un domn să vă vadă, spuse Nanny, care bătuse la ușă și zâmbea larg la ei, văzându-i îmbrățișați. Este domnul Avery, avocatul. L-am condus în birou, iar doamna Louise și domnul Val sunt deja acolo, îi informă ea.

– Poate a găsit testamentul? privi Wyn spre Russell, plină de speranță.

– Mai degrabă cred c-a venit cu ceva ce i-am cerut eu să facă, răspunse el. Haide să vedem despre ce e vorba. O luă de mână, trăgând-o după el, conștient de încercarea ei de a rămâne în urmă. Și tu faci parte din familie, îi reaminti el. Orice mă privește pe mine, te privește și pe tine.

– E vorba despre acea marcă falsificată pe care m-ați rugat s-o investighez, domnule Tylar, spuse avocatul, ridicându-se de pe scaun și făcând o plecăciune, iar Wyn tresări.

Doamne, măcar de n-ar fi vreo problemă, se rugă ea în gând. Nu mai putea suporta încă o altă problemă în această zi care începuse mai întunecată decât oricare altă zi din viața ei, dar care se dovedise plină de o fericire fără margini.

– Ați găsit ce bănuiam eu? întrebă Russell, așezându-se pe canapea și trăgând-o pe Wyn lângă el, de parcă n-ar fi suportat s-o știe departe de el.

– Exact ce ați crezut, dădu avocatul din cap cu gravitate. Am fost în Manchester să-i vorbesc majordomului unchiului dumneavoastră, iar el v-a confirmat bănuielele. Cumnatul dumneavoastră, doamnă, se întoarse el spre Louise, nu era... să zicem responsabil în totalitate în ultimii ani de viață. Purta pică lumii— care se justifică, din câte știți— și probabil că a decis să regleze în vreun fel conturile. Așa că și-a propus să creeze confuzie schimbând mărcile între piesele de argint din colecția lui. Din fericire, n-a avut timp să facă decât această schimbare, încheie el, ușurat.

– A, de aceea avea atâtea echipamente de sudură, exclamă Val. Erau foarte multe, am văzut când i-am reparat mașina Diane.

Slavă Domnului că nu era Val! își spuse Wyn, respirând ușurată. Nu-l crezuse niciodată, cu adevărat, capabil de așa ceva, dar oricum era bine că știa adevărul; nu mai rămânea nici o bănuială.

– Da, voiam să-mi confirm bănuiala, îi spuse Russell cu calm. Nu puteam s-o las pe Diane să facă asemenea acuzații monstruoase— o să vă explic mai târziu, îi promise el mamei lui care părea uluită. Dacă nu dădeam importanță acestei probleme, cred că găsea ocazia să revină la ideea ei, mai devreme sau mai târziu.

Nu încerca să scuze comportamentul femeii, sau să ascundă faptul c-o credea capabilă de răutăți, dacă lucrurile nu ieșeau așa cum voia.

– Dacă unchiul tău era— cum se spune? Neresponsabil? privi Wyn spre Russell, sperând într-o rezolvare, nu se poate considera că testamentul nu e valabil? Poate că există o altă modalitate de a dovedi cine e adevăratul moștenitor al conacului?

– Tempest Tylar era în deplinătatea facultăților lui mintale, o întrerupse avocatul. Dacă ai ceva împotriva lumii, nu înseamnă că nu ești responsabil, îi explică el. În plus, un proces este foarte costisitor. Să dovedești că domnul Tylar este adevăratul proprietar poate duce la epuizarea resurselor proprietății, așa că, în final, nu va mai fi mare lucru de moștenit. Ar fi mai bine pentru toată lumea, inclusiv pentru proprietate în sine, dacă se va găsi testamentul. Ați avut vreun succes în această direcție? o întreabă el pe Wyn.

– Nu, răspunse ea, nepierzând timpul cu crearea de speranțe în van. Examinam ultima piesă de mobilier când ai venit, îi

explică ea lui Russell. Nu există nici un loc în care să poată fi ascuns un timbru, ca să nu mai vorbesc despre un document de mărimea unui testament, spuse ea dezamăgită.

– Vino înapoi, Scamp!

Un strigăt ascuțit sparse liniștea care căzuse peste grupul din birou ca un nor cenușiu, atât de liniștit încât aveau impresia că se pot auzi gândind.

Wyn își strânse degetele în jurul mâinii lui Russell, dezamăgită că nu reușise să-l ajute, neștiind ce soluție să mai propună. Poate că, dacă ar fi venit Bill Stapleton, el ar fi avut mai mult succes.

– Nu lăsa câinele să intre în casă, Jon. Unchiul tău are un vizitator. Poftim, acum a intrat, nu putem să-l mai oprim! se auzi vocea lui Nanny, din ce în ce mai ridicată, pătrunzând în birou prin ușa deschisă. O să se îndrepte direct spre domnul Russell, știi că așa face.

– Să ne pregătim să respingem atacul! zâmbi Russell auzind discuțiile de afară, după care răsună un lătrat vesel care arăta că micul terier reușise să scape de atacatori. O să-l dau eu afară când o să ajungă aici, i se adresă el Louisei, care voia să se ridice de pe scaun.

– Și ce credeți c-ar fi bine să facem acum? se întoarce el spre avocat.

– Ei, bine, domnule Tylar, vorbi avocatul, părând îngrijorat, această— hm, persoană— care vă contestă dreptul la moștenire— avocații lui devin din ce în ce mai presanți. Am făcut tot ce pot, dar amenință că vor trece la măsuri mai dure...

– Scamp, vino înapoi, mă auzi?

Un lătrat disperat fu singurul răspuns, iar Val privi spre fratele lui.

– Să închid ușa, ca să nu intre? întrebă el, aplecându-se spre caseta masivă de lemn, îmbrăcată în piele, care ținea ușa deschisă.

– Nu, las-o deschisă, e prea cald dacă o închidem, dădu Russell din cap. O să-l prind eu pe Scamp și o să le spun copiilor să-l ducă în grădină. Jon, ți-am mai spus să nu-i lași lesa să atârne, adăugă el când câinele apăru în cameră, aruncându-se direct la picioarele lui, urmat îndeaproape de băiat.

– I-am pus-o ca să nu intre în casă, dar te-a auzit vorbind și a fugit ca din pușcă, spuse repede Jon, apucând capătul lesei, iar cățelul, simțindu-se în pericol de a fi capturat, se ascunse sub scaunul lui Val, aproape răsturnându-l pe acesta, care se aplecase și el să-l prindă.

– Ieși afară, Scamp, strigă Russell, ridicând vocea amenințător și arătând cu degetul spre ușă.

Câinele reacționează imediat la autoritatea din vocea lui. Cu lesa după el, se grăbi spre ușă, dar lesa i se agăță de marginea casetei de lemn, oprindu-l brusc din avânt.

– Sari! strigă Wyn, prinzându-l pe Jon și ridicându-l la timp.

Caseta târâtă de câine trecu imediat pe sub picioarele lui, alunecând pe parchet și se izni cu un zgomot asurzitor de peretele opus.

– Slavă Domnului că nu te-a lovit, îi spuse tânăra femeie lui Jon, dându-i drumul, altfel ai fi fost a doua persoană care trebuia dusă la spital.

– O, Scamp, ai spart-o! exclamă Jane din pragul ușii pe care Russell o proptise la timp cu piciorul, oprind-o să se trântască.

Fetița privea cu ochi mari la caseta care, la contactul cu peretele, se spărse în jumătate. Până și cățelul părea descumpănit. Era nehotărât: să fugă repede, scăpând de pedeapsa care urma să vină, ori să sară la sulul care arăta foarte interesant și care căzuse pe podea din caseta spartă.

Russell ajunsese primul la el. Degetele lui îl prinseră cu o secundă înaintea câinelui.

– E un fel de document, spuse el, întorcându-l pe toate părțile. E sigilat cu ceară, adăugă el, devenind palid, apoi se întoarse spre avocat, arătându-i sulul din mână. Cred că trebuie să aveți grijă de acest lucru.

Vocea lui tremura puțin, reflectând tensiunea aproape de nesuportat care domnea în cameră. Val se ridicase pe jumătate din scaun, dar rămăsese înțepenit, ca și cum ar fi fost speriat că mișcarea lui va ridica vraja care îi cuprinsese pe toți.

– Lăsați-mă să văd.

Chiar și avocatul, obișnuit cu crize de tot felul pe care le întâlnise în cariera lui, nu putea să-și rețină agitația din voce. Luă actul din mâna lui Russell, apoi îl studie cu atenție, întorcându-l pe toate părțile.

– A fost sigilat cu sigiliul familiei Tylar– uitați-vă, spuse el, ridicând sulul de hârtie ca toată lumea să vadă șoimul, blazonul familiei, care apărea pe ceara roșie. Este nedeschis, observă el, apoi se întoarse spre Russell. Am permisiunea dumneavoastră să-l deschid?

– Dumneavoastră sunteți executorul testamentar și cel care a fost desemnat administratorul averii până la găsirea adevăratului moștenitor, răspunse Russell, n-aveți nevoie de permisiunea mea ca să-l deschideți, îi reaminti el.

– În acest caz... , avocatul își strecură degetele sub marginea sigiliului, deschizându-l cu o încetineală care o făcea pe Wyn să simtă că va începe să țipe la el să se grăbească.

Russell o luă de mână, iar forța strânsorii lui îi spuse că și el voia să facă același lucru.

– E un testament.

Avocatul se așezase pe scaunul lui și își căuta ochelarii în buzunarul jachetei. După ce și-i puse pe nas, închise tocul de ochelari cu un sunet care-i făcu pe toți să tresară. Această scurtă

tresărire mai eliberă din tensiunea care-i cuprinsese pe toți. Val respiră adânc și se așează, iar Russell se așează pe marginea canapelei lângă Wyn ca și cum, își spuse ea, genunchii lui n-ar mai fi fost la fel de siguri, cu toate că nu era nici un tremur în brațul pe care îl puse în jurul umerilor ei, ținând-o aproape, ca și cum ar fi vrut s-o asigure că, indiferent ce conținea testamentul, nimic nu poate să stea în calea fericirii lor.

– Este semnat de unchiul dumneavoastră, Tempest Tylar, continuă avocatul, pe un ton profesional.

– Nu există nici o îndoială? întrebă Russell, pe același ton.

– Nu. Bărbatul își drese vocea, părând că vrea să înceapă să citească, iar toți încremeniră. Scrisul unchiului dumneavoastră este ușor de recunoscut, dar dacă doriți voi chema un expert grafolog. Este și semnătura lui, la fel de originală. Cu o figură gravă, care o făcea pe Wyn să zâmbească, începu să citească: „Eu, Tempest Tylar, în deplinătatea facultăților mele...”, vocea lui seacă, egală, trecea repede peste frazele foarte cunoscute. Ah, asta e ce căutam! exclamă el, iar entuziasmul îi încălzi vocea: „... las să fie știut că adevăratul meu moștenitor este nepotul meu, Russell Tylar, fiul fratelui meu cu același nume.“

Wyn auzi respirația șuierată a lui Russell, dar în afară de aceasta nu scoase nici un alt sunet.

După o mică pauză, avocatul continuă:

– „... iar băiatul botezat Cedric, născut de soția mea, nu este fiul meu. Este fiul unui actor, pe nume Cedric Plumb, după care a fost botezat copilul. Îi însărcinez pe executorii testamentari să se asigure că proprietatea mea va ajunge la moștenitorul adevărat, așa că, într-o anumită măsură, răul care a fost făcut, va fi desfăcut. Așa să fie!“

– Așa să fie! repetă Russell încet, în tăcerea care se lăsase după ce avocatul terminase citirea documentului.

– Gata cu nesiguranța, spuse avocatul, rulând la loc testamentul. Acest testament dă tuturor— cu excepția contestatarului, desigur— cea mai mare satisfacție, domnule Tylar, continuă el aproape felicitându-l pe Russell, cu toate că profesia nu-i permitea.

– Ce mă neliniștește pe mine e ce voia să spună Tempest cu „dulăii“ sau „ogarii“, cum zicea el? Întrebă Val, nedumerit. Tot vorbea despre ogarii care păzesc testamentul... N-a vrut decât să ne dezorienteze, adăugă el, nemulțumit. La urma urmei, n-a făcut decât să pună blestematul de testament în caseta care ține ușa.

– Ogarii ușilor, râse Wyn. Oh, Russell, nici nu ne-am dat seama! Tradițional, aceste casete erau prezente în toate casele, având rolul să păstreze ușile deschise. De aceea, erau numite „ogarii ușilor“, pentru că stăteau lângă ușă. Nu mi-am dat seama că despre asta e vorba.

– Buni, asta înseamnă că rămânem să trăim aici? Întrebă Jon, nemaiputând să reziste curiozității.

– Da, dragule, asta înseamnă, zâmbi Louise. Imediat ce sunt făcute reparațiile, vom merge în cealaltă clădire.

– E foarte frumos acolo, m-am uitat pe fereastra unui dormitor din părul de lângă casă, e atât de mare... poate să fie al meu? o rugă el.

– Nu e corect, eu n-am fost încă acolo, să-mi aleg și eu... începu să se plângă sora lui.

– O să mergem acum să ne uităm, vrei? propuse Louise repede. O să-l luăm și pe Scamp— și pe unchiul Val, adăugă ea cu fermitate.

– Pe mine? Întrebă Val surprins. De ce și pe mine? Oh! Înțelese el, privind de la mama lui la Russell. Da, cum să nu, imediat, spuse el repede, ridicând cățelul în brațe și dispărând în urma copiilor.

– Trebuie să plec și eu. Am multe de făcut, zâmbi avocatul lui Wyn, apoi îi strânse mâna lui Russell, făcând o plecăciune. Sunt foarte mulțumit că lucrurile au ieșit așa.

– Și eu sunt, aprobă Russell, dar privirea pe care i-o adresă lui Wyn și care o făcu să roșească, dădu cuvintelor lui un sens dublu, pe care avocatul îl înțelese, deoarece le zâmbi larg. Vă ducem până la ușă, adăugă el, păstrându-și brațul în jurul umerilor lui Wyn.

Împreună îl conduseră până la ușă, făcându-i un semn de rămas bun avocatului care plecă atât de repede, încât aproape că dădu peste Land Roverul condus de Benny. Pe scaunul de lângă el era așezat bătrânul care îl învăța să repare gardurile de hotar.

– Am venit să vedem mânzul, domnule, strigă Benny încetinind. Știam că n-o să vă supărați, adăugă el, zâmbind.

– Sigur că nu, dădu Russell din cap, salutându-l pe bătrân, care-i răspunse la salut cu politețe.

– Bună seara, domnișoară. Bună seara, lord Tylar.

Vocea lui groasă pluti până la ei, apoi rămaseră singuri, stând împreună în pragul viitoarelor lor case, sub blazonul săpat în piatră al familiei: șoimul care nu-i mai părea înspăimântător lui Wyn, ci mai degrabă protector, ca și cum aripile lui întinse îi protejau.

– Poate să-ți spună „lord“, știi foarte bine, murmură ea, strângându-se mai aproape de el.

– Nu mă deranjează să fiu lord, dacă tu vrei să-mi fii lady, murmură el mulțumit, atât de încet, încât nici șoimul care-i privea nu auzi.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 01-224.16.98.